

Barbara
Cartland

ÚTĚK DO LÁSKY

Barbara Scartland

Útěk do Lásky Autorčina poznámka.

Slavnosti a večírky pořádané princem regensem v Carltonském paláci se staly legendou pro svou fantastickou extravagantnost a do detailu promyšlené přípravy.

Od okamžiku, kdy se regent přestěhoval do Carltonského paláce, začal ho přistavovat a rozšiřovat. Po obou jeho stranách dal zbořit některé domy a palác byl rozšířen. Zahrady se prostíraly od Pall Mall* k Marlboroúghskému paláci.

V časech večírků Jeho královské Výsosti noviny The Sun napsaly, že 500 mužů pracovalo celý měsíc, aby připravili ten "nejúžasnější ohňostroj, jaký byl kdy v zemi k vidění."

Prvním večírkem, který regent pořádal, když byl knížetem waleským a směl mít vlastní palác, byla jedna červnová slavnost. Bylo na ní rozesláno 2 000 pozvánek.

Ve stanovený den v osm hodin byly Pall Mall,

* ulice v Londýně, sídlo exkluzivních klubů (pozn. překl.)

/7/

St. James's Street a Haymarket ucpány kočáry, ačkoli hosté měli pozvánky až na devátou.

Organizace byla výborná a všechno probíhalo hladce, takže navzdory velkému davu lidí nedošlo k žádnému "rozruchu a tlačení" a všechno proběhlo tak, jako by nešlo o velkou slavnost pro spoustu lidí, ale o malý dýchánek pro pár přátel."

Ani ti, kdo už předtím někdy v komnatách Carltonského paláce
byli, neviděli všechnen jeho nábytek, obrazy a ozdobné
předměty. Regent neustále
doplňoval své sbírky.

Když se stal králem jako Jiří IV a přesídlil do Buckinghamského paláce, většina jeho sbírek se stěhovala s ním.

Dozvěděla jsem se, že Carltonský palác byl již v roce 1927 zbourán. Naštěstí jsem měla možnost jej ještě předtím navštívit.

Bohužel, historické romány jsem začala psát až v roce 1948.

Není pochyb o tom, že navzdory svým výstřednostem byl princ regent pozoruhodný člověk.

Neměl jenom vytříbený vkus, ale když se procházel mezi svými
hosty, byl přívětivý, zábavný,
úžasně duchaplný a bezpochyby okouzující.

Člověk může jenom souhlasit s tím, kdo o něm
tehdy řekl, že je "zosobněná graciéznost."

1. '

1812

Ivana šla potichu chodbou ke studovně. Vrátila se z procházky v parku se svou chůvou, která u ní byla od dětství.

Před domem spatřila lehký kočár, do něhož byli zapřažení dva ušlechtilí koně.

Nešťastně si pomyslela, že patří lordu Hanfordovi. Byl to člověk, který se jí nesmírně protivil a který,
jak věděla, má špatný vliv na jejího nevlastního otce.

Když byl Keith Waring posledně na večeři s lordem Hanfordem, šli potom do herny a on prohrál třicet liber.

To znamenalo, že se musí prodat něco dalšího
z věcí v domě.

Vždycky šlo o vzácnosti, kterých si Ivana cenila, protože dříve patřily její matce. Přemýšlela, pokud je to opravdu lord Hanford, jak by mohla přesvědčit svého otčima, aby odmítl jeho další pozvání k večeři. Došla do knihovny, což byl malý pokoj, kde obvykle sedávala s chůvou, když byly samy.

Slyšela řezavý, poněkud vulgární hlas.

Zmocnila se jí úzkost, ale nemohla nic dělat.

Právě se chtěla otočit na patě a odejít pro případ, že by se s

ní lord Hanford chtěl setkat, když

ho slyšela, jak říká:

"Já Ivanu chci a taky jí dostanu!" Chvíli bylo ticho. Pak Keith Waring odpověděl:

"Snažil jsem se pro ní najít bohatého manžela."

"Víte, že jí sňatek nabídnout nemohu," odpověděl lord Hanford, "ale dám jí připsat dost peněz, aby už nikdy nechtěla - vlastně jsem pomýšlel tak na tisíc liber ročně." Zase bylo ticho.

Ivana ztuhla a měla pocit, že se musela přeslechnout. Pak ke své hrůze slyšela otčíma, jak poněkud váhavě říká: "A - co bude - se mnou?"

"Na vás jsem nezapomněl," odpověděl lord Hanford. "Dám vám pět tisíc liber, což uhradí vaše momentální dluhy, a tisíc ročně, dokud Ivana a já budeme spolu. Lepší nabídku nedostanete." Ivana zadržela dech.

Byla přesvědčena, že otčím určitě řekne lordu Hanfordovi, že takový nápad je ponižující a nemožný. Namísto toho slyšela, jak Keith Waring říká:

"Předpokládám, že nemám na vybranou - musím přijmout vaši nabídku."

"Byl byste pěkný blázen, kdybyste to neudělal," odpověděl lord Hanford. "Lepší totiž nedo /10/ stanete."

Keith Waring neodpověděl, a tak Hanford pokračoval: "Čím dříve se všechno vyřídí, tím lépe. Předpokládám, že jste

stejného názoru, vzhledem k tomu,

že vám věřitelé buší na dveře." "To je pravda," postěžoval si Keith Waring, "ale

pochybuji, že Ivana bude souhlasit." "Těžko může odmítnout, vezmeme-li v úvahu,

že jste její poručník," řekl lord Hanford. "Víte

stejně dobře jako já, že podle zákona svěřenec

musí poslouchat svého poručníka, ať se mu to líbí

nebo ne."

"Ivana je velmi... tvrdohlavá," zamumlal Keith Waring.

"To můžete nechat na mně," odpověděl lord Hanford.

"Jsem si celkem jist, že ztropí povyk," řekl Keith Waring. "Možná by bylo moudřejší něco jí dát, aby byl a svolnější."

"Když je kůň divoký, nedávám mu nic na zklidnění," opáčil lord Hanford. "Dám mu okusit ránu bičem."

Ivana se musela strašně ovládat, aby nevykřikla. Pak lord Hanford řekl:

"Ještě se mi nestalo, že bych nedokázal zkrotit koně - nebo ženu. Takže si přestaňte dělat starosti a udělejte jenom to, co vám říkám."

"Nepovím Ivaně, co máte v plánu," řekl Keith Waring.

Útěk do lásky

"O to vás nikdo nežádal," opáčil lord Hanford. Chvilí bylo ticho, jak si to promýšlel.

"Ivaně řeknete jenom to," pokračoval, "že jedete na návštěvu do mého sídla v Hertfordshiru. Při jedu pro ní ve svém kočáře a vy jí namluvíte, že pojedete za námi v jiném. Když se neukážete, uklidním jí, aby si o vás nedělala starosti." Keith Waring vzdychl.

"Doufám, že víte, co... děláte. Kdy chcete, aby byla připravená?"

"V pátek," řekl lord Hanford. "Stavím se tady kolem druhé hodiny, až budete po obědě." Ivana už nečekala, aby si vyslechla další podrobnosti. Po špičkách se vykradla ze dveří studovny a přitom slyšela, jak lord Hanford povídá:

"Ted" když jsme to vyřídili, tak si na to připijeme." Věděla o něm, že je velký pijan, a přemýšlela, jestli v karafách ještě něco zbylo, aby se mohli napít.

Bála se, že její otčím vyjde z pokoje a uvidí jí tam.

Dala se na rychlý ústup.

Přeběhla úzkou halu a vyběhla po schodech.

Od té doby, co jí zemřela matka, její chůva spala v pokoji

hned vedle jejího.

Ivana vrazila do dveří.

Přesně jak si myslela, chůva si sundala klobouk a šál, které měla na procházce. Seděla za stolem u okna a šila. Ivana za sebou zavřela a na chvíli zůstala stát, zády opřená o dveře. "Chůvo! Chůvo!"

Byl to výkřik úzkosti, jaký chůva naposledy slyšela, když byla Ivana ještě malé děvčátko. Odložila šití.

/12/

"Co se stalo? Co vás tak rozrušilo?" zeptala se. Ivana přeběhla pokoj, poklekla vedle chůviny židle a zabořila jí tvář do klína.

"Chůvo! Chůvo!" zavzlykala znovu. "Co... budu... dělat? Co... budu... dělat?" Chůva si jí přitáhla k sobě.

Zamilovala si Ivanu od chvíle, kdy se narodila.

Lékař tehdy přehlédl porodní bábu a položil děťátko do jejích rukou.

"Co se vám stalo, drahoušku?" zeptala se znovu. Ivana ostýchavě opakovala chůvě, co právě zaslechla. Slova se řinula jedno přes druhé.

"Nenávidím... lorda Hanforda... nenávidím ho, chůvo!" řekla nakonec. "Když... na mě... zírá... z toho jeho pohledu... se mi dělá... špatně! Stačí... aby se mne dotkl, a chce se mi... křičet!"

"To je ta nejhanebnější věc, jakou jsem kdy slyšela!" rozhořčila se chůva. "A vaše ubohá maminka by se obrátila v hrobě - to tedy ano!"

"Já vím, ale nevlastní otec je můj... poručník."

"Je to zlej člověk! Nemá žádné právo být i jen pomyslit na to, že by souhlasil s něčím tak strašným!" vyštěkla chůva.

"Jde o... peníze... víš, jsou v tom... peníze," odpověděla Ivana. "Utratí... všechno, co máme... a už zbývá jen málo, co se dá ještě prodat." Chůva to věděla až moc dobře. Právě včera sarkasticky řekla:

"Jestli z tohoto domu půjde ještě něco, jednou se ráno vzbudím a zjistím, že pode mnou odnesli postel!"

V všechny ty hezké věci, které Ivanina maminka

Útěk do lásky nashromáždila, už byly dávno rozprodány.

/13/

Obrazy, drážďanský porcelán, a dokonce i perské koberečky z podlah zmizely.

Ivana věděla, že banka už několik týdnů žádá,

aby se něco provedlo s přečerpaným kontem.

Účty obchodníků přicházely pravidelně s naléhavými vzkazy dožadujícími se zaplacení.

Ivana zvedla hlavu.

"Já vím, na co... myslíš, chůvo," řekla, "a já bych... raději zemřela... než abych se stala... milenkou... jakéhokoli muže, natož pak lorda Hanforda. "

Zakoktala se při slově "milénka" a pak propukla v pláč.

Chůva jí objala těsněji.

"Najdeme nějaký způsob, jak se z toho dostat," uklidňovala jí. "Ale jaký, to ví jenom Bůh."

"Jak může... dopustit, aby se mi stalo... něco takového?" ptala se Ivana. "Jak... jenom může?" Chůva chvíli mlčela. Pak řekla:

"Budete muset utýct - ano, to budete muset udělat."

Ivana znovu pozvedla hlavu.

Byla tak překvapená, že přestala plakat, ale na tvářích měla stále ještě slzy. Vykulila oči a zeptala se:

"U-utéct? Ale... kam, chůvo?"

"To se právě snažím vymyslet," odpověděla chůva. "Víte stejně dobře jako já, že nemáme žádné peníze k cestě na sever, k těm příbuzným, kteří vám tam zbyli, a je jich jen pár." Ivana věděla, že je to pravda. Když její matka zemřela, zjistila, že na pohřeb nepřijeli prakticky žádní příbuzní.

/14/

Když ted" byla sirotek, byla velmi opuštěná.

Její otec, ctihodný* Hugo Sherard, byl zabit v bojích proti

Napoleonovi na Pyrenejském poloostrově.

Její matce to zlomilo srdce.

Celý rok téměř nemluvila a nezajímala se o nic, co se dělo kolem ní.

Pak do jejího života vstoupil Keith Waring.

Ačkoli jí Ivana pohrdala, musela připustit, že

z její matky učinil ne-li šťastnou, tedy alespoň poměrně

spokojenou ženu.

Rod Sherardových pocházel ze severní Anglie.

Otcův bratr, který byl o hodně starší než Hugo,

zdedil titul lorda Sherarda.

Napsal mamince dopis, když tatínka zabili.

Napsal Ivaně, když se dozvěděl, že její matka

zemřela.

Nenavrhl jí ovšem, aby přijela na sever a žila s ním a jeho rodinou.

Věděla o něm, že má vlastní ženu a děti. "

Bezpochyby si nepřál poskytnout střechu nad
hlavou zchudlé příbuzné, a navíc to byla dlouhá
cesta. Momentálně by bylo nemožné, aby s chůvou zaplatily
všechny výlohy, které by si počítal
jeden dostavník za druhým.

Žádný z otcových přátel jí nebude chtít vzít k sobě domů.

Když se její matka provdala za Keithe Waringa, neudržovala styky s těmi přáteli, které poznala, když
žili na venkově.

* titul vysokých státních úředníků nebo dětí peerů nižšího stupně než markýz a dvorních dam (pozn.
překl.)

/15/

Útěk do lásky

Místo toho znala jenom ty lidi, kterým jí její manžel představil v Londýně.

Za její peníze si pronajali dům v Islingtonu.

Nábytkem, který patřil Hugovi Sherardovi, zařídili malé, a jak
si Ivana myslela, poněkud ošuntělé
pokojíky.

Protože byli v Londýně, Ivana mohla navštěvovat seminář pro mladé dámy.

Spolu s matkou chodila do muzeí, což se jí moc líbilo.

Když o tom teď přemýšlela, jedinými lidmi, které zvali na večeri, byli poněkud zhýralí přátelé jejího
nevlastního otce.

Většina z nich byli muži. "Kam... půjdeme, chůvo?" zeptala se šeptem. "O tom právě přemýšlím,"
odpověděla chůva.

"Protože nemáme... žádné peníze," řekla Ivana, "měla bych se snažit... najít si... nějakou práci."

"Nedovolím, abyste dělala podřadnou práci," řekla chůva, "dokud jsem naživu!"

"Ale musíme něco jíst... A jídlo stojí peníze," namítla Ivana praktickým tónem. Sedla si na paty a pak
zkřížila paže chůvě na kolenou.

"Tak si to promysleme," řekla. "Musíme myslet rychle, protože dneska je úterý, a to nám zbývají
jenom... dva dny, než mě ten... hrozný člověk... odveze ve svém... kočáře."

Z jejího hlasu byla dobře slyšet panická úzkost a chůva si všimla, jak se chvěje. Nebyla překvapená.

Věděla, že lordu Hanfordovi je přes čtyřicet. /16/

Už byl dvakrát ženatý.

I když to Ivaně nechtěla říkat, šuškal o něm,

že na něj padá zodpovědnost za to, že jeho poslední žena byla

prohlášena za bláznivou.

Sloužící říkali, že je to proto, že s ní zacházel stejně krutě jako se svými koňmi.

"Musí existovat... něco, co bych... mohla dělat," říkala Ivana. "Koneckonců, měla jsem důkladné vzdělání a..." Zarazila se a vykřikla.

"No ano, jistě!" zvolala. "Dělala jsem účty na venkově, když tatínek odešel do války, i pak když byl zabit, maminka nechala všechno na mně. Mohla bych být tajemnicí!"

Když se na ní chůva podívala, pomyslela si, jak velmi nepravděpodobné je, že by nějaká žena zaměstnala někoho, kdo vypadá tak půvabně jako Ivana.

Kdyby jí měl zaměstnat muž, bylo by to bezpochyby nebezpečné.

"Možná," řekla po chvíli, "byste mohla dělat předčitatelku nějaké starší dámy. Koneckonců, potřebují někoho, kdo by jim předčítal, když stárnou a ztrácejí zrak, a vy máte líbezný hlas."

"To říkávala maminka taky," odpověděla Ivana.

"V neděli jsem jí vždycky předčítala modlitby a básně lorda Byrona. Ty ji pokaždé rozplakaly, protože při nich myslela na tatínka."

Vzdychla si při vzpomínce na to, jak byla šťastná, když předčítala mamince, než se v jejím životě objevil Keith Waring.

Chtěla dát najevo, že umí být praktická, a tak se zeptala:

/17/

"Jak zjistím, jestli je někde místo, které na mne čeká? Našla bych nějaké inzeráty v novinách?"

Útěk do lásky

"Musíte jít do agentury, drahoušku," odpověděla chůva. "Budu se snažit od paní Bellové zdola zjistit, která v Londýně je nejlepší." Když poprvé přijeli do Londýna, najali paní Bellovou, aby uklízela v domě a pomáhala chůvě s vařením.

Chůva byla výtečná kuchařka a začala jim vařit, ještě když žili na venkově.

Když paní Sherardová ovdověla, musela se naučit jíst všechno.

Po příjezdu do Londýna chůva pracovala jako

kuchařka dál, protože jí to bavilo.

A navíc to bylo mnohem levnější, než kdyby si

kvůli tomu museli někoho najmout.

Paní Bellová si počítala velmi málo za to, že

každé ráno přišla na dvě až tři hodiny.

Vymetala krby, drhla podlahy, stlala postele.

"Ano, zeptej se paní Bellové," řekla Ivana.

"Zeptej se jí brzy, chůvo, protože nesmíme ztrácet čas." Hrůza jí přeběhla po těle.

Každou minutou se přibližoval okamžik, kdy jí lord Hanford s brunátným obličejem a plovoucíma očima vtáhne k sobě do kočáru.

Odvezl by jí někam, kde by na ní čekalo nevyslovitelné peklo, to jí bylo jasné. Chůva vstala ze židle.

"Ted" si tu sedněte," promluvila k Ivaně, jako kdyby jí byly tři roky, "a buďte opatrná. Kdyby vstoupil váš nevlastní otec, ať se nedozví, co jste zaslechla."

/18/

"Ne, samozřejmě... ne," řekla Ivana. "Ale spěchej... spěchej, chůvo, já mám strach... já mám hrozný... strach!" Chůva vyšla z pokoje.

Ivana se posadila na židli, která se uvolnila, a zakryla si dlaněmi oči. Jak se tohle mohlo stát?

Jak mohla být budoucnost tak ponižující, tak příšerně ohavná a hrozivá? Bylo to jako temná místnost, ze které není úniku.

Věděla, že její nevlastní otec má slabý charakter. Byl naprosto neschopný vydělat peníze, dokázal je jenom prohrávat u hráčských stolků. Ovšem, to musela připustit, do její matky byl doopravdy zamilovaný.

To nebylo nic překvapivého, protože paní Sherardová byla nesmírně krásná.

Byla do ní zamilována spousta mužů, než potkala ctihodného Huga Sherarda.

Zamilovali se do sebe a byli neuvěřitelně šťastní.

Po několika letech byly dragounské gardy, pluk,

ve kterém otec sloužil, poslány na Pyrenejský poloostrov.

Měly brilantně koncipovaný plán zaútočit tam,

kde to Napoleon nejméně očekával.

Hugo Sherard strávil v cizině necelý rok. Pak

byl zabit.

Napřed si Ivana myslela, že matka zemře také. Když se zdálo, že matka uvadá a je stále slabší, objevil se Keith Waring. Byl to nesmírně hezký mladý muž.

/19/

Pro jeho vzhled ho rozmazlovala každá žena,
se kterou se kdy setkal, a paní Sherardová nebyla
výjimkou.

Tolik se lišil od jejího prvního manžela, že o něj
svým způsobem mateřsky pečovala.

A tak mu nedokázala odolat, když nakonec řekl,

Útěk do lásky že zemře, jestliže se za něho neprovdá. Ivana si uvědomila, že z jeho strany šlo o oběť,
protože kdyby byl chtěl, mohl by se oženit s někým mnohem bohatším.

Ale on matku upřímně miloval.

To mu ovšem nebránilo utratit každý penny, který
měla, aniž by přitom pomýšlel na důsledky. Ivana ho nikdy neměla ráda.

Věděla, že jí považuje za břímě a zablívá její
matce cit, který k ní chová.

Z jedné nebo dvou jeho nedávných poznámek
pochopila, že přemýšlí o tom, že kdyby jí našel
bohatého manžela, měl by jí z krku.

Současně by si bezpochyby namastil kapsy.

Ale ani v těch nejdivočejších představách jí nenapadlo, že by
mohl přistoupit na myšlenku, že

jí "prodá" někomu tak odpornému, jako je lord

Hanford.

Ten byl nesmírně bohatý, to se nedalo popřít. Ale přesto si dovedla domyslet, jak zděšení by byli její
rodiče.

Nedokázala si ani představit, že by žila s mužem, za kterého není provdaná!

Jak bych mohla... udělat něco tak... ponižujícího? pomyslela si .

Za dveřmi zaslechla kroky a na chvíli se polekala, že je to její nevlastní otec.

/20/

Ale byla to chůva, která vstoupila do pokoje. Protože Ivana instinktivně vyskočila a dívala se vyděšeně, chůva jí konejšila:

"Je to v pořádku, odjel s jeho lordstvem. Nechal u paní Bellových vzkaz, že se nevrátí na oběd ani na večeři."

Protože museli počítat každý halír, který utratí, neubránila se Ivana pomýšlení, že se ušetří za dvě jídla.

Chůva zavřela dveře.

"Zjistila jsem; co chceme vědět," řekla. "Nejlepší agenturu má paní Hillová na Mount Street."

"To je trochu daleko," poznamenala Ivana.

"Já vím," řekla chůva, "ale když už máte pro někoho pracovat, postarám se o to, aby to byl ten nejlepší!"

"Pojedeme tam hned?" zeptala se Ivana.

"Napřed byste se měla naobědvat," řekla chůva.

"Není žádný spěch, pán se vrátí až brzy k ránu, jak ho znám."

"Ach chůvo, jenom doufám, že neprohraje žádné další peníze," povzdechla si Ivana.

Při těch slovech jí napadlo, že když chce utéct, už jí nemusí zajímat, co se stane. Protože to chůva vyžadovala, Ivana sešla dolů do malé jídelny.

Jednou navrhla, že když chůva vaří, ona by měla sedat v kuchyni.

Chůva o tom nechtěla ani slyšet.

"Dokud jsem tu já, budete jíst v jídelně, protože jste dáma, a budete se chovat, jak se na dámu sluší, a už nechci slyšet žádný nesmysl!" odsekla jí tenkrát.

/21/

Ivana si naložila porci studeného kuřecího salátu, který chůva připravila během dne.

Nemohla se ubránit pomýšlení, že když už

není dáma," měla by jíst v místnosti pro služebnictvo.

Chůvě to ovšem neřekla, protože věděla, jak

moc by jí to rozzlobilo.

Útěk do lásky

Snědla většinu salátu, i když byla příliš rozrušená, než aby pociťovala hlad.

Pak vyběhla nahoru a uvázala si slušivý klobouk, který už měla na hlavě, když byly ráno na procházce.

Chůva byla velkou vyznavačkou čerstvého vzduchu.

Vždycky trvala na tom, aby Ivana chodila v určitou denní dobu na procházku do parku.

Když Ivana sešla dolů, viděla, že chůva už si také uvázala klobouk a kolem ramen si ovinula šedý šál.

"Tak, a teď" si pospěšte," řekla chůva. "Procházka v tak pěkný den vám neuškodí."

"Ne, jistěže ne," souhlasila Ivana, "ale přála bych si, abychom se mohly procházet ve volné přírodě."

Na chvíli se odmlčela a pak dodala:

"Chůvo, asi bychom nemohly... prostě zmizet na venkov a najít si tam malou chaloupku, kde bychom si žily samy pro sebe, že?"

"A jak bysme zaplatily nájem?" chtěla vědět chůva.

Na to nedostala žádnou odpověď a pokračovala: "Jedinej venkov, kterej známe, vy i já, je Huntingdonshire,

kde jste byla tak šťastná jako malé /22/

děvčátko. A můžete si být jistá, že až odsud zmizíte, váš nevlastní otec se jako první pojede podívat právě tam."

"Ano, jistě, na to jsem nepomyslela," řekla Ivana potichu. Šly svižně, protože i když chůva už věkem překročila padesátku, byla velmi svěží.

Trvalo jim téměř tři čtvrtě hodiny, než došly na Mount Street.

Nebylo obtížné najít zprostředkovatelnou práce, domácí agenturu paní Hillové, která byla v prvním patře v čísle 19.

Zepředu byla skleněná výloha a vedle otevřené dveře odkrývající pohled na úzké schodiště. Chůva se zastavila a Ivana řekla trochu nervózně:

"Půjdeš se mnou, chůvo?" Chůva zavrtěla hlavou.

"To by byla chyba," odpověděla. "Lidé, kteří si hledají zaměstnání, si s sebou neberou chůvu! Teď jděte nahoru, drahoušku, a snažte se nebejt nervózní. Já si zatím budu prohlížet výlohy."

Ivana stoupala po schodech s pocitem, že je velmi malá a vydaná světu napospas.

Bylo tam malé odpočívadlo a cedule na jedněch

dveřích hlásala:

DOMÁCÍ AGENTURA PANÍ HILLOVÉ

Ivana otevřela dveře a uvnitř spatřila několik dřevěných laviček.

Na nich seděly dvě různolící mladé dívky, na

kterých bylo na první pohled vidět, že přišly

z venkova. Odhadovala, že zde hledají práci stejně jako ona.

/23/

Byl tam také jeden postarší muž, který mohl být kočí, už příliš starý na svou práci.

V zadním konci pokoje seděla starší žena se zrzavou parukou a v brýlích.

Vypadala tak podivně, že se na ní Ivana upřeně zadívala a pomyslela si: tohle přece nemůže být paní Hillová?

Stejně jako se upřeně dívala Ivana, tak se upřeně dívala i paní Hillová.

Po chvíli pronesla poněkud pronikavým hlasem:

"Račte tudy, madam." Ivana si uvědomila, že mluví k ní. Když šla k psacímu stolu, pochopila.

Paní Hillová jí pokládala za budoucí zaměstnavatelku, která navštívila agenturu, a ne za zaměstnankyni.

Tato myšlenka se potvrdila, když došla k vysokému stolu a paní Hillová na ní pohlédla a zeptala se:

"A co pro vás mohu udělat, madam? Předpokládám, že budete chtít komornou?"

Ivana se s námahou přiměla promluvit.

"Ne," řekla. "Nechci nikoho zaměstnat, ale sama hledám zaměstnání."

Paní Hillová se zhluboka nadechla a v očích za skly brýlí se objevil úplně jiný výraz. Její hlas se přiosťřil, když se zeptala:

"Jaký druh zaměstnání žádáte, smím-li se ptát?"

"Myslela jsem si," odpověděla Ivana, "jestli nemáte volné místo předčitatelky nebo třeba tajemnice?"

Paní Hillová se pohrdlivě ušklíbla a pak otevřela velkou knihu. Ležela před ní na stole. /24/

"Pochybuji, že bychom měli nějaké vhodné místo zrovna pro vás," řekla ostrým tónem.

"Ach, prosím vás, snažte se něco najít," zaprosila Ivana.

"Velmi naléhavě hledám zaměstnání a bylo mi řečeno, že jste nejenom nejlepší agentura v celém Londýně, ale dokážete najít přesně to, co uchazeči o zaměstnání požadují."

Při těch slovech cítila, jako by jí někdo napovídal, co má říkat.

Nebylo pochyb, že lichotka zabrala.

Paní Hillová otočila dvě nebo tři stránky a řekla

smířlivěji:

"Tak dobře, já se podívám, ale nejsem příliš optimistická."

Pak se za psacím stolem objevila další žena. Byla po všech stránkách jiná než paní Hillová. Byla malá a vypadala poněkud pomačkaně. Vlasy měla šedivé, místy skoro bílé a zjevně se nesnažila skrývat svůj věk. Potichu, skoro pokorně podotkla:

"Myslím si, že byste se měla podívat na stranu číslo devět."

Paní Hillová netrpělivě přelétla několik stránek.

"Nebuďte tak směšná, Hetty," řekla. "Víte stejně dobře jako já, že hledají muže."

"Nebyli jsme schopni žádného najít," odpověděla Hetty. "Já jsem si jenom myslela, že by tato mladá dáma mohla umět francouzsky."

"Myslím, že je to nepravděpodobné," odsekla paní Hillová.

"Naopak," řekla Ivana. "Mluví francouzsky plyně. Vlastně stejně dobře jako anglicky." /25/

Paní Hillová se na ní upřeně zadívala.

"Jestli mi lžete," pohrozila jí, "jen tak vám to neodpustím."

"Říkám vám pravdu," řekla Ivana. "Byla jsem vychovávána s několika francouzskými dětmi, a proto mluvím francouzsky zcela plyně."

"Předpokládám, že jste zapomněla," řekla paní Hillová, jako kdyby musela mít poslední slovo, "že jsou to naši nepřátelé! Neměli

bychom si s nimi nic začínat, ani s tou zrůdou Bonapartem!"

Ivana nevěděla, co na to odpovědět.

Útěk do lásky Paní Hillová na ní chvíli hleděla skoro nasupeně a pak se znovu zadívala do knihy.

"Už to tu máme zapsáno skoro dva týdny," zašeptala žena jménem Hetty. "A nenašly jsme nikoho, koho bychom jim mohly poslat."

"Tak dobře," svolila paní Hillová. "Ať je to tedy na vás, ale nesvalujte vinu na mne, když tuto mladou ženou hrubě odmítnou."

"Jestli je to otázka francouzštiny," vložila se do toho Ivana, protože se jí zdálo, že Hetty prohrává,

"slibuji vám, že ta dáma nebo pán, kteří požadují předčitatelku hovořící francouzsky, budou naprosto spokojeni." Paní Hillová znovu posměšně popotáhla.

"Pýcha předchází pád!" zarecitovala povzneseně. Napsala něco na lístek, který měla před sebou, a podala ho Ivaně.

"Tohle je adresa," řekla, "a tady je napsáno, na koho se budete ptát. Jestli vás nepřijmou, považuji za ztrátu času, abyste sem chodila znovu."

"Rozumím," řekla Ivana. "Děkuji vám mnohokrát,

/26/

že jste byla tak laskavá. Jsem vám velmi vděčná."

Usmála se na ženu zvanou Hetty a řekla jí:

"A děkuji také vám." S lístkem v ruce přešla místnost ke dveřím. Během jejího pohovoru přišli další dva zájemci o zaměstnání staršího vzhledu a sedli si přímo ke dveřím.

Jeden byl muž. Jak se Ivana přiblížila, vstal a otevřel jí dveře.

"Děkuji," řekla a pomyslela si, že vypadá jako maj ordom.

"Hodně štěstí!" popřál jí a ona se na něho usmála. Sešla ze schodů, sestoupila na chodník a rozhlížela se po chůvě.

Na jeden šílený okamžik si myslela, že zmizela. Pak ji uviděla kousek dál na ulici, jak obdivuje nějaký drahý porcelán ve výkladní skříni. Rozběhl a se k ní.

"Chůvo! Chůvo!" volala. "Řekli mi, že někdo potřebuje tajemnici, která umí mluvit francouzsky."

"No, to byste mohla dělat, drahoušku," řekla chůva. "Tak kde to je?"

Ivana se podívala na lístek ve své dlani. Zírala na něj s tak překvapeným výrazem ve tváři, že se chůva zeptala: "Co je to? Něco není v pořádku?"

"Já... domnívám se, že je to... v pořádku," řekla Ivana váhavě, "ale... my máme jít na ministerstvo války... a ptát se na hraběte Lorimera."

"Jste si jistá?" zeptala se chůva. Sama si pozorně přečetla lístek a pak řekla:

"Tedy, protože se jedná o ministerstvo války, /27/

předpokládám, že chtějí tajemníky, co dovedou

hovořit francouzsky, aby překládali zprávy a hovořili s

vězni."

"Ach ano, jistě!" zvolala Ivana. "A budou chtít lidi, aby překládali tajné listiny, které vojáci ukořistili na válečných polích, a podobné věci."

"Nemyslím, že by to byl pro vás těžkej úkol," řekla chůva, "ale nelíbí se mi myšlenka, že byste měla pracovat obklopená takovou spoustou mužů."

"Proč ne?" zeptala se Ivana. "Těžko si můžeš myslet, že na ministerstvu války zaměstnávají pouze ženy!"

Najednou se zastavila.

"Právě mě napadlo," řekla jiným tónem. "Paní Hillová řekla, že žádali muže. Ale jim se nepodařilo žádného najít, tak... by mi mohli dát... šanci." Nyní bylo zjevné, že paní Hillová si byla téměř jistá, že jí na to místo odmítnou přijmout. Jako kdyby jí chůva četla myšlenky, řekla:

"Není žádná vostuda, když to zkusíte, a když vás pošlou pryč, prostě zkusíme štěstí u jiné agentury. Nemůžete čekat, že se vám všechno zdaří hned napoprvé!"

To byla celá chůva. To jí bylo podobné, říci něco takového. Ivana se dala do smíchu.

"Jak se dostaneme k ministerstvu války?" zeptala se.

"No jak, vezmeme si drožku," rozhodla chůva.

"A žádné odmlouvání! Když tady budeme moc dlouho okounět, tak jak znám ty lidi na úřadech, všichni už budou na cestě domů a budova bude zamčená."

/28/

Ivana věděla, že to je rozumný argument, ale na druhou stranu si nemohla odpustit pomýšlení, že je to příliš rozvahovačné.

Chůva na tom ovšem trvala, a tak na konci ulice našly drožku.

Když řekly kočímu, kam je má dovézt, zdálo se, že to na něho udělalo dojem.

Popohnal bičem svého unaveného koně a rychlým krokem se vydali na Berkeley Square.

Chůva se rozhlížela kolem, aby viděla, kudy jedou.

Ivana však pevně svírala v ruce kartičku a modlila se.

"Pane Bože, prosím tě," říkala si, "prosím, ať mi dají práci. Udělala bych cokoli... cokoli, jen abych nemusela podstoupit to, co můj nevlastní otec... chce, a abych nemusela... odjet pryč s tím... zlým... krutým... starcem!" Samotné pomýšlení na lorda Hanforda jí roztřásl. Chůva položila svou ruku na její.

"Bude to dobrý, drahoušku," řekla. "Cítím to v kostech, a kdyby došlo na nejhorší, utečeme spolu a budeme drhnout zápraží. Já už jsem to jednou dělala a myslím, že to klidně můžu dělat znova." Ivana se zasmála, a to chůva chtěla.

"Jsem si jistá, že tvoje zápraží budou mnohem čistší než moje, chůvo," odpověděla.

/29/

Drožka zastavila před velikou, impozantní budovou. Ivana poprvé vypadala nervózně.

"Pojď se mnou," zaprosila. Chůva zavrtěla hlavou.

"Ne, drahoušku," řekla. "To by byla chyba. Tajemnice si s sebou neberou gardedámy. Počkám na vás tady. Dovolíme si trochu marnotratnosti a necháme drožku, ať na nás počká." Ivana pomalu slezla ze stupátka drožky a prošla branou ministerstva války. Za stolem stál voják v uniformě. Uvědomila si, že čeká, až mu vysvětlí, proč přišla. Podala mu lístek, který dostala od paní Hillové.

Podíval se na něj, a protože ho četl pomalu, zdálo se, že uběhlo několik minut, než řekl:

"Zařídím, aby vás dovedli k jeho lordstvu." Lusk prsty a jiný voják, který vypadal velice mladě, téměř jako poslíček, se zvedl z místa v pozadí, kde seděl.

/31/

Útěk do lásky

"Dovedte tuto žadatelku k hraběti Lorimerovi," řekl první voják ostře.

Chlapec si od něho vzal lístek a vydal se napřed. Zjevně předpokládal, že Ivana půjde za ním.

šli dlouho po chodbách, zdálo se jí, že ušli několik mil,

nahoru po schodech a opět chodbami.

Znovu sešli po nějakých schodech a pak došli

k místnostem v přízemí. Pomyslela si, že tam jsou

určitě ty nejdůležitější místnosti.

Její dojem se potvrdil, když spatřila dva vojáky,

kteří drželi stráž ve vedlejší chodbě, ke které došli.

Prošli kolem nich. Téměř na konci této chodby

se voják, který jí vedl, zastavil.

Zaklepal na jedny dveře a hluboký hlas řekl:

"Vstupte!"

Voják vešel dovnitř sám a Ivana pochopila, že nemá jít za ním.

Zpola dveře zavřel; nechal je otevřené jenom tak, aby slyšela, co se děje uvnitř. Slyšela ho, jak sklapl podpatky, a pomyslela si, že určitě zasalutoval.

Tentýž hluboký hlas, který předtím řekl "vstupte", se zeptal:

"O co jde?"

"Uchazeč o místo z agentury, mylordě," odpověděl voják. Musel předat lístek, protože na chvíli bylo тихо. Pak ten hluboký hlas řekl:

"Pošlete ho dál." Ivaně došlo, že očekává muže, a srdce se jí sevřelo.

Jak řekla paní Hillová, požadovali muže, a ona si byla jistá, že jako ženu ji odmítnou. /32/

Voják se vrátil ke dveřím a otevřel je. Ivana vstoupila do místnosti.

Voják vyšel ven, zavřel za sebou dveře a ona
stála na prahu a nebyla si jistá, jestli má počkat,
nebo jít dál.

Místnost byla malá a vybraně zařízená, s několika pohodlnými židlemi .

Hrabě seděl za obrovským psacím stolem, na
kterém se vršily stohy papírů.

Když se na něj Ivana podívala, byla překvapená.

Tak nějak předpokládala, že to bude starý pán
s šedivými nebo možná bílými vlasy.

Podle její představy byli všichni na ministerstvu
války staří, protože mladí muži museli odejít do
války.

Ale hrabě Lorimer vypadal na třicet a byl nesmírně hezký, tmavé vlasy měl sčesané z rozložitého čela.
Protože pokračoval v psaní, mohla se na něj dívat bez rozpaků. Pomyslela si, že má přísnou tvář.

Měl hranatou čelist a pevně stisknuté rty, které jí prozrazovaly, že je odhodlaný prosadit si svou.
Určitě bojuje o všechno, po čem zatouží. Zdálo se jí, že trvalo dlouho, než hrabě zvedl hlavu.

"Pojďte a posaďte se," řekl a ukázal na židli na druhé straně svého stolu. Mluvil ostře, jako kdyby
udílel rozkaz. Když spatřil, že komu mluví, objevil se v jeho očích udivený výraz.

"Bylo mi řečeno," řekl po chvíli, "že jste sem přišla z agentury." /33/

"To je pravda," souhlasila Ivana. "Poslala mne k vám paní Hillová."

Právě došla k psacímu stolu, a protože se cítila

Útěk do lásky

plaše, rychle se posadila na židli, jako kdyby potřebovala podepřít.

Hrabě se na ní stále upřeně díval.

"To má být nějaký vtíp?" zeptal se a hlas mu zněl tvrdě, jako kdyby si myslel, že se sem nežádoucím
způsobem vetřela.

"Ne, ne, samozřejmě ne," ujišťovala ho Ivana rychle. "Přišla jsem na základě vaší žádosti o někoho, kdo umí hovořit francouzsky."

Viděla v očích hraběte pohled, který jí připadal nedůvěřivý.

Hrabě mlčel jenom chvíli a pak na ní začal velmi rychle mluvit francouzsky.

Ptal se jí, odkud pochází a jak se naučila hovořit tak dobře francouzsky, když je evidentně Angličanka.

Pak řekl, že si myslí, že v celé té věci muselo dojít k nějakému nedorozumění. Mluvil velice plyně, ale s lehoučkou stopou anglického přízvuku.

Jakmile svou řeč skončil, Ivana odpověděla

svou dokonalou pařížskou francouzštinou.

Pověděla mu, stejně jako předtím paní Hillové, že byla

vychovávána s několika francouzskými dětmi.

Řekla, že začala mluvit francouzsky téměř stejně tak brzy,

jako se naučila anglicky.

Umí francouzsky číst, psát, a když je to nutné, i myslet.

To je jediný důvod, vysvětlovala, proč za ním /34/

přišla, když paní Hillové se pro toto místo nepodařilo nalézt žádného muže.

Když domluvila, seděla tam s vyzývavým výrazem ve tváři, protože věděla, že hrabě v její francouzštině nedokáže najít sebemenší chybičku. Hrabě se neočekávaně rozesmál.

"Dokázala jste, že máte pravdu," řekl, "ale teď" začněme. Snad se mi představíte, protože na tomhle lístku není napsáno žádné jméno."

Při těch slovech ho upustil na stůl a Ivana si pomyslela, že

paní Hillová naschvál nenapsala její

jméno, aby jí jako ženu nevyhodili už ode dveří.

"Mylorde, jmenuji se," odpověděla, "Ivana..."

Zarazila se. Najednou jí projelo hlavou, že by byla chyba uvádět své skutečné jméno.

Jestli má dokonale zmizet, pak by její jméno bylo klíčem, který by jí mohl znovu uvrhnout do rukou nevlastního otce. V té vteřině řekla jediné jméno, které jí napadlo, a to bylo jméno její chůvy.

"...Tateová," dokončila.

"Dobře, slečno Tateová," odpověděl hrabě.

"Rozhodně jste prokázala, že umíte mluvit francouzsky, ale pochybuji, že byste dokázala vyhovět dalším požadavkům, které má mít osoba, již mám v úmyslu zaměstnat." Ivana se zhluboka nadechla.

"Máte na mysli, mylord, že bych měla být muž, ale paní Hillová jasně řekla, že ve svých záznamech nemá nikoho, kdo umí francouzsky, a není pravděpodobné, že někoho najde."

Hrabě se zamračil. /35/

"Nemůže to být nesplnitelný požadavek!" zvolal.

"Myslím, a promiňte mi, že to říkám," odpověděla Ivana, "že i když lidé francouzsky umějí, nemají právě chuť se o tom někde šířit zrovna v dnešní době. Koneckonců, máme válku."

"Toho jsem si vědom," řekl hrabě chladně. "Nicméně, to vás snad netrápí."

"Nepokládala jsem své znalosti za užitečnou věc," odpověděla Ivana, "až do chvíle, kdy jsem se ocitla v agentuře paní Hillové."

"A jaké místo jste hledala?" zeptal se hrabě.

"Myslela jsem si," řekla Ivana upřímně, "že bych mohla dělat předčitatelku nějaké staré dáme, nebo možná tajemnici. Dělal jsem nejrůznější sekretářské práce."

"Řekl bych," poznamenal hrabě, "když se na vás podívám, že by takové zaměstnání bylo vhodnější." Bylo ticho a Ivana cítila, že prohrála. Pak řekla:

"Jestliže si myslíte, že jsem příliš mladá, abych dělala, co požadujete, tak to se přece časem napraví." Hrabě se zasmál.

"To je určitě pravda. Ano, slečno Tateová, myslel jsem si, že jste moc mladá a že bude obtížné pro někoho, kdo vypadá jako vy, splnit moje požadavky."

"Ale vy potřebujete člověka, který mluví dokonale francouzsky," vedla si Ivana svou.

"To je naneštěstí pravda," řekl hrabě, "a jak už víte, zjišťuji, jak je obtížné někoho najít."

"Pak tedy, prosím... prosím," žadonila Ivana,

"dejte mi šanci! Slibuji vám, jsem docela inteli /36/ gentní. Měla jsem dobré vzdělání a zoufale potřebuji okamžité zaměstnání."

Způsob, jakým hovořila, hodně napověděl. Hrabě se na ní zkoumavě zadíval a pak se zeptal: "Proč máte tak naspěch?"

"Protože nemám peníze a nemám kam jít," odpověděla Ivana.

"Je to skutečně tak?" zeptal se hrabě.

"Jsem sirotek," vysvětlila Ivana. "Moje matka zemřela nedávno a můj otec byl zabit v bojích s Napoleonem."

"Takže váš otec byl v armádě?"

"Ano.

"Ve kterém pluku?" Ivaninou myslí znovu proběhlo, že by mohlo být nebezpečné říci pravdu. Pak si řekla, že armáda je velická.

Není pravděpodobné, že hrabě, i když je na ministerstvu války, bude znát jméno každého důstojníka. Po krátkém zaváhání odpověděla:

"Ve čtrnáctém dragounském pluku."

"To je můj pluk," řekl hrabě, "takže jsem možná vašeho otce znal."

Příliš pozdě si Ivana uvědomila, že udělala chybu.

"Jak se jmenoval?" zeptal se hrabě, protože ona nemluvila.

Chvilí bylo ticho a pak řekla:

"Prosím... nejde nám o mého... otce... ale o mne."

"Jestliže pro mne máte pracovat," odvětil hrabě, "pak mne zajímá každý aspekt vašeho života." Ivana sepjala ruce. "Já:, radši bych zůstala... v anonymitě."

/37/

"Obávám se, že to je nemožné," nesouhlasil hrabě. "Postavení, které se vás týká, je totiž velice důležité. Nebylo by mi umožněno, dokonce i kdybych

sám chtěl, zaměstnat někoho, o kom nic nevím." Bylo ticho. Ivana věděla, že hrabě čeká, že něco řekne, a tak odpověděla:

"Když vám povím... pravdu... zůstane to naprostým tajemstvím?"

"Zůstane to tajemstvím pro každého kromě mne a ministra války, kterým je vikomt Palmerston, jak ji stě víte."

"Slibujete mi to?" otázala se Ivana. "Slibujete na všechno, co je vám svaté?" Spatřila v očích hraběte výraz překvapení. Zamrkal a pak řekl:

"Dávám vám své slovo důstojníka, a jak doufám, i džentlmena. Věřím, že ho neodmítnete."

"Ne, samozřejmě ne," řekla Ivana, "ale je velice, velice důležité, aby se nikdy nikdo nedozvěděl, kde jsem a co dělám."

"Takže vy jste utekla!" zvolal hrabě.

"Ano, já jsem utekla... od něčeho strašného, nechutného, ponižujícího a velice, velice špatného!" opáčila Ivana.

Mluvila tak náruživě, že si hrabě uvědomil, jak je to pro ní důležité. Tiše řekl:

"Dal jsem vám své slovo, a když mi řeknete jméno vašeho otce, slibuji vám, že s výjimkou ministra války se ho nikdo nedozví."

"Můj... můj otec byl major; ctihodný Hugo... Sherard," řekla Ivana skoro šeptem.

"Pak jsem ho samozřejmě znal!" řekl hrabě.

/38/

"Ne sice moc dobře, ale pamatuji si, že byl zabit. V téže bitvě jsme ztratili další dva výborné důstojníky."

"Můj otec se nebál zemřít," řekla Ivana, "alé téměř to zničilo mou matku."

"A říkáte, že vaše matka už je také mrtvá?"

"Zemřela před dvěma lety," odpověděla Ivana,

"ale předtím se znovu vdala." Způsob, jakým to řekla, přiměl hraběte, aby se na ní pátravě zadíval. Pak, protože nemluvila, se zeptal:

"Asi se nemýlím, když si myslím, že nyní utíkáte před nevlastním otcem?"

"Já... musím... musím utéct... tak mne prosím... prosím... nechte pro vás pracovat... Ale nikdo... nikdo se nesmí nikdy dozvědět, kde jsem."

"Už jsem vám dal svůj slib," řekl hrabě, "ale co kdybyste mi pověděla, proč utíkáte od svého otčima?"

Ivana zavrtěla hlavou.

"Nechci... o tom s nikým mluvit, ale musím se schovat a... Jestli mne nezaměstnáte... budu se muset vrátit k paní Hillové, ale ona mi řekla, že pro mne... nic ve svých záznamech nemá." Bylo ticho.

Ivana byla opravdu zoufalá, a tak řekla: "Prosím... prosím... pomozte mi... Jestli jste

znal tatínka, víte, že by mi řekl, že dělám správnou věc, když

vás žádám... o pomoc."

Hrabě se usmál. "Děláte mi to těžké, slečno Sherardová, nemohu

vás odmítnout," řekl.

Ivana k němu vzhledla s nadějí v očích. /39/

"Chcete říct, že mne... doopravdy zaměstnáte? Ach, děkuji vám... děkuji vám! Víím, že tatínek by vám také poděkoval, kdyby byl naživu."

"Nejsem si jist, že by to udělal," řekl hrabě pomalu, "protože to, oč vás požádám, je práce stejně obtížná jako nebezpečná."

"Nic nemůže být nebezpečnější než postavení, v jakém se nyní nacházím," řekla Ivana. "Nic, ani kdyby to znamenalo jít do bitvy proti francouzským kanonům." Mluvila tak naléhavě a vypadala přitom tak rozkošně, že hrabě uhodl, že se v tom jedná o nějakého muže.

Nahlas řekl:

"Ted" mi dovolte, slečno Sherardová, abych vám vysvětlil, co po vás chci. Musíte být ke mně naprosto upřímná a povědět mi, když si budete myslet, že je to nemožné nebo vám to příliš nahání

strach. Pochopím to a budu se ze všech sil snažit najít vám nějaké jiné zaměstnání."

"Já... poslouchám," řekla Ivana. Hrabě vstal ze židle, na které seděl.

"Protože chci mluvit velmi důvěrně," řekl, "navrhuji, abychom se přesunuli na pohovku, kde se nám bude sedět pohodlně, a i když je to na ministerstvu války prakticky nemožné, kde nikdo nebude moci slyšet, o čem si povídáme."

Jak mluvil, obešel stůl a Ivana si všimla, že při chůzi kulhá. "Vy jste byl raněn!" zvolala.

"Jinak bych tu nebyl," řekl ostře. "Byl jsem raněn před čtyřmi měsíci a mohu vás ujistit, že jakmile se uzdravím, vrátím se ke svému pluku."

/40/

Ted' pochopila, proč někdo tak mladý pracuje na ministerstvu války.

Odhadovala, že mu svěřili důležitou práci, protože je tak výborný důstojník a na první pohled nesmírně inteligentní.

Hrabě došel k pohovce a počkal, až se Ivana posadí, než také sám usedl.

Viděla, jak si tu nohu, kterou měl v sádře, natáhl před sebe.

Chodil bez hole, ale všimla si, že cestou k pohovce se dotkl dvou židlí, jako kdyby potřeboval oporu. Vzhledla k němu a spatřila v jeho očích výraz, kterému nerozuměla.

On pak řekl velmi tichým hlasem, téměř jako by si mluvil pro sebe:

"Jste velice mladá a velice krásná! Možná to ode mne není správné, že vás zatahuji do takové věci."

"Ještě jste mi neřekl, o co se jedná," řekla Ivana.

"Přemýšlím o vás," odpověděl hrabě. "Ale vím, že o mou vlast musí jít především. Chci vám tedy nabídnout to místo, ale nezapomínejte, máte právo ho odmítnout."

"Já... to vím," odpověděla Ivana.

"Pak mi dovolte začít od začátku," řekl hrabě.

"Jsem si jist, že si uvědomujete, stejně jako my všichni tady, že konec války je na dohled. "

"Já v to doufám... Upřímně v to doufám," řekla Ivana. "Ale... to mi tatínka nevrátí."

"Ne, to tedy nevrátí," přiřkal hrabě, "ale bude se vědět, že zemřel, stejně jako mnoho dalších, pro velkou věc. Protože Anglie není důležitá jenom pro nás, ale také pro celý svět."

/41/

Mluvil velmi dojemně. Ivana se na něj jenom

dívala, její oči se upíraly na jeho tvář, dlouhé prsty

měla sevřené v dlani.

Hrabě pokračoval, zdálo se, že s úsilím.

"Věříme, že Bonaparte je čím dál zoufalejší, a protože je zoufalý, udělá něco neočekávaného. Musíme proto být v pohotovosti, jinak by to pro nás mohlo mít hrozné následky."

"Rozumím," řekla Ivana.

"Z tohoto důvodu jsme my zde na ministerstvu války rozrušeni příjezdem markýze de Souvenant do Anglie."

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

Útěk do lásky

"Čluny pašeráků neustále křižují kanál La Manche, jakkoli se naše pobřežní hlídky snaží jim v tom zabránit."

"A markýz sem přijel v jednom z nich?" zeptala se Ivana.

"Zaplatil jim, samozřejmě, řekl jim, že je uprchlík, který unikl z vězení a nepřeje si nic než pomáhat Anglii porazit toho Korsičana, kterým pohrdá a kterého nenávidí a který ničí jeho zemi."

"A vy si myslíte, že on to tak doopravdy necítí?" zeptala se Ivana.

"V hloubi duše o tom pochybuji," odpověděl hrabě. "Ačkoli většina lidí, kteří o tom vědí, věří, že je naprosto upřímný."

"Ale přesto, vy máte podezření," podotkla Ivana.

"Řekl bych, že jsem opatrný," odpověděl hrabě.

"Už jsem během této války viděl tolik triků, které Francouzi předvedli, a připadá mi obtížné pochopit, proč markýzi trvalo tak dlouho, než unikl. Proč tedy, když už se mu to podařilo, se chce přidat

/42/

k nám, a ne k odbojům, proti Bonapartovi, kteří ve Francii bezpochyby je:

"Chápu, kam tím míříte," řekla Ivana.

"V každém případě," pokračoval hrabě, "je markýz zde. Musím připustit, že nám poskytl několik užitečných informací, které se prokázaly jako pravdivé."

"Ale vy přesto cítíte, že by se mu nemělo důvěřovat?" Hrabě rozpřáhl ruce.

"Já nevím," řekl, "ještě jsem se s markýzem nesetkal, ale dostal jsem za úkol najít mu ubytování, protože on nemá žádné peníze. A také se o něho má moje oddělení starat po dobu jeho pobytu zde a využít

všeho, čím může přispět k postupu našich jednotek."

"Chápu," řekla Ivana. "Chcete po mně, abych překládala všechno, co řekne francouzsky, do angličtiny." Hrabě zavrtěl hlavou.

"Ne," řekl. "Chci, abyste dělala něco mnohem obtížnějšího."

Ivana se na něj tázavě podívala.

"Chci po vás," řekl hrabě pomalu, "abyste předstírala, že neumíte ani slovo francouzsky. Budete hrát jeho tajemnici a napíšete pro něho všechno, co bude chtít, ale musí to být anglicky."

"Já. .. tomu nerozumím," namítla Ivana.

"Je to docela prosté," odpověděl hrabě. "Jestliže se spojí s někým z Francouzů, kteří tady jsou, a mohu vás ujistit, že je jich tu v Anglii celá organizovaná skupina, pak budou hovořit svým jazykem a vy budete rozumět tomu, co se říkalo." Chvilí bylo ticho a pak Ivana řekla:

/43/

"Pak tedy. . . po mně žádáte, abych dělala zvěda!"

"Bez obalu - ano!" odpověděl hrabě. "Ted" víte, proč jsem chtěl někoho, kdo mluví francouzsky tak plynne jako vy a porozumí každému slovu, které markýz řekne svým přátelům, aniž by měli nejmenší tušení, že jim tajně nasloucháte." Ivana si uvědomila, že by to mohlo být obtížné. Když viděl výraz v její tváři, hrabě řekl tiše:

"Vím, že jste si vědoma, že je to obtížný úkol. Kdyby markýz nebo někdo z těch, se kterými bude v kontaktu, měl nějaké ponětí o tom, co děláte, bezpochyby by se vám stala nešťastná "nehoda". Bylo by pak pro vás nemožné předat mi nějakou informaci."

"Vy., tedy... říkáte, že by mě... zabili!" pochopila Ivana. "Udělají cokoli, aby se ochránili. Po tom, co Útěk do lásky jsem viděl v Portugalsku a ve Francii, nevěřil bych žádnému Francouzi, že nezabije, když bude jeho život v sázce."

Ivana zalapala po dechu, ale nepromluvila.

"Pochopte," řekl hrabě jiným tónem hlasu, "že výběr je na vás. Pokud cítíte, že byste musela podstoupit příliš mnoho, pak vám slibuji, slečno Sherardová, že se budu snažit najít vám nějaké jiné místo, pokud ho potřebujete, a tak rychle, jak jen to bude možné."

"Samozřejmě že udělám, co ode mne chcete!" řekla Ivana rychle.

Viděla, že oči hraběte se rozzářily, a pokračovala:

"Cítím, že... tatínek mne sem přivedl... a vím, že by chtěl, abych... bojovala za Anglii... tak ja /44/ kon."

"Také si to myslím," souhlasil i hrabě. "A myslím si, že je to od vás nesmírně statečné. Musím říci, že jsem nikdy nečekal, že tak obtížné a komplikované postavení zaujme někdo jiný než nějaký muž, který se v takových věcech vyzná a má s nimi zkušenosti."

"Může to být jednodušší, protože jsem žena," odvážila se říci Ivana.

Hrabě se na ní podíval a ona pochopila, že přemýšlí o něčem, co jim nenapadlo.

"Téměř jsem zapomněl," řekl po chvíli, "že markýz je Francouz. Žádná žena vašeho vzezření by před ním nebyla v bezpečí! Celý ten nápad je směšný. Musíme vymyslet něco jiného!" Ivana málem vykřikla.

"Ale vůbec ne," odporovala. "Jestliže o mne máte starost, že s ním budu o samotě, smím si prosím brát všude s sebou svou starou chůvu?"

"Vaší chůvu!" zvolal hrabě.

"Byla moje chůva, když jsem byla miminko. Pracovala pro nás jako kuchařka od té doby, co se maminka znovu vdala a my jsme se odstěhovali do Londýna."

"A ona by chodila s vámi?" zeptal se hrabě.

"Chtěla jsem prosit každého, kdo mě zaměstná, třeba i na kolenou, bude-li to třeba, abych si mohla chůvu nechat u sebe. Víím, že až můj nevlastní otec zjistí, že jsem odešla, nebude chůvě vyplácet žádné peníze a bezpochyby jí propustí bez výslužného."

"Pak tedy samozřejmě musí jít s vámi," souhlasil hrabě. "Ale já si přesto dělám starosti, slečno Sherardová. Tolik jsem se soustředil na myšlenku, že musíme sledovat markýze pro případ, že jde

/45/

o nějaké spiknutí Bonapartových příznivců, kteří se snaží, abychom ho vzali mezi sebe, že jsem ani nepomyslel na to, že jste krásná mladá žena, a tudíž pokušení, kterému žádný Francouz neodolá."

"Chůva se o mne dokáže postarat," odpověděla Ivana. "A vy mu musíte dát velmi jasně najevo, že jsem jenom... tajemnice." Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala:

"Zajisté mu můžete představit spoustu elegantních krasavic, které jsou k vidění - jak mi bylo řečeno - v Carltonském paláci? Tím pádem, protože

já jsem jenom trochu... víc než... vyšší služebná, on se o mne... nebude... zajímat." Hrabě zůstal na pochybách.

"Nelíbí se mi to," řekl. "Musí být nějaký jiný způsob, jak si s tím poradit."

"Třeba bych se mohla nalíčit, abych vypadala stará a ošklivá," navrhla Ivana, "abych mu připadala odpudivá." Hrabě se zasmál.

"Obávám se, že to by nemělo úspěch, ale řeknu vám, co uděláme. Vyzkoušíme to, zatímco budu pokračovat v hledání někoho, kdo mluví francouzsky stejně dobře jako vy."

Na chvíli se odmlčel a pak řekl vážným hlasem: "Ale jestli vám to místo připadá neudržitelné nebo nějakým způsobem nepříjemné, musíte mi to

okamžitě říct. Slibujete mi to?" "Slibuji," souhlasila Ivana. "Jsem si však jistá,

že když bude moje chůva se mnou, budu v bezpečí

před všemi jeho pokusy o navázání bližší známosti. A když ho

ještě navíc seznámíte s několika

krásnými mladými dámami, jsem si také jistá, že

/46/

se bude považovat za příliš nóbl pána, než aby se

zajímal o nějakou obyčejnou tajemnici."

Hrabě o logice jejích slov pochyboval, ale byl

v opravdu zoufalé situaci. Naschvál oddálil markýzův příjezd

do Londýna

tím, že mu zařídil pozvání do sídla jednoho peera v Sussexu.

Jak řekl, na ministerstvu války-bylo několik lidí, kteří byli připraveni věnovat markýzi svou důvěru.

Neustále se vyptávali hraběte, kdy má markýz přijet do Londýna a proč došlo k tomu zpoždění.

Rozhodl se, že to zkusí, a zeptal se:

"Jak brzy byste mohla přijet do domu, který jsem pro markýze dal přichystat? Je blízko odtud a je připravený - schází tam jenom tajemnice, kterou

jsem našel až nyní. Ivana si úlevně oddechla. Měla hrůzu z toho, že by hrabě na poslední chvíli mohl odmítnout dát jí to zaměstnání.

"Mohu přijet hned," řekla. "Musím se jenom vrátit s chůvou domů a vzít si tam naše zavazadla."

Vzpomněla si, že dům bude prázdný, protože paní Bellová už bude pryč.

Nebylo pravděpodobné, že by se její nevlastní otec vrátil dříve než v brzkých ranních hodinách. Takže ona i chůva tam budou samy.

"Velmi dobře," souhlasil hrabě. "Dám vám adresu a můžete jet rovnou tam."

Na chvíli se odmlčel a pak dodal:

"Je vám samozřejmě jasné, že se spolu nemůže /47/ me setkávat zde a že nikdo nesmí vědět, že jste se mnou byla v nějakém spojení?"

"Ale... co když pro vás budu mít nějakou informaci, kterou budu chtít předat?"

"K tomu jsem se právě chtěl dostat," odpověděl hrabě.

V průběhu rozhovoru poznal, že Ivana rychle chápe. To byl jednoznačně bod v její prospěch.

Je možné, že nic neobjeví, přemýšlel hrabě.

Markýz de Souvenant může být pro Angličany opravdu velmi užitečný, jak o sobě prohlašuje.

Jakákoli informace, kterou může armádě poskytnout, by mohla napomoci ukončit válku dříve, než všichni doufali.

Ale přesto hrabě svým šestým smyslem tušil, že je to všechno až příliš snadné. Vždycky důvěřoval svým instinktům, pokud šlo o lidi.

Tento dar z něj udělal nejenom vynikajícího velitele, umožnil mu také zachránit své muže, aby nepadli do pastí nebo do obklíčení.

Útěk do lásky

To, co nyní dělal, dělal pouze se svolením vikomta Palmerstona a nikoho jiného.

Odmítl o tom totiž diskutovat se svými kolegy, protože si myslel, že by to bylo nebezpečné. Vikomt byl nesmírně inteligentní a souhlasil s ním.

"Důvod, proč jste tady, Lorimere," řekl, je, že vaše zprávy z bitevní fronty byly tak ohromující, že jsme jim stěží dokázali uvěřit."

"Chtěl bych tam teď" být," řekl hrabě.

"Já to vím," odpověděl vikomt, "ale než se budete moci vrátit - a Bůh ví, že vás Wellington

/48/

chce - můžete nám prokázat neocenitelnou službu, když využijete svůj rozum a to, co nazýváte svým ,instinkterrř."

Ohlédl se přes rameno, jako kdyby si myslel, že ho někdo sleduje, a pak řekl:

"Bůh ví, že je tady spousta lidí, kteří nepoužívají ani jedno, ani druhé."

Hrabě se zasmál, ale přesně pochopil, co tím chtěl lord Palmerston říci.

Proto se rozhodl, že pokud jde o markýze, neponechá nic náhodě.

Šel pomalu ke svému psacímu stolu a Ivana si všimla, že mu dělá trochu potíže posadit se. Pak napsal na lístek adresu domu, kam měla Ivana odjet.

Vzal ze stolu klíč a řekl:

"Tady je jeden klíč pro vaši vlastní potřebu. Sloužící mají druhý."

"Ještě jste mi neřekl, jak s vámi budu udržovat spojení," připomněla Ivana.

"Nezapomněl jsem," odpověděl hrabě. "Jenom jsem si v hlavě promýšlel plán." Jak mluvil, položil klíč a lístek před Ivanu. Ta se posadila na židli, na které seděla, už když prve přišla.

"Teď mne pozorně poslouchajte," řekl. "Jediná věc, kterou nesmíte nikdy udělat, je přijít sem. Markýz nesmí mít nejmenší ponětí o tom, že jste se

mnou nebo s ministerstvem války nějakým způsobem spojena. Kdyby se vás ptal, kdo vás pro něj najal, musíte říci, že to bylo přes nějakou agenturu." Ivana přikývla.

"Kdybyste slyšela něco - sebemenší drobnost /49/ i kdyby vám to připadalo nedůležité, musíte mi o tom dát vědět," pokračoval hrabě:

"Jak to udělám?" zeptala se Ivana.

"Promýšlel jsem nejrůznější způsoby," odpověděl, "a nejlepší je ten nejjednodušší. Otevřete

okno své ložnice a vyvěsíte něco, aby to uschlo na sluníčku - kapesník, nějaký kousek oděvu nebo prádla - to je jedno, ale prostě to tam vyvěsíte a já o tom budu okamžitě informován."

"Co se potom stane?" zeptala se Ivana.

"Půjdete do St. James's Parku, který je jenom kousek od domu, kde budete bydlet. Vlastně je téměř naproti Queen Anne Street, kde stojí ten dům, tam je brána do parku."

"A až přijdu do parku?" chtěla vědět Ivana.

"Samozřejmě by nebylo vhodné, kdybyste opouštěla dům, když tam markýz ještě bude. Půjdete sama nebo se svou chůvou a najdete mne

u potůčku. Je tam skupinka rododendronových keřů a před nimi stojí dřevěné sedátko. Pochybuji, že si nás někdo všimne, když půjde kolem, ale v každém případě spolu budeme pouze několik minut."

Útěk do lásky

"Rozumím," řekla Ivana měkce. "A samozřejmě udělám, co říkáte."

"Nepopírám, že na sebe budete brát riziko, že vás bude někdo sledovat. Nicméně těžko dokážeme vymyslet něco jiného."

"Musíme se prostě jenom modlit, aby nás neviděl nikdo, v kom by to mohlo vzbudit podezření," řekla Ivana.

"Jsem si jist, že vaše modlitby budou vyslyšeny," odpověděl hrabě. "Pokud jde o mé modlitby, už si tak jist nejsem."

/50/

Ivana se na něho usmála.

"Maminka vždycky říkala, že všechny naše modlitby jsou vyslyšeny, a já tomu věřím." Hrabě řekl vážně:

"Pak nemůžeme mít žádnou lepší ochranu, slečno Sherardová." Ivana zvedla lístek, na kterém byla napsána adresa, a potom klíč.

"Teď se vrátím domů a sbalím si," řekla. "A pak s chůvou pojedeme přímo do toho domu. Kdy očekáváte markýzův příjezd?"

"Teď" když jste připravená ujmout se tak obtížného poslání," odpověděl hrabě, "zařídím, aby mohl přijet zítra ráno." Ivana vstala. Pak se ujistila:

"Slibujete, že když vás budu potřebovat, přijdete okamžitě na lavičku v parku?"

"Nezklamau vás," odpověděl hrabě. Vstal od stolu a šel ke dveřím. Když k nim došla i Ivana, podal jí ruku.

"Chci vám poděkovat, slečno Sherardová," řekl,

"že jste tak nesmírně statečná a podstupujete něco, nač by byl váš otec nesmírně pyšný, tím jsem si jist."

"Ať je tatínek kdekoli... vím, že mi pomůže," odpověděla Ivana. "Opravdu nejdůležitější ze všeho je zabránit tomu, aby další Angličané ztratili své životy! To můžeme udělat jedině my, že co nejrychleji Napoleona porazíme."

"Z celého srdce s vámi souhlasím," řekl hrabě potíchu. /51/

3

Hrabě držel otevřené dveře a Ivana právě chtěla projít, když vtom se zastavila. Podívala se na něho a řekla:

"Děkuji vám ještě jednou... děkuji vám... mnohokrát!

Jsem vám tolik... vděčná." Při těch slovech vypadala tak líbezně, že se na ní hrabě upřeně zadíval. Nečekaně zavřel dveře a řekl:

"Ne! Rozmyslel jsem si to." Ivana cítila, jako by jí srdce zkamenělo.

"rozmyslel jste... si to?" zajíkla se. "Chcete říct... že vám nemohu... pomáhat?"

"Samozřejmě mi můžete pomáhat," odpověděl hrabě, "ale jinak."

Došel ke svému psacímu stolu, posadil se a zazvonil na zvonek. Ivana šla za ním.

Hleděla na něj očima plnými úzkosti. Posadila se na židli, ze

které se právě před chvílí

zvedla.

Dveře se otevřely a v nich stál nějaký voják. /53/

"Pošlete mi sem okamžitě pana Wilsona!" nařídil hrabě ostře. "Jak si přejete, mylordde."

Útěk do lásky Voják odešel, ale Ivana se žalostně dívala na hraběte.

"Já... já tomu... nerozumím," řekla. "Prosím... prosím... dovolte mi udělat, co jsme... měli v plánu."

Myslela si, že jí chce převést do nějakého jiného oddělení a její práci možná přenechá někomu jinému.

Hrabě se nečekaně zeptal: "Vy jste sem nepřišla sama?"

"Ne... jak jsem vám řekla, vzala jsem... s sebou svoji chůvu," odpověděla Ivana. "Čeká na mne... v drožce, což bude... hodně drahé." Poslední slova vyřkla bez přemýšlení.

Pak se cítila trapně, že by si to hrabě mohl vyložit jako žádost o peníze.

Nicméně věděla, že každý penny, který mají, je pro ně cenný.

Kdyby peníze bezdůvodně rozhazovaly, mělo by to pro ně osudové následky. Hrabě se usmál. .

"Chtěl bych si promluvit s vaší chůvou," řekl.

"Povíte mi její jméno?"

"Je to... slečna Tateová," odpověděla Ivana.

"Použila jsem její příjmení, když jsem se... snažila... zatajit vlastní totožnost, protože to bylo... první příjmení, které mne napadlo." Než mohl hrabě odpovědět, dveře se otevřely a do pokoje vstoupil muž středního věku.

"Poslal jste pro mne, mylordde?"

/54/

"Ano, Wilstone," řekl hrabě. "Před vstupní branou najdete drožku, uvnitř bude sedět žena středního věku. Její jméno je slečna Tateová. Zaplaťte

za drožku a slečnu Tateovou přiveďte ke mně."

"Jak si přejete, mylordě." Pan Wilson zavřel dveře a Ivana podotkla:

"Teď se cítím... trapně, že jsem... vás vlastně požádala o peníze, ale nám... opravdu zbývá... jen velmi málo."

"Takové starosti už můžete pustit z hlavy," odpověděl hrabě. "Ale slečno Sherardová, určitě přece máte příbuzné, kteří by se o vás mohli postarat?"

"Příbuzní mé matky žijí v Northumberlandu," vysvětlovala Ivana. "Tatínkovi příbuzní jsou chudí a většina z nich má velké rodiny. Určitě by o mne nestáli."

Hrabě přikývl na znamení, že porozuměl. Protože bylo ticho, Ivana požádala:

"Povězte mi prosím... proč jste si to... rozmyslel." Hrabě si pomyslel, že by jí pár slovy mohl vysvětlit, že je na to příliš krásná.

Předtím si zničeně uvědomil, že by byl zločin postavit ji do takové nechráněné pozice jako placenou služebnou pro Francouze.

Musela by markýze nutně přitahovat, pokud není vytesán z kamene.

"Vymyslel jsem něco úplně jiného," řekl nahlas. "Myslím si, že se to tím pro vás usnadní. Nijak si nepřeji přidávat k vašim vlastním potížím nějaké další."

"Vy jste mne... zachránil od... mých potíží," /55/

řekla Ivana. "Můj nevlastní otec mne nikdy... nikdy... nesmí najít."

Měla opět hrůzu v očích a hrabě řekl:

"Jestli vás najde, udělám všechno, co bude v mých silách, abych vás zachránil. To vám slibuji!"

Ivaně se podařilo na něj usmát.

"Doufám, že svůj slib nikdy... nebudete muset... dodržet," řekla, "ale velmi mne to... uklidňuje. Budu si pamatovat, co jste řekl."

Hrabě cítil, že se Ivana nesmí nadále strachovat.

Proto jí začal vyprávět o pluku jejího otce.

Vyprávěl jí, jak statečné dragounské gardy bojovaly ve všech bitvách, do kterých je poslali.

Ivana naslouchala se zaujetím.

Skoro jí to rozladilo, když se otevřely dveře a vstoupila chůva.

"Ach, tady jste, drahoušku!" řekla a v jejím hlase zněla úleva. "Už jsem si začínala myslet, že vás nikdy nenajdu!"

"Obávám se, že moje kancelář je poněkud vzdálená od hlavního vchodu," řekl hrabě omluvně.

Vstal, a když k němu chůva došla, podal jí ruku.

"Jsem potěšen, že se s vámi setkávám, slečno Tateová," řekl. "Potřebuji vaši pomoc." Chůva potřásla hlavou a udělala před ním malou poklonu.

"Učiním, co budu moci, mylordě," řekla. Hrabě ukázal na druhou židli, která stála proti jeho psacímu stolu, hned vedle té, na které seděla Ivana.

Ivana si pomyslela, že chůva ve svém černém klobouku a v černých šatech vypadá velmi úctyhodně.
/56/

Šaty byly celé černé, jenom u krku měly tenké bílé lemování.

"Chci, abyste si vyslechla, slečno Tateová," říkal hrabě pomalu, "co navrhuji vám a vaší svěřenkyni, slečně Sherardové."

Chůva vypadala trochu ustaraně, ale pozorně naslouchala.

"Před nedávným časem," začal hrabě, "ministerstvo války na můj popud zakoupilo malý domek na Queen Anne Street, která je odtud nedaleko. Domek patřil kapitánovi lanu Ashleymu. Když byl ve válce zabit, jeho žena mě se slzami v očích prosila, abych dům odkoupil."

"Proč to dělala?" zeptala se Ivana.

"Protože pochází ze Skotska," vysvětloval hrabě. "Chtěla se vrátit se svými dvěma dětmi do země, kde se narodila." Usmál se a pak dodal:

"Do Skotska je to velmi nákladná cesta, jak po silnici, tak lodí. To, co jsme zaplatili za dům a jeho vybavení, jí stačilo nejen na uhrazení cestovních výloh, ale také jí to zajistilo, že se ke svým lidem nevrátila bez halěře."

"To od vás bylo laskavé," uznala Ivana. "Nemusím vám snad říkat," pokračoval hrabě, "že kapitán Ashley byl v dragounské gardě právě tak jako váš otec."

Musel si všimnout, že chůva vypadá překvapeně, protože řekl:

"Slečna Sherardová už mi vysvětlila, že obě dvě chcete tajit svou totožnost. Proto jsem rozhodl, že převezmete dům, který byl zakoupen od paní Ashleyové. Slečnu Sherardovou prohlásíme

/57/

za dceru zesnulého kapitána Ashleyho - , slečnu Ivanu Ashleyovou".

Chůva malinko vykřikla překvapením, ale neřekla ani slovo. Hrabě pokračoval:

"Vy s ní zůstanete jako její gardedáma a bylo by nejlepší, kdybyste si také změnila jméno."

"Protože slečna Ashleyová je ve finanční tísní, teď" když oba její rodiče zemřeli, rozhodla se, že si vezme na byt podnájemníka. Posílám jí proto

markýze de Souvenant."

"Takže já... nebudu... tajemnice!" zvolala Ivana.

"Myslím, že bude jednodušší, když budete dělat, co jsem vám navrhl, a nedostanete se s ním do nesnází, protože budete pouze jeho bytná." Než mohla Ivana odpovědět, hrabě se obrátil na chůvu a řekl:

"Ted" dozajista chápete, že jako její gardedáma nesmíte nikdy nechávat slečnu Ashleyovou s tím Francouzem o samotě. Kdyby si s ní přál mluvit nebo jí pozval do svého pokoje, budete přítomna."

"Chápu, mylordo," přiřekla chůva. "Zdá se mi to náramně rozumný. Přesně tak jsem od vás očekávala, že to zařídíte, poněvadž jste džentlmen."

"Děkuji vám," řekl hrabě. "Snažím se chovat tímto způsobem. Už jsem vysvětlil slečně Ashleyové, že Francouzi si nikdy člověk nemůže být jist, ani ve válce, ani v míru."

"To je svatá pravda, podle všeho, co jsem o těch frantících slyšela

," řekla chůva přesvědčeně. "Ne /58/

musíte mít o slečnu Ivanu strach, mylordo. Dám

na ní pozor."

"Já vím, že dáte," řekl hrabě. "A mohu říci, že se velmi podobáte mojí vlastní chůvě, která je stále naživu a bydlí v mém domě na venkově."

"Jsem si jistá, že vedla vaše lordstvo k tomu, aby se chovalo, jak se sluší," řekla chůva, "a proto jsme koneckonců tady!" Hrabě se zasmál.

"Myslím, že jste odvedla velmi dobrou práci, pokud jde o slečnu Ivanu." Jeho hlas se změnil, když pokračoval:

"Tedy, abychom se dostali dál. Teď zařídím, aby vás odvezli do domu. Zítra přijedou dva sloužící, které jsem najal už předtím a o kterých vím, že jsou důvěryhodní.

Jsou to manželé. Žena bude vařit a uklízet v domě a muž bude zastávat práci správce a samozřejmě markýzova komorníka." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

"Nebylo by vhodné svěřovat se jim, až budete sami. Nicméně oni jsou ve službách ministerstva války a my jim vyplácíme jejich mzdu." Chůva přikývla, aby dala najevo, že rozumí, a hrabě řekl:

"V bance, která je odsud nejbliž, uložím částku dvou set liber na jméno slečny Ivany Ashleyové."

"Dvou... set... liber?" zalapala Ivana po dechu. Stěží dokázala uvěřit tomu, co slyšela. Jako kdyby jí neslyšel, hrabě mluvil dál:

"Za to budete moci nakoupit všechno, co má podle vás v domě být, a jídlo, které samozřejmě budete poskytovat svému nájemníkovi. Poté bude /59/ te každý měsíc dostávat sto liber, které budou zahrnovat plat slečny Tateové a opět jídlo, které budete potřebovat pro sebe a pro markýze."

Na okamžik se zamyslel a pak dodal: "Dohlédnu na to, aby ve sklepě bylo uskladněno

určité množství vína. Jestliže se ukáže, že jeho večírky jsou

.moc náročné, musíte mi dát vědět, že

požadujete nějaké další, a já ho zaplatím." "Já... tomu... nevěřím!" zvolala Ivana. "Zní to

příliš... příliš nádherně! Chůva nedostala žádnou... výplatu

už... šest měsíců." "Teď už se o mě nemusíte starat, drahoušku,"

řekla chůva. "Bude mi stačit, když žádná z nás nebude trpět

hlady."

"To tedy nebudete," řekl hrabě. "A pochopte, že se nemusíte držet zpátky a šetřit nebo se cítit příliš hrdé na to, abyste utrácely peníze samy pro sebe. Prokazujete ministerstvu války velkou službu a my jsme samozřejmě ochotni to zaplatit."

"Děkuji vám... děkuji... vám!" řekla Ivana.

"Chůva a já budeme tak... šťastné, že máme... svůj vlastní... domov."

"Můžeme se hned nastěhovat?" zeptala se chůva. Ivanu napadlo, že si vzpomněla, že její nevlastní otec má podle svých slov být venku na oběd a na večeři.

To znamenalo, že měly jedno odpoledne na

to, aby zabalily a přestěhovaly se z Islingtonu do

Queen Anne Street.

"Jak jsem řekl, budete mít ten dům pro sebe po čtyřadvacet hodin denně," uzavřel hrabě.

"Navrhuji, abyste to tam zařídily tak, aby to vypadalo co nejvíce jako domov, jako kdybyste tam

/60/

žily už dlouhou dobu. Je nesmírně důležité, aby markýz nezískal podezření, že nejste ty, za které vás pokládá.""

"Rozumím, mylordě," zamumlala chůva. Hrabě si všiml, že se na něj Ivana dívá s rozzářenými očima.

"To všechno... zní příliš... nádherně, než aby to byla... pravda," řekla. "Ale nedovedu... pochopit, proč... jste změnil... názor." Hrabě si pomyslel, že jí přece nemůže povědět pravdu.

Namísto toho odpověděl:

"Myslel jsem, že změna plánu vám usnadní úkol, o který jsem vás požádal. Markýzi by třeba nemuselo připadat, že jste tak dobrá tajemnice, za jakou vás všichni považují..."

Ivana chtěla odporovat, že si myslí, že je velmi dobrá.

Pak jí došlo, že ji hrabě jenom tak škádlí.

"Budu si prostě užívat svého volného času," řekla, "a nebudu dělat... nic namáhavějšího než... aranžovat květiny."

"To mi zní velmi rozumně," poznamenal hrabě, "ale váš podnájemník může mít jiné představy. Bude se to hodit, pokud bude pořádát slavnostní večere a bude vás zvát, abyste se jich účastnila. Při takovýchto příležitostech může mít slečna Tateová vždycky bolení hlavy a může si přát brzy se uchýlit k odpočinku."

Ivana se usmála, jako kdyby si uvědomila, že jí chrání ode všech možných trapných okamžiků.

"To můžete nechat na mně, mylordě," odpověděla chůva. "Já znám své místo. Ale přesto nedo /61/ volím slečně Ivaně, aby se dostala do nějakých potíží, kterých se vaše lordstvo obává." Vyměnili si pohledy plné porozumění a pak hrabě řekl:

"Ted" půjdu a zařídím, aby vás pan Wilson odvezl do toho domu, a jak jsem už slíbil slečně

Ashleyové, nikdo kromě vikomta Palmerstona nebude vědět, že

nejste dcerou drahého nebožtíka

kapitána Ashleyho, který zemřel v boji za krále

a za vlast."

Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval:

"Pan Wilson odveze vás a paní..." Hrabě se zarazil.

"Bellovou!" doplnila chůva pohotově. Ivana věděla, že použila jméno jejich služky,

Útěk do lásky protože jí její příjmení napadlo jako první.

"...a paní Bellovou," dokončil hrabě, "do Queen Anne Street číslo 3." Zazvonil na pana Wilsona.

Trvalo jenom kratičkou chvíli, než se otevřely dveře a pan Wilson se objevil.

"Nuže, Wilstone," řekl hrabě, "protože jste poslal pryč tu drožku, mohl byste najít jinou nebo

zjistit, jestli je někde volný kočár, který by odvezl slečnu Ashleyovou a její přítelkyni k nim domů? Je to jenom kousek, do Queen Anne Street,

takže pokud bude potřeba kočár, nebude pryč dlouho."

"Jak si přejete, mylordě," odpověděl pan Wilson. Mluvil tak nevzrušeně, že si Ivana pomyslela, že nic, o čem by ho požádali, ho nepřekvapí.

Domyslí si, ačkoli to hrabě neřekl, že pan Wilson je jeho osobní tajemník.

/62/

Možná ví spoustu věcí o tajemstvích a důvěrných záležitostech svého zaměstnavatele.

Hrabě vstal a podal Ivaně ruku.

"Jsem tak rád, že jste mne přišla navštívit," řekl.

"Samozřejmě vám pošlu podnájemníka, jak jsme se domluvili. Mám totiž někoho, kdo přijede už zítra. Myslím, že je to přesně typ, který vám bude vyhovovat, a že ocení bydlení v pohodlném domě spíše než v nějakém hotelu."

"Děkuji vám velice za vaši pomoc," odpověděla Ivana.

Doufala, že sehrála svou roli stejně dobře jako hrabě.

Hrabě si potřásl rukou s chůvou a ona mu opět vysekla malou poklonu.

Pak šli ke dveřím, pan Wilson napřed, aby jim ukazoval cestu.

Ivana ke svému překvapení zjistila, že se nevracejí po

dlouhých chodbách a nahoru a dolů po

schodištích, po kterých přišli.

Namísto toho je pan Wilson vzal k postranním

dveřím, které nebyly daleko.

Když vyšli ven, Ivana spatřila několik soukromých kočárů, které parkovaly venku.

Uhodla, že je to jeden z důvodů, proč hrabě dostal tu

kancelář, v níž spolu právě hovořili.

Aby nemusel chodit daleko se svou zraněnou

nohou.

Pan Wilson šel k nejbližšímu kočáru a promluvil s kočím.

Ten byl zjevně ochotný udělat, oč ho požádali.

Pan Wilson otevřel dveře a pokynul Ivaně a chůvě, aby nastoupily.

/63/

Když byly uvnitř, přiběhl lokaj, který si mezitím povídal s jiným kočím, a spěšně vyšplhal na kozlík. Ivana měla jen tak tak čas poděkovat panu Wilsonovi. Pak odjel i.

"Musím říct, slečno Ivano, že jste si vedla dobře!" pochválila jí chůva.

"Právě jsem na to myslela," souhlasila Ivana.

"Ach chůvo, mé modlitby byly vyslyšeny. Tolik jsem se bála, tak hrozně... hrozně moc... jsem se bála, že nenajdeme místo, kam bychom mohly jít!"

"Bůh k nám byl velmi laskavý," řekla chůva,

"a já jsem se také modlila." Povzdychl a si.

"Ted" se jenom musíme snažit, abychom ho nezklamaly."

"Nesmíš zapomenout, že jsi paní Bellová," varovala jí Ivana se stopou smíchu v hlase.

Útěk do lásky

"Budu často říkat, jak moc postrádám manžela," řekla chůva, "to je to pravý slovo, odjakživa postrádám, protože jsem nikdy žádného manžela neměla!" Obě se smály.

"Musíme si pak jet rychle sbalit šaty," připomněla Ivana.

"Já vím," řekla chůva, "ale napřed se podíváme, jak ten dům vypadá, a pak si můžeme vzít drožku."

"A můžeme si to dovolit," řekla Ivana, "když máme v bance dvě stě liber! Ale chůvo, musíme jet do Islingtonu a pak zase zpátky." Chůva na to nic neřekla, prostě jenom rozevřela dl aň.

Ivana se podívala a spatřila bankovku několikrát přeloženou, kterou nebylo těžké v dlani skrýt.

/64/

"Co je to?" zeptala se.

"To je desetilibrová bankovka," řekla chůva s nábožnou úctou v hlase. "Když mi jeho lordstvo potřásalo rukou, poznala jsem, že chce, abych si jí vzala. Jaktěživa jsem nepoznala tak pozorného a laskavého člověka!"

"On myslí na všechno!" souhlasila Ivana. Zhluboka se nadechla a dodala:

"Ale deset liber, chůvo! Buď opatrná, abys je neztratila!"

"Nejsem dnešní!" opáčila chůva. Vsunula bankovku do kapsy u sukně. O pár minut později dojeli před dům číslo 3 na Queen Anne Street.

Ivana otevřela dveře klíčem, který jí dal hrabě. Vstoupily dovnitř. Pomyslela si, že je to velmi půvabný domeček.

Stylově se velmi podobal jednomu domu, který její matka najala v Islingtonu.

Byl dobře zařízen. Viděla, že tam stále visí obrazy a zrcadla a jsou tam i ozdobné předměty.

V pokojích bylo trochu dusno, protože všechna okna byla zavřená.

Ta v dolních pokojích zakrývaly dřevěné okenice. Všechno si prohlédly.

Ivana poznala, že jí tam s chůvou bude nejen pohodlně, ale že si ten domeček zařídí také tak útulně, jako byl její domov na venkově. Vybrala si pokoj, ve kterém chtěla spát. Chůva řekla, že ona bude mít hned ten vedlejší.

"Plním jen přání pana hraběte, slečno Ivano," řekla. "Nehodlám vás spustit z očí!"

"Víš, že tě chci mít neustále u sebe, drahá chůvo,"

/65/

odpověděla Ivana. "Tady budeme v bezpečí... Já vím, že budeme."

Myslela na svého nevlastního otce. Chůva rozhodla:

"Dáme markýzi pokoj, aby od nás byl co možná nejdál - to znamená na konci chodby." Byl to příjemný pokoj, ale ne tak pěkný jako ten, který si pro sebe vybrala Ivana. Na chvíli pocítila výčitky svědomí. Pak si řekla, že kdyby skutečně byla paní domu, nevzdala by se své nejlepší ložnice kvůli nějakému podnájemníkovi, i kdyby peníze potřebovala sebevíc.

V přízemí byly dva velmi pohodlně zařízené pokoje.

Jeden z nich byl obývací pokoj. V tom druhém bývala studovna.

Bylo jasné, že Ivana si ponechá obývací pokoj. Myslela si, ačkoli chůva měla námitky, že by markýz měl mít jídelnu.

Útěk do lásky Nebyla nijak zvlášť velká, ale kolem stolu se tam mohlo posadit deset lidí.

"Jeho lordstvo řeklo, že by možná chtěl pořádat večírky," řekla Ivana. "My nemáme nikoho, koho bychom mohly zvát." Chůva musela uznat, že je to pravda.

Vedle vstupních dveří byl ovšem ještě jeden malý pokoj. Nebyl moc dobře zařízen.

Ivana si pomyslela, že dříve možná sloužil jako učebna pro děti.

Napadlo jí ovšem, že by to bylo skvělé místo, kde by jí a chůvě mohli servírovat jídlo. "Tak, už jsme viděly všechno kromě těch ložnic

/66/

nahoře, kde budou spát sloužící," řekla chůva. "Takže čím dřív se vrátíme a sbalíme své věci, tím líp.

Bude mi trvat věky, než sbalím všechno, co budeme chtít vzít s sebou."

"Ano, samozřejmě," souhlasila Ivana. "A já musím vzít to, co zůstalo z mamčiných cenností, ačkoli už jich je tak málo."

"Vemte si, co chcete, slečno Ivano," řekla chůva pevně. "Můžete si bejt jistá, že jestli tam má něco ještě nějakou cenu, pan Waring to prodá." Ivana neodpověděla. Cítila trochu strach.

Věděla, že až její nevlastní otec zjistí, že zmizela, bude se zuřivě snažit jí najít.

Zoufale potřeboval peníze, které mu za ní lord

Hanford slíbil.

Už aby byla v Islingtonu.

Čím dříve se vrátí do domu na Queen Anne

Street, tím líp.

Blesklo jí hlavou, že se možná její nevlastní otec nečekaně vrátil domů, aby se převlékl k večeři. Mohlo ho dokonce instinktivně napadnout, že se děje něco neobvyklého.

Pak si řekla, že jsou to jenom výmysly. Bylo dost času!

Tedy vlastně muselo být dost času - pokud ona i chůva mají uniknout.

Když Ivana a chůva přijely zpátky do domu

v Islingtonu, zjistily, přesně jak očekávaly, že

tam nikdo není.

/67/

Paní Bellová už poklidila v kuchyni a odešla.

Než se pustily do balení, chůva trvala na tom, že

si dá trochu čaje a že i Ivana by si měla dát šálek.

K jídlu tam byly nějaké sušenky z lineckého těsta, které

upekla předešlého dne.

Pak obě začaly balit.

Ivana se postarala o své vlastní šaty, zatímco

chůva balila všechny šaty její matky.

Hrabě byl štědrý v tom, co jim dával.

Ale přesto si Ivana myslela, že by byla chyba

příliš lehce to utratit.

Jelikož toto zaměstnání, dá-li se to tak říci, získaly snadno, snadno by také mohl přijít rázný konec.

Kdyby odhalila, že markýz je nepřítelem Britů, hrabě by pak chtěl dům pro někoho jiného. Rozhodně by jim přestal dávat tu spoustu peněz.

"Musíme být opatrné," řekla si pro sebe. Ale přece jen bylo nádherné pomyslet, že nebudou hladovět. Také nebudou muset přemýšlet, jak se o tom chůva zmínila, jestli jim na zaplacení otčímových dluhů neseberou třeba postel.

Útěk do lásky Připozdilo se, když chůva řekla, že už nemůže. Sbalila všechno, co si Ivana přála vzít s sebou. Tajně do lepenkové krabice pobrala všechno jídlo, které bylo v domě.

Přidala k němu vajíčka, která paní Bellová nachystala na jejich zítřejší snídani.

Pak chůva dala do jiné krabice čaj a kávu, které koupily na celý týden.

Potom musely sehnat drožku, která by je dovezla na Queen Anne Street.

/68/

Chůva objednala jednu, jejíž kočí se jevil jako dobře naložený člověk.

Vykřikl údivem, když spatřil množství kufrů a lepenkových krabic, které měl navržit do vozu.

Když skončil, zbylo tam sotva místo pro Ivanu a chůvu, aby se vmáčkly dovnitř.

Obě musely ještě držet na kolenou nějaké krabice. Drožka se vydala na cestu.

Jak odjížděli, Ivana se ohlédla zpátky na malý domek, ve kterém její matka zemřela. Ona sama tam nikdy nebyla šťastná.

Od toho okamžiku, kdy se nastěhovali, její nevlastní otec

začal utrácet peníze její matky.

Přes to přese všechno to byl na krátký čas její

domov.

Ted' byla nejenom sirotek bez rodičů, ale také bez domova.

Pak si řekla, že by bylo nevděčné pociťovat hořkost. Bůh se o ní postaral. Bůh jí pomohl, když to nejméně očekávala.

Byl to on, komu měla děkovat za to, že právě

nečeká ochromená hrůzou na lorda Hanforda.

Vystoupily před domem na Queen Anne Street.

Ačkoli se už stmívalo, bylo stále ještě třeba udělat spoustu práce.

Tak například bylo třeba povléci posteje.

Zatímco to chůva dělala, Ivana uklízela své kufry. Kočí drožky je zrovna složil na hromadu uprostřed haly.

"Nesmí se stát," řekla, "aby je markýz viděl, přijede-li brzy, když má tohle být můj dům."

/69/

"To máte docela pravdu, drahoušku," souhlasila chůva. "Zítra vstanu brzy ráno."

"Nevěřím, že přijede včas na snídani," poznamenala Ivana. "Ale přesto teď" odnosím, co se dá."

Konečně odstěhovaly všechno do svých pokojů

a do toho malého pokojíku, který bude sloužit jako jejich

jídel na.

"Ať se propadnu, jestli nejsem moc unavená, abych teď" všechno vybalovala!" řekla chůva.

"Dokončíme to zítra brzy ráno," slíbila Ivana.

"Ted" si jdi lehnout, chůvo."

"Napřed si něco sníme," řekla chůva pevně. Trvala na tom, aby s ní Ivana sešla dolů do přízemí. Posadily se v kuchyni a pochutnaly si na slanině s vejci, kterou chůva připravila. Měly hrnky čaje, který chůva pila ke každému jídlu.

Ivana byla tak unavená, že se s ní nechtěla hádat. Prostě snědla všechno, co jí chůva poručila, pak namáhavě vyšla po schodech nahoru a lehla si do postele.

Když se zavrtávala do polštářů v pohodlné posteli, přemýšlela o tom, jak se o ní stará její strážný anděl.

Útěk do lásky

Její otec by také určitě ocenil, že se snaží pomoci Anglii. Jestli je markýz opravdu špión a ona ho odhalí, bude to určitým způsobem pomsta Francouzům za to, že tatínka zabili.

"Stýská se mi po tobě, tatínku... hrozně se mi stýská!" řekla do tmy. "Už to nikdy nebylo jako

/70/

dřív, když jsi odešel bojovat do války. Jsem si jistá, že mamčinu srdce zemřelo s tebou."

Myslela na to, jak Keith Waring vstoupil do jejich životů, jak

zachránil její matku z jejího hlubokého zoufalství.

Ale také utratil všechny její peníze.

Pak začal rozprodávat všechno, co její otec

a matka nashromáždili a čeho si cenili.

Byla to jeho neukojitelná touha mít víc a víc peněz, která ho vedla k tomu, aby jí prodal krutému a zlému muži.

"Doufám, že také trpí," pomyslela si. Bylo to určité zadostiučinění vědět, že bude bez sebe, až se ráno probudí a zjistí, že ani ona, ani chůva v domě nejsou.

Na chvíli cítila, že se jí chce zakřičet radostí, protože mu překazila plány.

Pak si vzpomněla, že on se jen tak nevzdá myšlenky na tolik peněz.

Bude jí hledat.

Také lord Hanford jí bude hledat. Chce jí. Navzdory teplé posteli se Ivana otrásla. Ona a chůva možná na okamžik unikly, ale

strach, že budou prozrazeny, bude nad jejich hlavami viset jako Damoklův meč.

"Prosím, Bože, nedovol, aby nás našli," modlila se Ivana.

Byla to modlitba, která vycházela z největší hloubky jejího srdce.

/71/

4

Vikomt Palmerston vzhledl, když hrabě vstoupil do místnosti.

"Dobré ráno, Lorímere," řekl. "Dozvěděl jsem se, že jste slyšel od lorda Waterfórda, že markýz si přeje přijít rovnou sem."

"Chce se s vámi setkat," odpověděl hrabě. "Je rozhodnutý udělat ze sebe důležitou osobu." Vi komt se zasmál.

; "Aha, už pracuje vaše vnímavost," nadhodil,

"o níž mám, mohu-li to tak říci, nejvyšší mínění."

"To doufám," usmál se hrabě, "ale samozřejmě

se mohu mýlit. On je možná skutečný spojenec a nesnaží se jenom udělat na nás dojem."

"Informace, které jsme minulý měsíc získali, byly pro Wellingtona důležité," řekl vikomt Palmerston.

"Nebylo toho moc," poznamenal hrabě poněkud kousavě.

"Jestli je to vlk v rouše beránčím," pokračoval vikomt, "spoléhám na vás, Lorimere, že pocvičíte svou obvyklou bravurnost při odhalování pravdy."

/73/

Hrabě mávl rukou.

Protože ho bolela noha, posadil se na židli před vikomtovým psacím stolem.

"Musíme být velice opatrní," řekl přemýšlivě.

"Nesmíme dopustit, aby toho Francouze byť i jen na chvíli napadlo, že slečna Sherardová je někdo jiný, než za koho se vydává."

"Už jste mi to kladl na srdce," odpověděl vikomt. "Ujišťuji vás, Lorimere, umím být velice diskrétní, pokud to situace vyžaduje." Hrabě se zasmál.

Útěk do lásky

"Jste si dobře vědom, že si vážím vaší rozvážnosti v každém ohledu, ovšem kromě situace, kdy jde o krásnou ženu."

Vikomt, který byl proslavený sukničkář, se zasmál.

"Jako lichotka se mi to líbí. Jinak byste za to, to vás ujišťuji, nějakým způsobem zaplatil." Oba se smáli, když se otevřely dveře a sloužící ohlásil:

"Monsieur le Marquis de Souvenant!" Jak Francouz vstoupil do místnosti, vikomt rychle vstal, hrabě vstal o něco pomaleji. Pomyslel si, že markýz je přesně takový, jak si ho představoval: muž středního věku, štíhlý, ostrážitého pohledu a vybraně oblečený.

Nevypadal jako člověk, který nějakým způsobem trpěl tím, že byl uvězněn.

Vikomt vykročil s napřaženou rukou.

"Vítejte v Anglii, Monsieur," řekl. "A není snad třeba říkat, že jsem rád, že se s vámi setkávám."

"Jsem rád, že jsem tady," odpověděl markýz skvělou angličtinou.

/74/

Jak pokračoval v řeči, hrabě si uvědomil, že i když má trochu zabarvený přízvuk, jazyk mu nečiní obtíže.

"Nedovedu vám vypovědět, co to znamená," říkal vikomtovi, "být volný a být s lidmi, kteří si stejně jako já přejí zbavit se toho korsického plebejce, který uvrhl mou vlast do zmatku."

"Vím, jak se musíte cítit," řekl vikomt chápavě. "Dovolte mi, abych vás představil hraběti Lorimerovi, který je mimo bitevní pole, protože byl zraněn."

Markýz se otočil k hraběti a podal mu ruku.

"Dovolte mi vyjádřit mé politování, Monsieur," řekl. "Mohu jenom doufat, že se vám zranění brzy zahojí."

"To také doufám," odpověděl hrabě. "A dovolte i mně, abych vás přivítal v Anglii." Markýz to přijal s pokývnutím hlavy a hrabě se otočil k vikomtovi.

"Nyní vás opustím, mylordě," oznámil. "Jedu na pár dní na venkov, nějaké záležitosti na mém panství se dožadují mé pozornosti."

"Budu vás postrádat," řekl vikomt žoviálně,

"ale vy se samozřejmě vrátíte včas na slavnost prince regenta, která je příští týden, že?"

"To doufám - odpověděl trochu rozpačitě hrabě.

"Jeho královská Výsost pořádá slavnost?" vložil se do toho markýz. "Pokud je to tak, nade

vše rád bych se jí zúčastnil. Ujišťuji vás, Monsieur, že historky o pohostinnosti v Carltonském paláci nejenže došly do Paříže, ale pro mé krajany jsou neustálým zdrojem závidi, nenávisti a nepřátelství!"
/75/

Oba Angličané se tomu zasmáli a markýz pokračoval:

"Kdybyste mi mohl obstarat pozvání, byl bych vám velmi vděčen nejen jako milovník zajímavých událostí, ale také proto, že budu mít

příležitost setkat se s mnoha lidmi ze svého příbuzenstva, kteří žijí v Anglii od revoluce a kteří, jak vím, se s Jeho královskou Výsostí spřátelili."

"Ale samozřejmě, vy musíte být přítomen," řekl vikomt. "Při první příležitosti o tom s Jeho královskou Výsostí promluví."

Útěk do lásky "Merci, merci, " poděkoval markýz. "Budu se na tu událost těšit s velikým očekáváním." Hrabě šel ke dveřím. Poněkud přitom přeháněl své kulhání. Když byl venku na chodbě, slyšel, jak markýz říká:

"To je úžasný člověk! Je mi líto, že byl vážně zraněn."

"Je to tragédie," odpověděl vikomt, "protože pro armádu je nenahraditelný." Hrabě nečekal, až uslyší další slova. Jak kráčel chodbou, měl na tváři ovšem výraz, kterému by vikomt Palmerston porozuměl.

Druhý den ráno přišla chůva na snídani do malého pokoje, který s Ivanou používaly jako jídelnu.

"Náš podnájemník hodlá vyspávat, ' řekla. "Na dveřích mu visí cedule, kde je napsáno, že nechce být rušen."

/76/

"Bylo po druhé hodině, když přijel," odpověděla Ivana.

"Ráda bych věděla, pročpak jste byla vzhůru?" zeptala se chůva.

"Nemohla jsem usnout, protože jsem měla tolik o čem přemýšlet," odpověděla Ivana. Ztišila hlas a řekla:

"Našla jsem způsob, jak odposlouchávat to, co se říká ve studovně."

"Opravdu?" zvolala chůva. "Jakej je to způsob?"

"Víš, v obývacím pokoji krb zadní stěnou sousedí s krbem ve studovně."

Chůva přikývla a Ivana pokračovala:

"Buďto paní Ashleyová nebo možná osoba, která

navrhovala tento dům, dala rozebrat zed" na každé straně obou těch krbů, aby se tam daly umístit police, na kterých stojí porcelánové ozdobné předměty a ve studovně knihy."

Chůva poslouchala, ale měla v očích tázavý výraz, který dával Ivaně najevo, že nerozumí.

"Copak to nechápeš, chůvo?" vysvětlovala.

"Mezi oběma pokoji je jenom tenká příčka. Když jsi včera mluvila s hospodyní paní Smithovou, mohla jsem slyšet všechno, co jsi říkala."

"To je užitečný," podotkla chůva. "Ale nijak se mi nelíbí, že byste měla bejt zapletená do takovejch věcí, jakkoli k nám jeho lordstvo bylo laskavé."

"Nebyl by laskavý, kdyby si nemyslel, že mluvím dokonale francouzsky, a proto budu rozumět, o čem markýz mluví s lidmi své národnosti, kteří k němu přijdou na návštěvu."

"Vypadá jako celkem slušnej člověk," řekla chůva přemýšlivě, "ale ne že bych mu důvěřovala!"

/77/

Ivana neodpověděla.

Ačkoli si myslela, že by o tom chůvě vyprávět

neměla, něco se jí na markýzi nelíbilo.

Když včera v noci přijel, choval se velmi přemrštěně.

Velmi mnohmluvně vyjadřoval svou vděčnost,

že mu poskytla ubytování ve svém domě.

"Vikomt Palmerston," řekl, "mi vysvětlil, že j ste byla tak laskavá a nabídla se, že se zde mohu ubytovat. Bude mi tu mnohem pohodlněji než v nějakém hotelu. Merci, merci, Mademoiselle, jsem vám hluboce zavázán." Ivana se na něho usmála.

Řekla, že jí působí radost, když může být nějak užitečná vikomtu Palmerstonovi, kterého velice obdivuje.

Útěk do lásky

Přemýšlela, jestli se markýz setkal s hrabětem,

ale věděla, že se na nic takového nesmí ptát.

Jediným jejím úkolem nyní bylo řídit se pokyny

hraběte a sledovat svého podnájemníka. A samozřejmě poslouchat všechno, co řekne a co by mohlo zajímat ministerstvo války.

Markýz se objevil dole až krátce před obědem.

Poslal vzkaz po Smithovi, svém komorníkovi, že bude přítomen na oběd.

Doufal, že slečna Ashleyová ho poctí při obědě svou přítomností.

Ivana poslala zpátky vzkaz, že obě, ona i paní Bellová, s potěšením přijímají jeho laskavé pozvání. Přemýšlela, co si markýz s chůvou počne. Ráno se zabývala tím, že hledala věci, které by chůva mohla nosit, aby vypadala více jako gardedáma. /78/

Naštěstí našla jedny černé šaty, které patřily její matce, již byly vřdycky příliš veliké. Byl tam také klobouk lemovaný černými pery, který měla paní Sherardová na hlavě při nějakém pohřbu.

"Je pro tebe jednodušší, když budeš ve smutku, vzhledem k tomu, že sama nosíš černé šaty," poznamenala Ivana. "V bavlněných šatech, které nosíš ráno, tě markýz neuvidí."

"Já budu vypadat jako dáma, to se ani nepoznám!" zvolala chůva. "Ale jeho lordstvo má pravdu. Musíte mít gardedámu, vezmeme-li v úvahu, jak jste mladá a hezká."

"Děkuji ti, chůvo," řekla Ivana se smíchem.

"Pochybuji však, že mi markýz bude skládat jeden kompliment za druhým, když ty se na něj budeš kabonit."

Oběd se podával v jídelně.

Markýz jí dokázal složit poklonu tak, že si ani v nejmenším nepřipadala trapně.

Ivana vlastně měla dojem, že jeho mysl se zaobírá jinými věcmi než jí.

Řekla si, že si hrabě nemusí dělat starosti. Markýz měl jiné věci, kterými zaměstnával svůj mozek, a o ženy se nestaral. Po obědě šel markýz ven a Ivana podle svého zařizovala jeden z pokojů.

Brzy zjistila, že má přemíru volného času a neví, co si s ním počít.

Pomyslela si, že by bylo zajímavé popovídat si s hrabětem, ale neměla žádnou výmluvu, aby to mohla zařídit.

Den plynul pomalu. Chůva si přešívala vlastní /79/

černé šaty a dávala si záležet, aby patřičně vypadaly. Také se trochu nudila, protože bylo tak málo práce.

Smithovi byli v plnění svých povinností velice

výkonní, a když Ivana s chůvou o samotě večeřely, jídlo bylo

výtečné.

Chůva šla brzy do postele a Ivana se právě chtěla odstrojit,

když uslyšela, že se markýz vrátil.

Nebyl sám, protože ho slyšela, jak mluví, když

šel do studovny.

Na chvilku zaváhala, myslela si, že není nutné špehovat ho tak brzy.

Pak si však řekla, že dostala úkol, který má plniť.

Když byl hrabě tak laskavý, ona nesmí být líná.

Proto se vykradla dolů po schodech a po špičkách došla do

obývacího pokoje.

Potichoučku zavřela dveře a pak přešla pokoj, vedená světlem, které dopadalo zvenku oknem.

Útěk do lásky

Došla ke krbové římse a stoupla si stranou, kde byly porcelánové předměty.

Už předtím ve studovně pečlivě odebrala několik knih z poličky.

Protože byly těžké a vázané v kůži, nahradila je menšími knížkami.

Ty byly lehčí a nezabíraly na polici všechno místo.

Ivana stála v temnotě obývacího pokoje a slyšela markýze, jak říká francouzsky:

"Nedokážu ti vypovědět, jaká je to úleva, že jsem se sem dostal bez potíží."

"Myslel jsem si, že to zvládneš, Louisi," řekl

/80/

ten druhý muž. "Když si chceš prosadit svou, nikdo tě nepřechytračí."

"To doufám," odpověděl markýz. "Mám tu pořádný kus práce, jak si jistě dovedeš představit."

"Kdy přijede Pier?" zeptal se ten druhý Francouz.

"Zítra nebo pozítří. To víš, není jednoduché uplatit pašeráky."

"Proč ne, když vždycky chtějí více peněz?" zeptal se návštěvník. Markýz ztišil hlas.

"Berou od nás peníze a mají radost, že to mohou udělat, když mají ve člunu dost místa. Ale

přesto existuje vždycky riziko, že jakmile člověk vkročí na anglickou půdu, udají ho. '

"Chápu, co tím myslíš," řekl jeho přítel. "Chválabohu, neměl jsem žádné potíže toho druhu."

"Měl jsi štěstí," řekl markýz suše. Na okamžik bylo ticho. Pak řekl:

"Budu informován, až Pier přijede." "Já už půjdu," loučil se přítel. "Dej mi vědět, až se s tebou Pier spojí. Doufám, že ví, kde tě

najde?"

"Samozřejmě," řekl markýz ostře. "Udělal jsem v tom směru vše, co bylo potřeba."

"Myslel jsem si to," odpověděl jeho přítel. "Nikdo není tak výkonný jako ty, Louisi, když máš před sebou nějakou práci."

"Rozhodně nemám ani v nejmenším v úmyslu," řekl markýz, "udělat nějakou chybu, pokud jde o tohle."

Jak mluvil, musel při tom otevřít dveře a vyjít ven, protože jeho hlas slábl.

/81/

Ivana si tak uvědomila, že on a jeho přítel jdou chodbou k domovním dveřím. Neodvážila se pohnout.

Zadržovala dech, když slyšela, jak se zdraví na

rozloučenou. Markýz pak zavřel dveře.

Horečně přemýšlela, co by řekla, kdyby nějakou náhodou

vstoupil do obývacího pokoje.

Ke své úlevě ovšem slyšela, jak jde zpátky po

chodbě a vstupuje do studovny.

Po špičkách přešla obývací pokoj a vyběhla nahoru po schodech. Až když se dostala do vlastní ložnice, začala přemýšlet, jestli bylo řečeno něco, co by mohlo hraběte zajímat.

On ovšem řekl, že chce vědět všechno, jakkoli nedůležité by jí to mohlo připadat.

Možná že Pierův příjezd je důležitý, to nevěděla, ale určitě mu to musí říci.

Majíc na paměti jeho instrukce, šla k prádelníku

a vytáhla velký bílý kapesník.

Byla teplá noc a její okno bylo otevřené.

Útěk do lásky Rozprostřela kapesník na okenní římsu, jak jí hrabě nakázal.

Jestli ten, kdo to má na starosti, ten kapesník neuvidí ještě v noci, určitě ho zpozoruje hned ráno. Odstrojila se a šla si lehnout.

Ivana se cítila celkem bezpečně, když šla sama do parku.

Hrabě dal velmi jasně najevo, že má přicházet sama.

Našla potůček, pak to místo, kde se přes něj klenul malý můstek.

Na druhé straně spatřila shluky keřů. Napadlo jí,

že tam se skrývá dřevěné sedátko.

Jak mījela několik rododendronů, spatřila, že

místo je obsazené. Seděl tam hrabě.

Potlačila překvapení a spěchala k němu.

Nevstal, zraněnou nohu měl nataženou před sebou. Místo toho natáhl ruku a stáhl jí vedle sebe na sedátko.

"Jste tu tak brzy!" podivila se Ivana. "Myslela jsem, že na vás budu muset čekat."

"Řekl jsem vám, že přijdu okamžitě, jak pro mne pošlete," odpověděl hrabě, "tak tady jsem."

"Není toho mnoho, co vám chci říci," omlouvala se Ivana, "ale vy jste mi uložil, abych vám pověděla všechno, co se objeví, jakkoli nevýznamné by se to zdálo."

"To jsem vám uložil," řekl hrabě, "a jsem velmi vděčný, že jste uposlechla mých nařízení." Ivana se na něho usmála.

Ačkoli si toho nebyla vědoma, v slaměném kloboučku ozdobeném lučními květinami vypadala velice roztomile.

Byl to jeden z maminčiných nejoblíbenějších. Nazítří po snídani Ivana vyklouzla z domu, zatímco chůva uklízela její ložnici. Nebylo ještě devět hodin.

Markýz řekl, že ho nemají volat před půl desátou. "Tedy, co mi chcete říci?" naléhal hrabě.

/82/

Ivana se cítila celkem bezpečně, když šla sama do parku.

Hrabě dal velmi jasně najevo, že má přicházet sama.

Našla potůček, pak to místo, kde se přes něj klenul malý můstek.

Na druhé straně spatřila shluky keřů. Napadlo jí,

že tam se skrývá dřevěné sedátko.

Jak mījela několik rododendronů, spatřila, že

místo je obsazené. Seděl tam hrabě.

Potlačila překvapení a spěchala k němu.

Nevstal, zraněnou nohu měl nataženou před sebou. Místo toho natáhl ruku a stáhl jí vedle sebe na sedátko.

"Jste tu tak brzy!" podivila se Ivana. "Myslela jsem, že na vás budu muset čekat."

"Řekl jsem vám, že přijdu okamžitě, jak pro mne pošlete," odpověděl hrabě, "tak tady jsem."

"Není toho mnoho, co vám chci říci," omlouvala se Ivana, "ale vy jste mi uložil, abych vám pověděla všechno, co se objeví, jakkoli nevýznamné by se to zdálo."

"To jsem vám uložil," řekl hrabě, "a jsem velmi vděčný, že jste uposlechla mých nařízení." Ivana se na něho usmála.

Ačkoli si toho nebyla vědoma, v slaměném kloboučku ozdobeném lučními květinami vypadala velice roztomile.

Byl to jeden z maminčiných nejoblíbenějších. Vzala si ho, ale ne proto, že si myslela, že ho hrabě bude obdivovat, ale protože se líbil její matce.

"Tedy, co mi chcete říci?" naléhal hrabě.

/83/

Ivana měla velmi dobrou paměť.

Její otec jí povzbuzoval, když byla malá, aby se z paměti naučila nedělní modlitby. Naučila se básničky, které jí četl, takže je mohla recitovat mamince.

Její otec s ní také hrával hru, že jí říkal věci a pak jí zkoušel, jestli je umí opakovat slovo od slova.

Ivaně to nyní přišlo vhod.

Pověděla hraběti přesně, co markýz řekl svému návštěvníkovi a co ten muž odpověděl.

Hrabě pozorně naslouchal, nepřeslechl ani slovo z toho, co řekla.

Když skončila a on mlčel, dodala trochu omluvně:

"Nezní to příliš důležitě! Bylo správné, že jsem pro vás poslala, abyste sem přišel?"

"Naprosto správné!" odpověděl. "To, co jste mi řekla, je pro mne ve skutečnosti velice důležité." Viděl otazníky v jejích očích a vysvětloval:

"Možná ne okamžitě, ale je to jako psát knihu. Každá kapitola vede k něčemu jinému - možná k rozuzlení, možná k dramatu, vraždě, nebo dokonce ke svatbě." Ivana se zasmála.

"Kdybyste dokázal napsat celou knihu z toho, co jsem vám řekla, byla by bezesporu vzrušující!"

"Já v to doufám," řekl hrabě potichu. Bylo ticho, pak se Ivana váhavě zeptala:

"Vy si... opravdu myslíte, že je to... zvěd?" Hrabě rozhodil ruce.

"Já nevím. Nikdo z nás to neví, Ivano, a je proto na nás, abychom to zjistili."

/84/

Ivana si uvědomila, že jí nazval křestním jménem, a řekla:

"Skládáte mi velmi... velkou poklonu, když mi dovolíte myslet si, že jsem... pro vás důležitá. Nikdo jiný mne nepotřebuje."

"Jsem si jist, že existují ještě jiní lidé, pro které jste také důležitá," odpověděl hrabě. Byla to od něho prostá zdvořilost. Ivaně se ovšem okamžitě vybavil obrázek lorda Hanforda a jejího nevlastního otce, jak jí hledají.

Do očí se jí vrátil strach.

"Je to v pořádku," řekl hrabě potichu. "Jste docela v bezpečí."

"Jak si mohu být... jistá?" zeptala se Ivana. "Oni mě... budou... hledat."

"Jak by vás mohli najít?" namítl hrabě rozumně.

"Koneckonců, změnila jste si jméno a adresu. Ve skutečnosti jediná další osoba kromě mne, která ví, kde jste, je vikomt Palmerston." Ivana si povzdechla.

"Máte pravdu... samozřejmě. Bylo to ode mne... hloupé... mít strach... Mohu jenom zopakovat, jak jsem vám... vděčná za vaši... laskavost."

"Ale ne, to já jsem velmi vděčný vám za to, co pro mne děláte!" řekl hrabě. "Takže už toho necháme a přestaneme s tou vzájemnou ponížeností." Ivana se tomu zasmála.

"Nedovedu si vás představit, mylord, jak jste

před někým ponížený!"

"Ujišťuji vás, že i to už jsem v životě zažil," od /85/ pověděl hrabě. "A rozhodně to není nic, v čem bych si li boval."

Ivana si pomyslela, že je tak autoritativní a tak důležitý, že si ho nedokáže představit, jak někomu poklonkuje. Vstal.

"Děkuji vám," řekl. "Prosím vás, uvědomte mne přesně o všem, co se každý den stane, a bude-li to nutné, každou hodinu. Nežádal bych vás o to, kdyby to nebylo tak nesmírně důležité pro mne a samozřejmě pro naši vlast." Ivana se na něho usmála.

"Ted" nesmíme odejít spolu," pokračoval hrabě,

"takže já půjdu pomalu cestou, kterou jsem přišel, a až vám zmizím z dohledu, půjdete zpátky do domu a řeknete chůvě, aby se o vás postarala."

"To ona dělá," odpověděla Ivana. Hrabě už na to nic neřekl. Odcházel pryč.

Jak se za ním dívala, Ivana si všimla, že už kulhá o poznání méně než toho dne, kdy se spolu setkali poprvé. Až se úplně uzdraví, napadlo jí, tak se vrátí zpátky do Francie.

Nikdo jí to neřekl, ale věděla, že jako voják by radši byl na bitevním poli než takhle pletichařit za zavřenými dveřmi.

"Je tak silný, tak hezký a tak chytrý," říkala si, Na zpáteční cestě na hraběte pořád myslela. Přála si, aby jí mohl povědět víc o tom, co dělá, a také proč má podezření na markýze.

/86/

Dalšího dne se nic nestalo, ani den poté. Markýz přicházel a odcházel. Když byl v domě, obvykle se zavíral ve svém obývacím pokoji.

Ivana si myslela, že možná čte, píše nebo pospává v křesle.

Pak třetího dne začaly přicházet pozvánky.

Když je Smith převzal u domovních dveří, buďto od listonoše

nebo od podkoního, položil je na

stůl v hale.

Tak Ivana měla možnost prohlédnout si je,

než se markýz vrátil domů a vzal je s sebou do

studovny.

Nebylo obtížné uhodnout, které pozvánky jsou od soukromých hostitelek. Markýz je vystavil na krbové římse ve své studovně.

Rozeznala některá jména emigrantů, kteří přišli z Francie během revoluce a usadili se v Anglii.

Čítala jejich jména ve společenské rubrice novin

Morning Post, které její otec a matka odebírali.

Vždycky tam byly seznamy hostů, kteří se objevili na večírcích

v Carltonském paláci a v ostatních významných domech.

Na večírcích pořádaných vévodou z Devonshiru, vévodou z

Bedfordshiru a hraběnkou z Bessborough.

Ivana o nich čítala se zájmem.

Když se přestěhovali do Londýna, myslela na

to, že by bylo úžasné spatřit tyto známé lidi na

projíždě v parku.

Naneštěstí byl Islington dosti daleko od Hyde

/87/

Parku a chůva neměla vždycky čas na to, aby jí doprovázela na Rotten Row.

Ivana věděla, že to je to místo, kde se většina

krásných žen a známých mužů budou po ránu projíždět na koni

nebo v otevřeném kočáře.

Útěk do lásky Nicméně znala jména některých francouzských ari stokratů.

Všimla si, že přinejmenším přijali markýze mezi sebe. Napadlo jí, že taková informace by hraběte mohla zajímat.

Ale protože neměla nic dalšího, řekla si, že raději počká.

Musí mít něco důležitějšího, než hraběte

vzburcuje.

Další den ona a chůva večeřely s markýzem.

Po večeři přišel do obývacího pokoje a posadil

se, aby si s nimi popovídal.

Dal najevo, aniž to však skutečně vyslovil, že si chce s Ivanou povídat sám.

Chůva ovšem dala jasně na srozuměnou, že nemá v úmyslu ponechat Ivanu bez dozoru gardedámy.

Nakonec markýz složil Ivaně pár nevkusných lichotek a snažil

se při tom mluvit tak potichu, aby

to chůva neslyšela. Potom odešel do své studovny.

Jakmile byl pryč, chůva řekla:

"Ted" už si konečně můžeme jít lehnout! Kdyby si k vám ještě něco dovoloval, povím mu, co si o něm myslím!"

* jezdecká cesta v Hyde Parku (pozn. překl.)

/88/

"Prosím tě, chůvo, nedělej žádné potíže," prosila Ivana. "To je jenom způsob, jakým Francouzi mluví. Angličané to tak nedělají."

"Ať je to jaký chce způsob, mně se nelíbí!" zvolala chůva. "A až nás příště pozve, řekneme, že už máme domluvenýho něco jinýho!" Ivana se zasmála.

"Bude vědět, že to není pravda."

"Ale nebude s tím moct nic udělat, to je jistý," odpověděla chůva. "A teď do postele, slečno Ivano, ať se vyspíte do krásy."

"Nač bych tolik krásy potřebovala?" zeptala se Ivana vyzývavě. "Víš stejně dobře jako já, že se neodvážíme někoho k nám pozvat nebo dát někomu vědět, kde jsme."

"A to je dobře, když už o tom mluvíte," řekla chůva, "protože jinak si můžete bejt jistá, že váš nevlastní otec a ten jeho příšernej kamarád budou bušit na dveře, než řeknete švec!" Ivana vykřikla hrůzou a chůva dodala:

"Jen si spočítejte, jaký máte štěstí. Největší požehnání, jakýho se nám dostalo, je, že jsme se ocitly tady, a ti, kteří nám nepřejí nic dobrýho, nemají ani ponětí, kde jsme." Ivana jí políbila.

"Máš docela pravdu, chůvo," řekla. "Jsem velmi nevděčná, ale zdá se mi, že je tu pro nás hrozně málo práce. Vždycky jsme byly tak zaměstnané." Chůva už nic neřekla. Opustila obývací pokoj a šla nahoru.

Ivana se dívala po knize, kterou měla rozečtenou, když vtom uslyšela zaklepání na domovní dveře.
/89/

Neobjevil se nikdo, kdo by otevřel. Ozvalo se další netrpělivé klepy klep. Pak slyšela Smithovy kroky, jak sluha vychází z kuchyně.

Ivana čekala v obývacím pokoji.

Dveře byly lehce pootevřené a bylo slyšet, jak

Smith otevírá vchod do domu.

"Chci navštívit Monsieur le Marquis", řekl něčí hl as.

V jeho řeči bylo poznat cizí přízvuk.

Útěk do lásky "Monsieur vás vočekává?" zeptal se Smith. "Oui, oui, očekává mne," řekl návštěvník netrpělivě. "Tak podťe tudy, pane, prosím," řekl Smith a pomalu kráčel halou.

Ivana slyšela kroky, které ho následovaly, než

byl návštěvník uveden do studovny.

Jakmile se za ním dveře zavřely, ona zavřela

dveře obývacího pokoje.

Pak šla ke krbové římse.

Markýz určitě seděl a očekával svého hosta, protože ho slyšela, jak francouzsky vykřikl: "Piere! Jsi to opravdu ty?"

"Jsem tady, Monsieur, a měl jsem velké štěstí, že jsem to dokázal." "Měl jsi potíže?"

"Ano, ale zdolal jsem je a podařilo se mi dostat se do Londýna bez dalších překážek."

"Nebyly problémy?" zeptal se markýz se stopou úzkosti v hlase.

"Nevím, čemu říkáte problémy," odpověděl jeho host, "ale můžete mi nalít něco k pití - potře /90/ buji to!"

Markýz šel k podnosu se soupravou na grog, který stál v rohu pokoje.

Ivana slyšela, jak něco nalil do sklenice a pak řekl:

"Radši bys mi měl povědět, co se stalo."

"Nějaký pitomec Angličan mě obvinil, že jsem nepřítel," odpověděl Pier. Ni c víc neřekl.

"Chceš říct - že jsi ho zabil?" zeptal se markýz.

"Zbavil jsem se ho a jeho tělo jsem hodil do moře," odpověděl Pier. "Tam je pro něj pravé místo ! "

"Díkybohu že jsi sem bezpečně dorazil!" zvolal markýz. "Musíme toho hodně naplánovat."

"Myslel jsem si, že to řeknete," odpověděl Pier. Určitě pil to, co mu markýz podal, protože bylo ti cho, než řekl:

"To bylo dobré! A můžete mi nalít ještě." Ivana slyšela, že markýz znovu přešel k podnosu s pitím. Jak šel zpátky se sklenicí, zeptal se:

"Je naprosto jisté, že nikdo neví, že jsi tady?"

"Ano, pokud to není pták na nebi nebo had na zemi!" odpověděl Pier.

"Pak je tedy vše připravené pro to, o čem jsme hovořili v Paříži," odpověděl markýz. "A čistě náhodou jsem měl štěstí, že jsem získal tohle." Ivana si pomyslela, že asi něco vložil Pierovi do ruky.

Bylo ticho, Pier četl to, co dostal. Pak zvolal:

"Vy jste chytrý! Dokonce chytřejší, než jsem si myslel."

/91/

"V tom se spolu shodneme," odpověděl markýz. "Ted" tedy musíme krok za krokem provést, co jsem naplánoval, abys nemohl udělat žádnou chybu."

"To uděláme," souhlasil Pier, "ale pro tuto chvíli potřebuji postel na noc, a měla by to být pohodlná postel."

"Není možné, abys zůstal tady," odpověděl markýz. "Zařídil jsem ti ubytování ve spolehlivém a slušném penzionu. Vede ho jeden starší

pár a já jsem jim řekl, že tě zaměstnává hraběnka z Onslow, která je přítelkyní Jeho královské Výsosti, prince regenta." "Takže to šplhám po společenském žebříčku!"

poznamenal Pier pobaveným tónem.

"Jsou to prostí lidé a nebudou mít nejmenší podezření, že jsem jim neřekl pravdu."

"Dobře! Ted" mi povězte, kde to místo je, a zítra si promluvíme, jak říkáte, o vašem plánu, abych nezačal nešťastně."

"Vím, že nezklameš ani mě, ani člověka, kterému sloužíme," řekl markýz.

Pier neodpověděl, protože zrovna pil. Pak řekl hrubým hlasem:

"Ted" půjdu. Pojdte a ukažte mi, kde to místo je."

"Samozřejmě," odpověděl markýz. "Formálně tě představím, ale nezapomeň na své způsoby! Emigranti získali přízeň Angličanů a hodně se naparují."

"Kdo by se tak nechoval - za těchto okolností?" zeptal se Pier. Vstal a šel ke dveřím.

Ivana slyšela, jak prošli halou a opustili dům.

/92/

Věděla, že markýz má klíč, pomocí něhož se

může dostat dovnitř.

Když odešli, vyběhla po schodech.

Napadlo jí, že konečně má něco obzvlášť zajímavého, co může hraběti svěřit.

Když si lehla do postele, měla radost nejen z toho, že je užitečná, ale také z toho, že se spolu opět setkají.

Chci ho vidět, pomyslela si. Je to ten nejzajímavější muž, jakého jsem kdy potkala. Myslela na něho, dokud neusnula.

/93/

5

To bylo nádherné!" řekla Ivana.

"Souhlasím s vámi," odpověděla chůva. "Ti mladí chlapci zpívali jako andělé, to je tedy pravda."

Vracely se od Westminsterského opatství. Vyslechly zkoušku chrámového sboru opatství a dvou dalších kostelů.

To hrabě jim poslal vstupenky s lístečkem, na němž stálo:

"Myslím si, že se vám to bude líbit. "

Nebyl tam podpis, ale Ivana věděla, od koho to je.

Byla celá rozechvělá při pomyšlení na to, že

uslyší sbory tří kostelů, které měly za týden zpívat,

v Canterburské katedrále. Trochu se obávala, že by tam mohli být lidé,

kteří by si jí všimli.

Možná by potom něco řekli, co by napovědělo jejímu nevlastnímu otci o tom, kde je. Když s chůvou vstoupily do Westminsterského

opatství, zjistily, že jejich místa se nacházejí na vzdáleném konci hlavní lodi.

/95/

Když se Ivana rozhlížela, všimla si, že shromáždění sestává převážně ze starších lidí.

Také jí napadlo, že většinou nepatří k tomu druhu lidí, kteří by se stýkali s tou zhýralou, prostopášnou partou, která bavila jejího nevlastního otce.

Jakmile se takto uklidnila, usadila se a zaposlouchala se do zpěvu.

Shodly se s chůvou na tom, že to bylo překrásné. Mladé čisté hlasy se vznášely ke stropu. Ivaně se zdálo, že neoddělitelně patří k oknům z barevného skla, květinám na oltáři a svatosti opatství samotného.

Koncert začal modlitbami, které vedl londýnský

biskup. Ivana se vroucně modlila, aby byla schopná pomoci

hraběti.

Když vyšly z opatství, už se stmívalo. Naštěstí to do Queen Anne Street neměly daleko. Protože si s sebou nevzaly klíč, Ivana vzala za klepadlo.

Dveře jim otevřel Smith. Když vešly dovnitř, ohlásil:

"Monsieur se vrátil, slečno, a s přítelem. Jsou ve studovně."

Ivana se cítila provinile - měla být ve službě.

Možná jí uniklo něco, co bylo pro hraběte zajímavé a co mohla vyslechnout.

Když Smith zmizel zpátky v kuchyni, sundala si klobouk a podala ho chůvě.

Pak odložila plášť, který si vzala pro případ, že by bylo chladno. Chůva nic neříkala.

Ivana ovšem věděla, jak chůva stoupala po schodech, že se jí nelíbí, co dělá, a že to neschvaluje. Šla do obývacího pokoje. Byla tam tma. Dopadalo tam jenom slabé světlo pouliční lampy. Po špičkách došla ke krbu.

Okamžitě zaslechla mužský hlas, jak hovoří ve studovně.

Byl to markýz, který mluvil francouzsky.

"...u zahradní branky," řekl.

"OLCi, zjistil jsem, kde to je." Poznala, že odpověď přišla od Piera. Pak markýz ztišil hlas, až skoro šeptal. Vyslovil něco, co Ivaně znělo jako:

"...polního maršála." Ve snaze slyšet jasněji Ivana sklonila hlavu blíže k polici. Přitom srazila jeden z ozdobných předmětů. Spadl dolů s velkým hlukem.

Jak natáhla ruku, aby ho sebrala, markýz řekl ostře:

"Co to bylo?"

"Já jsem nic neslyšel," odpověděl Pier. "Ale já ano," řekl markýz. "Měl bych se radši podívat."

Ivanou projel pocit hrůzy, když si uvědomila, v jak nebezpečné situaci se ocitla. Hrabě jí varoval.

Ale ona se snažila nemyslet na to, co by se stalo, kdyby jí odhalili.

Slyšela kroky, jak přešly pokoj, pak se otevřely dveře od studovny.

Šíleně rychle přeběhla na druhý konec obývacího pokoje a vrhla se pod pohovku.

Byl to kus nábytku z doby Ludvíka XV. s pozlaceným opěradlem, područkami a nohami.

/97/

Pohovka byla čalouněná modrým damaškem

stejně barvy a materiálu jako závěsy.

Ivana se pod ní zoufale vmáčkla a porcelánovou

figurku si stále tiskla k hrudi.

Slyšela, jak se otevřely dveře.

Když markýz vstoupil, uvědomila si, že se musel zastavit v

hale, aby si vzal jednu rozsvícenou

svíčku, které stály na krbové římse.

Jak stál bez pohnutí a rozhlížel se kolem sebe,

vzpomněla si, že její obličej bude ve tmě bíle vyzařovat.

Přitiskla tvář na složené paže, takže nemohla

nic vidět:

Uvědomovala si ovšem, že markýz došel ke krbové římse. Prozkoumával police na obou stranách. V tu chvíli jí napadlo, že jí jenom strážný anděl mohl poradit, aby figurku vzala s sebou.

Útěk do lásky

Markýz nenašel nic, co by vysvětlovalo příčinu toho hluku, který slyšel.

Ivana si uvědomovala, že kdyby hledal a našel jí, bezpochyby by její život už dlouho netrval. Zoufale se modlila o pomoc. Zachraň mě, Pane Bože, zachraň... mě! říkala v duchu.

Ale přitom myslela na to, že kdyby jí odhalili, jediná osoba, která by jí mohla zachránit, je hrabě.

Markýz chvíli postál u krbu, pak přešel doprostřed pokoje.

Zvedl svíčku a držel jí vysoko nad hlavou.

Naštěstí Ivana odešla do kostela v nejjednodušších šatech,

které měla, a ty byly temně modré.

Věděla, že pokud markýz nepřijde k pohovce

blíž, nenapadne ho, že pod ní někdo leží.

Markýz se pozorně rozhlížel všemi směry.

Její srdce tlouklo tak zuřivě, byla si jista, že ho

uslyší.

Modlila se stále dál.

Markýz se nakonec spokojil s tím, že to, co slyšel, nemohlo být nijak důležité, a odešel z obývacího pokoje. Zavřel za sebou dveře. Ivana se nehýbala.

Pamatovala si z knížek, které kdysi četla a které měla ráda ona i její otec, jak byli zločinci často dopadeni.

Protože si mysleli, že ten, kdo je hledal, odešel

z pokoje, vylezli ze své skrýše. Přitom však zjistili, že ten,

kdo je hledal, na ně čeká, aby je zatkl.

Nehýbala se, stěží dýchala.

Pak ke své úplné úlevě slyšela, jak se zavřely dveře od studovny.

Velmi, velmi potichu odtamtud začaly znovu

vycházet zvuky, jak spolu ti dva muži hovořili.

Protože byla tak vystrašená, nemohla čekat, aby

si poslechla, co se ještě bude říkat.

Celá vyděšená, že by mohla ještě něco porazit,

šla velmi opatrně ke dveřím.

Než je otevřela, zula si boty.

S botami v rukou vyklouzla přes halu na schodiště. Aniž si to uvědomovala, do tváří se jí vrátila barva.

Položila porcelánovou figurku, kterou držela v jedné ruce, na krbovou římsu.

/99/

Ptala se sama sebe, jak mohla být tak hloupá a srazit jí z police.

"Ted" bude mít podezření," pomyslela si. Byla si jistá, že jí bude sledovat. Jak potom ale bude moci ona pokračovat ve špehování?

"Musím povědět hraběti, co jsem provedla," pomyslela si. Šla k oknu, vyhlédla ven a spatřila hvězdy. Měsíc v úplňku pomalu šplhal nad střechy domů.

"Jak jsem mohla být tak neopatrná?" ptala se nebes.

Nepřišla žádná odpověď.

Než šla do postele, položila na okenní římsu bílý kapesník.

Zatížila ho knihou, aby tam pevně držel. To jí předtím nenapadlo.

Ale kdyby vítr kapesník v noci odvál pryč, hrabě by na ní v parku nečekal.

Protože byla rozrušená a také vystrašená, nedokázala usnout.

Jenom se vrtěla a převracela s pocitem, jako

kdyby se všechno změnilo vinou jednoho neopatrného pohybu.

Jestli už hraběti nebude nijak užitečná, může jí

a chuť požádat, aby odešly, a najít na jejich místo někoho

ji něho.

My tady... musíme zůstat... musíme, pomyslela si zoufale.

Jinak si budeme muset najít levnější

bydlení a nevlastní otec mě tam třeba bude hledat

a najde mě!

Zdálo se, že se vynořilo velké množství problémů jenom proto,

že srazila jednu porcelánovou

figurku.

/100/

Nakonec, zrovna před svítáním, přece jen usnula.

O dvě hodiny později se Ivana vzbudila a věděla, že musí jít do parku. Pověděla chůvě, kam jde.

Chůva se nesouhlasně zamračila, ale nesnažila se jí v tom zabránit.

"Hlavně se co nejrychleji vraťte," řekla ostře.

"Nemám ráda, když chodíte po ulicích jen tak sama. Není to správný!"

"Je to jenom kousek, chůvo," uklidňovala jí Ivana. "Budu zpátky dávno předtím, než se Monsiecer vzbudí a bude se chtít nasnídat." Chůva už nic neřekla.

Ivana spěšně seběhla po schodech a vyšla na ulici.

Došla do parku.

Protože bylo stále velmi časně, nebyla nijak překvapená, když

zjistila, že tam hrabě na ní

nečeká.

Posadila se na dřevěné sedátko a kroutila prsty, neboť byla nervózní a rozrušená. Přemýšlela, jestli se na ní hrabě bude zlobit. Když se konečně objevil mezi keři, vyskočila.

"Vy jste... přišel! Vy jste... přišel!" řekla, jako kdyby měla strach, že se to nestane. Pátravě se na ní zahleděl. Posadil se a tiše se zeptal:

"Co se stalo, že jste tak rozrušená?" Ivana se zhluboka nadechla.

/101/

"Udělala jsem... něco... velmi hloupého," odpověděla. "Mám... strach, že se... na mne... budete zlobit!" Hrabě natáhl ruku a položil jí na její. Uvědomil si, že se celá třese a prsty má jako z ledu.

"Povězte mi, co se stalo," řekl. "Slibuji vám, ať je to cokoli, nebudu se zlobit."

"Já... udělala jsem... něco tak... pošetilého," přiznávala se Ivana, až se... stydím, že vám mám říkat, jak jsem hloupá." Jeho prsty se sevřely pevněji.

Pomyslela si, že je to velice uklidňující, protože má silné a teplé ruce.

"Povězte mi, co jste udělala," naléhal, "a přestaňte se mne bát."

"Jste... člověk, který... nahání strach," řekla Ivana.

Hrabě se usmál. "Snažím se nebýt."

"Chtěla bych být... stejně chytrá jako vy, ale to je samozřejmě... nemožné."

"Ted" mi lichotíte," řekl hrabě. "Mohu vám říci beze všech lichotek, že si myslím, že jste jedna z nejinteligentnějších žen, jaké jsem kdy potkal."

"Toto si... přestanete myslet," řekla Ivana, "až uslyšíte, co jsem provedla."

"A co jste tedy provedla?" otázal se.

Útěk do lásky

"Když jsme se... včera večer... vrátily z Westminsterského opatství," začala Ivana, "a... děkuji vám... za ty lístky, co jste nám poslal ..."

"Myslel jsem si, že se vám to bude líbit," řekl hrabě.

/102/

"Bylo to nádherné... tak nádherné, a jak řekla chůva, ti chlapci zpívali jako andělé." Hrabě se usmál, ale nepřerušoval jí. Ivana pokračovala:

"Když jsme se vrátily domů... otevřel nám Smith... dveře a řekl nám, že... markýz je... ve studovně s nějakým... přítelem."

"Věděla jste, kdo to je?" zeptal se hrabě.

"Zpočátku ne," odpověděla Ivana, "ale... když Smith odešel zpátky do kuchyně... dala jsem chůvě svůj klobouk a spěchala jsem... do obývacího pokoje."

Na okamžik se odmlčela a pak pokračovala:

"V okamžiku, kdy jsem... uslyšela ty muže, jak hovoří... jsem věděla, že je tam s ním... Pier."

"Podle čeho jste to poznala?" chtěl vědět hrabě.

"Mluvili velmi potichu," řekla Ivana. "Já... jsem jenom slyšela, jak markýz řekl:" u zahradní branky, " a Pier odpověděl, že ví... kde to... je." Znovu se na chvíli odmlčela, protože se jí zdálo, že mluví moc překotně, a pak řekla:

"Markýz... řekl... šeptem... něco, co znělo jako: "polního maršála", a potom... se stalo... něco... strašného."

"Co to bylo?" zeptal se hrabě ostře.

"Ve své., snaze dostat se blíž... ke stěně... jsem srazila jednu... porcelánovou figurku z police." Hrabě mlčel a Ivana řekla:

"Odpustte mi... prosím... odpustte mi, že jsem byla tak... neopatrná... a hloupá. Je mi to líto... tak strašně... líto."

"Co se stalo pak?" zeptal se hrabě. /103/

"Markýz... se zeptal:" Co to bylo? a já jsem... věděla, že se půjde podívat... do... obývacího pokoje."

"Našel vás?"

"Ach, ne... měla jsem... strach, že by... mohl, ale přeběhla jsem... pokoj a... schovala jsem se... pod pohovku."

Ivana se snažila zklidnit hlas a pokračovala:

"Měla jsem na to chvíli času, protože on se zastavil, aby si vzal v hale rozsvícenou svíčku."

"Co se stalo potom?" naléhal hrabě.

"Markýz nějakou dobu... prohlížel police... na obou stranách krbové římsy... Pak se rozhlížel... po pokoji."

"Ale neobjevil vás?"

"ne. " Hrabě vydechl úlevou.

"Díky Bohu za to!" Ivana měla slzy v očích, když k němu vzhledla.

"Já... vím, jak... hloupá jsem... byla," řekla.

"Ted" když... má podezření... mě možná... pošlete pryč... a najdete... někoho... lepšího." Hrabě jí znovu pevně stiskl ruku.

"Ted" mne poslouchajte," řekl. "Odvedla jste skvělou práci a pověděla jste mi všechno, co jsem chtěl vědět." Ivana na něho zírala.

"Jak... jak jsem to... mohla dokázat, když jsem byla... tak hloupá.xy

Chci, abyste si přestala dělat starosti," přerušil jí hrabě, "a přestala mi klást otázky. Později vám vysvětlím do

Útěk do lásky detailu přesně, jak báječná jste byla, ale pro tuto chvíli jenom chci, abyste mě poslechla."

/104/

"Víte, že to... udělám," zašeptala Ivana.

"Tak se vraťte zpátky do domu. Zůstaňte s chůvou a s markýzem se stýkejte co nejméně."

"Co máte na mysli, že už ho nemám., sledovat?" Hrabě zavrtěl hlavou.

"Udělal jste všechno, co jsem od vás žádal. Teď se prostě jenom chovejte jako paní domu a snažte se nějak zabavit," řekl hrabě. "Nezlobím se na vás - ani v nejmenším. Jsem vám jenom velice, velice vděčný."

"Ale... já... já tomu nerozumím."

"To nevadí, nemusíte tomu rozumět. Prostě mi důvěřujte. Doufám, že vám budu velmi brzy schopen říci, jak jste byla šikovná."

"Já...se tak... stydím," zašeptala Ivana.

"Já jsem na vás naopak nesmírně pyšný," ujišťoval jí hrabě.

"Ano... opravdu? Neříkáte to... jenom tak, abych se cítila... šťastná?"

"Až mne lépe poznáte," odpověděl hrabě, "budete vědět, že vždycky říkám to, co si myslím, a je-li to možné, nikdy nelžu."

"Já vím... nemusíte mě... přesvědčovat," odpověděla Ivana.

"Pak mi tedy věřte, když vám říkám, že jste mi prokázala neocenitelnou pomoc, a jak jen to bude možné, vysvětlím vám všechno, co vám nyní není jasné."

Bylo ticho. Ivana k němu vzhledla a zeptala se:

"A vy... nechcete, abychom... chůva a já... opustily... ten dům?"

"Zajisté že ne," odpověděl hrabě. "Protože vím, že se budete držet mých instrukcí přesně tak, jak

/105/

to po vás chci. Chci, abyste se chovala docela přirozeně a rozhodně si nepřejí, abyste vypadala tak ustaraně, jako když jsem před chvílí přišel."

"Byla jsem ustaraná, zoufale ustaraná, že se budete zlobit a... pošlete nás pryč."

"Přejí si, abyste vypadala šťastná, a samozřejmě aby vám to slušelo," řekl hrabě potichu. Ivana se na něho podívala celá překvapená. Na chvíli se jejich oči setkaly a ona cítila, že je nemožné dívat se jinam. Pak hrabě zvedl ruku a vstal.

"Jděte zpátky k chůvě," řekl. "Já jedu do Regent's Parku a pak musím odjet na venkov. Kdybych se s vámi nemohl dva tři dny setkat, nedělejte si starosti."

"To znamená, že už nemám vystavovat... kapesník, kdybych vás chtěla... o něčem informovat?" zeptala se Ivana.

"Nebudete mě muset o ničem informovat," odpověděl hrabě. "Chci slyšet jenom to, že jste šťastná a v pořádku. Nyní už nemusíte markýze sledovat nebo poslouchat, co říká." Ivana, která stále seděla na lavičce, se na něho upřeně dívala.

Všechno se to zdálo nesrozumitelné.

Ale hrabě se na ní přesto usmíval a ona se cítila,
jako kdyby právě vyšlo slunce.

"Děkuji vám," řekl tiše. "A pamatujte si, jsem na vás velice pyšný."

Odešel. Jakmile byl pryč, Ivana skryla obličej do dlaní.

Stěží mohla uvěřit tomu, že se choval úplně jinak, než očekávala. /106/

Ted" už se nemusela bát, že jí pošlou pryč nebo že se hrabě bude zlobit.

Útěk do lásky "Já tomu... nerozumím, co se to... děje," říkala si pro sebe. "Ale proč bych si měla dělat starosti, když je všechno... v pořádku?" Čekala ještě několik minut a pak šla zpátky do Queen Anne Street a cítila se tak lehce, jako kdyby měla křídla.

Jakmile vstoupila do domu, běžela nahoru k chůvě, která uklízela její ložnici. Vrhla se k ní se slovy:

"Je to v pořádku, chůvo! Naprosto v pořádku! Hrabě se nezlobí."

"A proč by měl?" zeptala se chůva. Ivana si vzpomněla, že neřekla chůvě, proč je rozrušená a co se stalo minulou noc. Rozhodně si nepřála opakovat, jak byla hloupá.

"Myslela jsem si," řekla po chvíli, protože chůva čekala na odpověď, "že by se mohl... zlobit, protože jsem mu poskytla tak... málo informací, ale on říká, že je spokojen a už víc... nechce."

"To je ta nejlepší novinka, kterou po dlouhý době slyším," řekla chůva kousavě. "Nikdy jsem neschvalovala, že posloucháte u klíčových dírek, jako kdybyste patřila ke služebnictvu."

"Ted" se můžeme bavit a užívat si," řekla Ivana. "A možná, ačkoli to hrabě neřekl... markýz... odjede."

"A to je dobře!" řekla chůva. "Budu ráda, až mu uvidím paty. Já jsem ty žabožrouty nikdy neměla ráda. Ani v míru, ani ve válce!"

"Já mám jenom strach, že když odjede on, my budeme muset také," řekla Ivana. /107/

"Ten problém budeme řešit, až nastane," řekla chůva. "A jak znám jeho lordstvo, jestli nás odsud bude muset vyhodit, pomůže nám najít k bydlení něco jiného."

"To si opravdu myslíš?" zeptala se Ivana.

"Jsem si tím jistá," odpověděla chůva. "Je to džentlmen rodem i vychováním, což bych o spoustě lidí nemohla

říct!"

Ivana si uvědomila, že chůva má na mysli jejího
nevlastního otce a lorda Hanforda.

Když ona pomohla hraběti s jeho problémy,
mohla jenom doufat, že i on jí nějak pomůže s jejími.

Nemůžeme se schovávat věčně, pomyslela si
zoufale.

Pak si řekla, že jí možná hrabě na venkově najde nějakou práci.

Tam by mohla někde bydlet v malé chaloupce, kde jí nevlastní
otec nikdy nebude schopen
najít.

Musím si o tom s hrabětem promluvit, až s ním budu příště hovořit, pomyslela si. Přemýšlela, za jak
dlouho to asi bude.

Markýz dojedl snídani.

Když mu Smith posloužil, přišel za Ivanou do obývacího pokoje.

"Promiňte mi, slečno," řekl, "ale Monsieur říkal, že tu bude na oběd, a žádá vás, abyste mu prokázala
tu čest a poobědvala s ním. Taky by vás rád vzal odpoledne na projížďku v kočáře."

/108/

Ivanu napadlo, že v jeho kočáře je místo jenom pro dva.

Poté co hrabě mluvil o tom, jak má být na markýze milá, věděla, že se nehodí, aby odmítla jeho
pozvání k obědu.

Ale věděla také, že na projížďku v kočáře s ním
sama nesmí.

"Vyřídil byste Monsieurovi," řekla pomalu, "že paní Bellová a já s ním s radostí poobědváme, ale
naneštěstí už máme později na odpoledne něco domluveno a nemůžeme to zrušit."

"Povím mu to, slečno," odpověděl Smith, "ale myslím, že bude zklamanej." Nečekal, co na to Ivana
odpoví, a odešel do studovny.

Za pár minut se vrátil.

"Jak sem vám říkal, slečno, Monsieur je moc zklamanej, že s ním nemůžete na projížďku, ale dneska
večer pořádá večírek a doufá, že mu prokážete čest a setkáte se s jeho přáteli."

Ivana nemohla dělat nic jiného než to pozvání při jmout.

Věděla, že se chůva omluví, aby nemusela být přítomna.

Markýz byl u oběda velmi přemrštěný, když

nadšeně vyprávěl o večírcích, na které byl pozván.

Vyprávěl, jaká to byla radost, setkat se s uprchlými členy

francouzské královské rodiny, kteří

jsou nyní v Anglii.

Nenuceně mluvil o hrabětech de Lisle a de Artois, o vévodech de Berri a de Bourbon. Na Ivanu to udělalo veliký dojem, zvláště když /109/

hovořil o jediném dítěti Ludvíka XVI, které přežilo, o vévodkyni de Angoulême.

"A vy se vracíte do Francie?" zeptala se chůva, když několikrát zopakoval, jaké potěšení to pro něj bylo setkat se s nimi. Markýz byl na okamžik zticha a pak řekl:

"Já doufám, že my všichni se vrátíme, až bude Napoleon Bonaparte poražen."

"A čím dřív, tím líp, podle mého názoru!" pronesla chůva.

"Samozřejmě, to si také myslím," souhlasil markýz, "ale nezdá se, že by vítězství už bylo na dohled."

Mluvil skoro smutně, ale jak se na něj Ivana dívala, všimla

si, že se v jeho očích najednou objevila

jiskra, která byla jaksí v protikladu k jeho slovům.

Byla si předtím jista, když markýz hovořil o francouzských

šlechticích v Anglii, že se hrabě mýlí

a že na něm není nic podezřelého.

Pak jí však nějaký instinkt, který nedokázala

úplně ovládat, napověděl, že markýz hovoří příliš

nenuceně.

On ve skutečnosti nepočítal s tím, že Napoleon bude poražen a Wellingtonova armáda zvítězí. Možná se mýlím, pomyslela si, ale nemohu si pomoci, takhle to cítím.

Byl to stejný pocit, jaký z něho měla, když poprvé přijel.

Usadil se v Londýně a byl přijímán poměrně

velkým počtem významných lidí.

Všechny jejich pozvánky bylo možné vidět na

krbové římse ve studovně, ale ona měla přesto podezření.

Nyní řekl; jako kdyby chtěl jí i chůvu přesvědčit :

ještě více.

"Předpokládám, že jste uhodly, kam půjdu zítra večer .

/110/

"Ne, to opravdu ne, kam?" chtěla vědět Ivana.

"Na večírek, který pořádá Jeho královská Výsost, princ regent," pochlubil se markýz.

"Princ regent pořádá večírek?" zeptala se Ivana.

"Jsem si naprosto jist, že to bude tak zábavné a úchvatné, jak se o jeho slavnostech proslýchá,"

Útěk do lásky

odpověděl markýz. "Řekl jsem vikomtůvi Palmerstonovi, když jsem přijel do Londýna, že si ze

všeho nejvíce přeji vidět krásu a luxus Carltonského paláce a samozřejmě večírků Jeho královské Výsosti." "Pak máte veliké štěstí," řekla Ivana. "Četla

jsem o nich v novinách a určitě jsou nádherné." "Jsem si jist, že to bude skvělé," odpověděl markýz. "V pátek ráno vám o tom budu vyprávět."

"Budu se na to těšit!" poznamenala Ivana.

"A prosím zapamatujte si všechno, včetně těch nádherných pokladů, které princ nashromáždil v Carltonském paláci."

"Zachovám se přesně podle vašich rad," odpověděl markýz. "Neboť slyšet krásnou dámu znamená jí poslechnout!" Podíval se na Ivanu tak, že z toho měla trapný pocit, a chůva řekla ostře:

"Jestliže už jste se svým obědem skončil, Monsieur, myslím, že slečna Ashleyová a já bychom

se měly jít připravit, abychom mohly odejít na naší domluvenou schůzku." "Vy jdete ven?" zeptal se markýz.

/111/

"Ano, jdeme!" řekla chůva pevně.

"Pak vám tedy nerad musím dovolit, abyste mne opustily," řekl markýz, "ale jenom na chvíli. Nesmíte zapomenout, slečno Ashleyová, že jste mi slíbila, že povečeříte se mnou a s mými přáteli dnes večer o půl osmé."

"Těším se na to," odpověděla Ivana, "ale Smith vám už zajisté pověděl, že paní Bellová se bohužel musí omluvit, protože po dlouhé noci je jí vždycky druhý den špatně."

"Rozumím," řekl markýz. "Ale důležité je, aby se moji přátelé setkali s okouzující a rozkošnou hostitelkou, která mne tak mile uvítala ve svém příjemném domově."

Než si uvědomila, co dělá, sklonil se, vzal její ruku do své a políbil jí.

Na své měkké kůži ucítila jeho horké a dychtivé rty a pocítila silný odpor. Měla chuť mu vytrhnout svou ruku a ostře se ohradit, aby se jí nedotýkal, ale ovládla se. Měla skoro stejný pocit, jako kdyby si sáhla na hada.

Jenom s největším úsilím a sebeovládáním se na něj dokázala usmát.

Pak stáhla svou ruku tak, aby ten pohyb nevypadal hrubě. Chůva už byla na nohou, a když Ivana také vstala, markýz promluvil tak, aby to mohla slyšet jen ona:

"Musíte mě opustit? Chci s vámi mluvit." "Nesmíme se na naši schůzku omeškat," řekla Ivana rychle. "Děkuji vám, Monsieur, za vaše pozvání na oběd." /112/

"Nemusím snad ani říkat," odpověděl potichu, "že potěšení, ba přímo nevyslovitelná rozkoš, je na mé straně!"

Znovu se na ní díval způsobem, který v ní vzbuzoval strach. Připadala si trochu nejistá.

Protože chůva už stála u dveří, Ivana ji rychle dohonila.

Téměř proti své vůli se ohlédla. Markýz stále seděl u stolu.

Díval se na ni a na tváři měl výraz, který v ní vzbuzoval pocit, že on, stejně jako lord Hanford, po ní touží. Ta myšlenka byla hrozivá. /113/

Ivana a chůva byly před večeří v obývacím pokoji, když tam vstoupil markýz.

Ivana se cítila trochu provinile, protože ho od včerejška neviděla; nešla na večeři, na kterou jí pozval.

V poslední chvíli jí napadlo, že by se neměla zúčastnit t.

Poslala po Smithovi vzkaz, že obě dvě, ona i paní Bellová, při obědě snědly něco, po čem se jim udělalo nevolno.

Proto tedy nejsou schopny přijmout jeho laskavé pozvání. Nyní když stál v pokoji, si všimla, že je oblečen na večírek prince regenta.

Měl na sobě večerní šaty se spoustou vyznamenání, která se blyštěla ve světle zapadajícího slunce, jež dopadalo oknem do místnosti.

"Přišel jsem vám dát dobrou noc, Mademoiselle," řekl markýz, když došel k Ivaně. "A doufám, že se po své indispozici již cítíte lépe."

"Je mi mnohem lépe, děkuji vám, Monsieur,"

/115/

odpověděla Ivana. "Je mi velice líto, že jsem se nemohla zúčastnit vašeho večírku."

"Politování je na mé straně," řekl. Ivana postřehla narážku v jeho slovech, a tak řekla rychle:

"Doufám, že se budete dobře bavit. Dovolte mi říci vám, že vypadáte velice elegantně!"

"Merci, Mademoiselle," odpověděl markýz a pokračoval: "Kdybyste šla se mnou, byla byste bezpochyby nejkrásnější mezi těmi, kdo tam budou přítomní."

Ivana chtěla právě odpovědět, že je to velice nepravděpodobné,

když si uvědomila, že promluvil

francouzsky.

Ve zlomku sekundy se přiměla, aby na sobě nedala znát, že porozuměla tomu, co jí řekl.

S nesmírným vypětím vůle se jí podařilo odpovědět: "Já... obávám se... že nerozumím, co říkáte."

V jeho očích viděla výraz, který se jí nelíbil. Nastražil na ní past.

Ačkoli do ní nespadla, obávala se, že ho nedokázala zcela přesvědčit, že je tak neznalá francouzského jazyka, jak se tváří.

"Už musím jít," řekl opět anglicky. "Zítra vám povím o večírku a bezpochyby také o tom, jak úchvatný byl."

"Budu se na to těšit," řekla Ivana. "Nezapomeňte si prohlédnout mnohé poklady, které Jeho královská Výsost shromáždila. Četla jsem o nich v novinách."

"Tak dobrá," souhlasil markýz, "když mne o to žádáte."

/116/

Šel ke dveřím, a když stál u nich, ohlédl se.

Napadlo jí, že v očích nemá jenom výraz, který

jí připomíná lorda Hanforda, ale také výraz podezření.

čekala, dokud neprošel halou a neřekl dobrou

noc Smithovi, který mu držel otevřené dveře, aby

mohla dát průchod svému rozrušení, že se málem

dopustila chyby.

Otočila se na chůvu a řekla:

"Málem jsem mu odpověděla francouzsky, pak by poznal, že jsem zvěď!"

"Čím dřív s celým tímhle nesmyslem skončíte, tím líp!" odsekla chůva. Ivana mlčela. Pak řekla:

"Všimla sis markýzových vyznamenání, která

Útěk do lásky

získal ve válce. Zdá se to zvláštní, chůvo, že

když byl markýz zavřen do vězení na tak dlouhou dobu, stále má

svoje medaile! Francouzští

věznitelé by mu je přece jistě sebrali, nebo by je musel prodat."

"Předpokládám, že si vymyslel nějaké čachry, aby je uchoval v bezpečí," odpověděla chůva.

"Ale souhlasím s vámi, drahoušku, opravdu se to zdá divný, zvlášť když slýcháme, jak špatně se s těmi vězni ve Francii zachází." Ivana si vzdychla.

Srdce jí zbolelo pro těch deset tisíc britských

občanů, kteří byli internováni ve Francii v roce 1804, když

byly vojenské akce proti Británii

obnoveny.

Čin Napoleona Bonaparta, který je internoval, protože Britové potopili jednu z jeho lodí, neměl v dějinách války obdoby.

/117/

Každý v Anglii a ve svobodných zemích to prohlásil za skutek proti lidem.

Vězňové ovšem nemohli uniknout a už osm let strádali na nepřátelské půdě, bez šance vrátit se k lidem vlastního národa.

Bylo možné, aby markýz, který se prohlašoval

za nepřítele nového režimu, nebyl okraden o to, co

bylo zjevně jeho největším majetkem?

Pomyslela si, že se na to musí zeptat hraběte, až

se s ním příště setká.

Posadila se za stůl, u kterého chůva šila, a začala jí pomáhat, zatímco pokračovala v úvahách o markýzovi.

Když hrabě jel ke Carltonskému paláci, uvědomil

si, že ačkoli je ještě brzy, St. James's Street a Haymarket

jsou plné kočárů.

Protože kočí byl téměř stejně šikovný jako jeho

pán, většinu z nich se jim podařilo předjet.

Dorazili tedy do Carltonského paláce bez dlouhého čekání.

Vojenská kapela vyhrávala na nádvoří pod obdivuhodným

korintským krytým sloupořadím, které

navrhl Henry Holland.

Když hrabě vystoupal nahoru do haly z jemných
iónských sloupů, byl přijat členy regentova dvora.

Všichni byli potěšeni, že hraběte vidí, a dívali se
na něho jako na hrdinu, neboť slyšeli o chvále,
kterou na něho pěl vévoda z Wellingtonu.

Hrabě prošel několika skvělými komnatami,
než našel regenta, jak čeká, aby vítal své hosty.

/118/

Měl na sobě bohatě vyšívanou uniformu polního maršála. O tuto hodnost dlouho usiloval, než jí
konečně dosáhl.

Jeho otec, král, mu zatvrzele bránil, aby mohl být jmenován.

Zdobila ho jiskřivá hvězda podvazkového řádu a nádherné rajčí péro.

Bylo mu nyní čtyřicet devět let, ale hrabě si pomyslel, že vypadá starší.

Byl stále velmi pohledný, ale bezpochyby příliš tlustý, ačkoli nedávno trochu zhubl.

Jednu dobu se ručička na jeho vahách zastavovala u hmotnosti nad sedmnáct a půl stoneů .

Ale stále měl svůj šarm a vybrané způsoby, které mu vydobily přezdívku "první džentlmen Evropy".
Hrabě věděl, že je také nesmírně zábavný, pozoruhodně duchaplný, dokonce i mezi svými početnými
přáteli, kteří jsou ctěni pro svou brilantní

konverzaci.

Když se hraběti dostalo od regenta vřelého uvítání, odešel do zahrady.

Jako všechny princovy večírky, nebo spíše slavnosti, i tento byl pojat co možná nejvelkolepěji a
nejextravagantněji.

V zahradě byly zbudovány altánky, kde se podávala večeře, a květiny, čerstvé i umělé, byly
rozmístěny

tak, že zahrada vypadala jako nádherná besídka. Byla tam krytá promenáda, jejíž interiér byl ozdoben
závěsy a šňůrami růžové barvy a která vedla do korintského chrámu.

* asi 111 kg (pozn. překl.)

/119/

Stěny byly pokryty zeleným kalikem.

V jiných částech zahrady byly stany na banket

a místnosti s občerstvením zdobené růžovými záclonami, na nichž byly připevněny květiny, které prosycovaly vzduch vůní.

Hrabě věděl, že tentokrát princ regent připravil jenom menší večírek.

Spočítal si ovšem, že než skončí, bude tam přinejmenším tisíc l i dí.

Protože tam byla většina osobních přátel prince regenta, ženy byly nejenom krásné, ale zářily množstvím šperků.

Každá z nich se snažila ze všech sil předčít ostatní svými šaty, které pocházely z nejdražších módních salonů na Bond Street.

V hlavním jídelním stanu stála na nejdůležitějším stole, kam měl zasednout hostitel, miniaturní fontánka, kde voda stékala v praménkách do stříbrného korýtko.

Okolí fontánky bylo osázeno polštáři mechu,
vodními rostlinami a květinami.

Hrabě ovšem věnoval této nádheře jenom letmý
pohled a potom přešel trávník až tam, kde vysoká
zed" oddělovala zahrady od Mallu.

Regent nechal před zdí vypěstovat nejvzácnější
keře a stromy, které byly nyní v květu.

Hrabě věděl, že v těchto keřích se skrývá několik
lidí, kteří jsou nezbytní k provedení plánu, který sám
vypracoval a který se měl v průběhu večera provést.

* stromořadím lemované třídy podél St. James's Parku (pozn. překl.)

/120/

Rozhlédl se okolo a pak šel zpátky do paláce. Přijížděli stále další a další hosté. Mezi nimi i velké množství jeho vlastních osobních přátel, kteří ho vzrušeně zdravili.

"Už je vám lépe, mylordo," řekla mu jedna krásná žena. "Nyní nemáte žádnou výmluvu, abyste mě nemohl nenavštívit, jak si přeji." Vyzývavě si ho měřila a provokativně špulila rty.

"Určitě to udělám, jakmile to bude možné," odpověděl hrabě.

"Když můžete přijít sem, pak také můžete přijít ke mně!" řekla ta krásná dáma potichu. Usmál se na ní, ale nic jí neslíbil.

Omluvil se a odcházel, ona se však za ním dívala s rozladěným výrazem ve tváři.

Pochopila, že se jenom vymlouvá, na což si u něj v minulosti stěžovalo mnoho mladých žen. Každá místnost v domě se zaplňovala těmi, kdo chtěli vidět nebo být viděni.

Mezi těmi, kteří chtěli vidět, bylo mnoho lidí,

kteří věděli, že kdykoli přijdou do Carltonského

paláce, naleznou tam nové poklady k obdivování.

Budou tam obrazy, sochy a nábytek, které regent postupně získával.

Útěk do lásky Přesně v devět hodin zasedl regent jako první k večeři.

Vznikla strkanice, kdo si sedne k jeho stolu, ale

bylo nasnadě, že na mnoho hostů místo nezbyde.

Nikdo si ovšem nemohl stěžovat na výtečné

jídlo, které podávali princovi sloužící. Byli oblečeni do

tmavě modrých livrejů ozdobených zlatými prýmkami.

/121/

Podávaly se horké polévky, výběr z pečených

mas všech možných druhů a studené mísy, všechno výtečně

připravené regentovými vlastními šéfkuchaři.

Byly tam hrozny, broskve, ananasy, spousty

nejrůznějšího ovoce, vychlazené šampaňské a jiná vína.

Hrabě si pomyslel, že jedině princ regent mohl

dokázat, aby všechno běželo tak hladce, aby se nikdo necítil

opomíjen a nikdo nemusel čekat.

Princ byl okouzlující a ve skvělé náladě, takže

se všichni kolem něho smáli.

Když byl přinesen poslední chod nekonečného

menu, hrabě mohl odejít od hlavního stolu.

Hledal markýze a spatřil ho obklopeného francouzskými

emigranty, kteří kolem něho dělali

spoustu povyku.

Nepřibližoval se k nim.

Jenom se zpovzdálí díval a sám také hovořil
s nějakými přáteli, kteří za ním přispěchali, aby si
s ním mohli popovídat.

Věděl, že se všichni třesou, aby mohli mluvit
o válce a o tom, co se děje ve Francii.

Když se princ chystal odejít od stolu, hrabě si
všiml, že se markýz pohnul.

Tvářil se nenápadně, ale prosmykl se ke zdi,
která oddělovala zahradu od Mallu.

Po cestě bylo mnoho věcí k vidění: malé fontánky osvětlené tak, že voda vystřikovaná do vzduchu
padala v mnohonásobné duze, nádherné sochy a rozkošné květiny. Jenom hrabě si všiml, že markýz
najednou zmizel v keřích, které lemovaly trávníky.

/122/

Když se o pár minut později vynořil, hrabě si
všiml, že otevřel závoru zahradní branky.

Byla používána tak zřídka, že princ regent nepovažoval za
důležité, aby u ní stála stráž jako u bran,
které vedly od přední části paláce na Pall Mall.

Nebyl tam, jak hrabě věděl, žádný zámek, jenom dvě silné
závory, které bránily v tom, aby někdo zvenku vstoupil
dovnitř.

Markýz nyní nonšalantně kráčel zpět k nejbližšímu hloučku lidí
a živě se s nimi dal do hovoru.

Přesto si hrabě svým jestřábím zrakem všiml,
jak se někdo v keřích podél vnější zdi pohybuje
blíž k bráně.

Proto šel rychle zpátky k paláci, a když našel

prince regenta, který právě opustil stan, kde se večeřelo,

poprosil ho:

"Pokud Vaše královská Výsost není příliš zaneprázdněna, byl byste tak nesmírně laskavý a ukázal mi ten nový obraz od Poussina, který jste nedávno koupil, jak jsem slyšel?" Oči prince regenta se rozzářily.

"Vy jste o něm už slyšel?"

"Ano, Sire, a toužím ho spatřit," odpověděl hrabě, "ale samozřejmě pokud je Vaše královská Výsost příliš zaneprázdněna..."

"Nikdy nejsem příliš zaneprázdněn, když si mohu pohovořit s vámi, Lorimere," řekl regent s úsměvem. "Samozřejmě, pojdte a podívejte se na můj obraz. Osobně si myslím, že je to velmi cenný nález, ale je také možné, že nebudete souhlasit."

Útěk do lásky "Ještě jsem nezažil, abyste se zmýlil, pokud jde o obrazy nebo sochy," odpověděl hrabě.

/123/ Regent byl potěšen.

Začal vyprávět hraběti, jak spatřil obraz tak

tmavý od zažrané špíny, že ti, kdo byli s ním, říkali, že musí

být blázen, když si myslí, že stojí za to

dát ho vyčistit.

"Trval jsem na tom," líčil regent. "A když byla špína odstraněna, objevily se úžasné barvy, které Poussin namaloval. Bylo to prostě rozkošné!"

"To od vás bylo velice chytré, Sire," rozplýval se hrabě nadšením.

Regent ho vedl do hudebního salonu, kde obraz nyní visel.

Vyprávěl další podrobnosti příběhu o tom, jak ho našel.

Zdálo se, že hrabě pozorně naslouchá, ale jeho mysl se upínala jenom k tomu, co se děje v zahradě. Jakmile on a regent zmizeli uvnitř domu, zpoza keřů se vynořila postava a kráčela pomalu k první fontáně.

Ukázalo se, že je to velký muž, který měl na sobě uniformu polního maršála.

Zastavil se zády k brance a pozoroval padající vodu.

Branka se pomalu otevřela, a jak hrabě předpokládal, dovnitř vklouzl Pier.

Nedalo se odhadnout, jakou zbraň k zavraždění regenta použije.

Zatímco vikomt Palmerston předpokládal, že to bude pistole, hrabě byl přesvědčený, že použije dýku.

Důstojník, který nyní regenta představoval, byl
štíhlé postavy, ale byl vycpaný a měl na sobě přesně tytéž
šaty jako princ.

/124/

Při pohledu zezadu to Pier nemohl poznat a určitě si myslel, že se ke své oběti dostal snadněji, než očekával.

Pier byl oblečen do večerních šatů jako markýz. Kdyby se procházel mezi hosty, bezpochyby by ho nikdo nepodezříval.

V okamžiku, kdy se objevil za mužem v uniformě polního maršála, vytáhl ze záňadří svého žaketu dlouhou, tenkou dýku. Mohla proniknout do srdce člověka a jedinou ranou přivodit smrt.

Pier zvedl paži a ostrá špička dýky prořízla silně
vycpaný kabát polního maršála.

Nemohla ovšem proniknout drátěnou košilí,
která byla oblečená vespod.

Oběť se zakymácela, ale nepadla.

Než mohl Pier vytáhnout svou dýku a zasadit
další ránu, popadli ho na obou stranách dva důstojníci od
granátnické gardy.

Doprovodili ho tak rychle ke dveřím, kterými
vstoupil, že si nikdo nevšiml, co se zběhlo, dokonce ani ti,
kteří stáli blízko.

Důstojník v uniformě polního maršála také zmizel v keřích. Další dva důstojníci ovšem vstoupili
brankou do zahrady a přešli trávník.

Hrabě, který zrovna opustil prince regenta, jenž mluvil s nějakými hosty, je spatřil. Tázavě se na ně
podíval.

Důstojník nejblíže k němu, který byl major, jenom lehce pokývl hlavou.

Hrabě si zhluboka vydechl úlevou.

Sledoval, jak ti dva důstojníci jdou k markýzovi.

/125/

Ten se právě vynořil ze stanu, ve kterém večeřel se skupinkou svých krajanů. Důstojníci došli až k němu.

Když ho obstoupili z obou stran, věděl, aniž položil jedinou otázku, že jeho plán na vraždu regenta selhal. Šel mezi nimi zpátky k brance, kterou předtím otevřel, a ml čel.

Pak vytáhl něco z vnitřní kapsy svého kabátu. Vložil si to do úst.

Právě když došli ke keřům, které zahradní branku zakrývaly, zhroutil se.

Jak se na to hrabě díval, pochopil, že i když paže důstojníků byly pohotově připravené ho podepřít, markýz je mrtev. Okamžitě se otočil a vešel do paláce.

Vyhnul se. hovořícím skupinám lidí, kteří obdivovali regentův majetek.

Právě hledal cestu do haly, když k němu přispěchal jeden sloužící.

"Hledal j sem vaše lordstvo," řekl, sotva dechu popadaje. "Dole je nějaká žena, která chce okamžitě hovořit s vaším lordstvem. Povídala, že je to věc života a smrti!" Hrabě se na nic neptal. Spěchal do haly, kde našel chůvu. Vypadala velice rozrušeně, a když ho spatřila, vykřikla:

"Ach mylorde! Mylorde, on si vzal moje děťátko a já jsem s tím nemohla nic dělat!" Byla zjevně rozrušená na nejvyšší míru. Ale přesto si zachovala dost rozumu na to, aby mluvila potichu.

/126/

"Kdo odvedl slečnu Ivanu?" zeptal se hrabě rychle.

"Lord Hanford, to před ním se schovávala." "Ale proč?" zeptal se hrabě.

"Protože její nevlastní otec, pořádný zloduch, prodal slečnu Ivanu lordu Hanfordovi za pět tisíc liber! Pět tisíc, mylorde! To bylo zlé, to bylo rozhodně zlé!"

"Souhlasím s vámi," řekl hrabě. Obrátil se k nejbližšímu sloužícímu.

"Zavolejte můj kočár," poručil ostře.

"Jak si přejete, mylorde." Sloužící vyšel ven vstupními dveřmi.

"Ted" poslouchajte, chůvo!" řekl hrabě. "Máte ponětí, kam mohl lord Hanford slečnu Ivanu odvézt?"

"To bylo hrozný, mylorde, hrozný!" líčila chůva. "Přišel dovnitř, popadl jí za ruku, takže nemohla utýct. Pak jí jeho sloužící omotali kolem těla provaz a svázali jí nohy! Zatímco jí svazovali ty

nohy, jeho lordstvo jí strčilo do pusy roubík - roubík, mylorde. Ach, ten mizera chlap!"

"Řekl něco? Zmínil se, kam jí odváží?" naléhal hrabě.

"Svázali jí jako kuře, jako kuře," bědovala chůva. "On jí dal přes ramena pláštěnku a povídá:

"Vezmu vás domů a už mi znovu neuniknete!" Chůva trochu zavzlykala a pak dodala:

"Odnegli jí, mylord, nacpali jí do kočáru a odjeli. Nemohla jsem nic dělat - nic, jenom přijet sem a povědět to vám."

"To bylo od vás velice rozumné, chůvo," řekl hrabě. /127/

"Myslíte, že jí vezou do domu jeho lordstva na venkově?" zeptala se chůva. "Pokud ano, pak vím, kde to je," odpověděl

hrabě.

Jak mluvil, postavil se k němu sluha s jeho pláštěnkou a pomohl mu do ní.

Hrabě si od něho vzal svůj klobouk a řekl:

"Ještě jedna věc, chůvo. V jakém voze cestovali?"

"Byla to jedna z těch módních cestovních bryček," řekla chůva. "A ten mizera jí řídil sám."

"Se dvěma koňmi, předpokládám?"

"Se dvěma koňmi," potvrdila chůva. Hrabě poklepal chůvě na paži.

"Jděte domů, chůvo, a nedělejte si starosti," řekl.

"Já jí zachráním."

"Bůh žehnej vašemu lordstvu," řekla chůva. "Já jsem věděla, že to uděláte, a Bůh vám pomáhej."

"Jeho pomoc budu potřebovat," řekl hrabě, "tak se modlete."

Při těch slovech se otočil a vyšel dveřmi na nádvoří.

Protože byl jeden z hostů, kteří přijeli mezi prvními,

jeho kočár už na něj čekal. Vikomt Palmerston byl přesvědčen, že když jeho plán na polapení útočníka uspěl, neměl by do toho být žádným způsobem zapleten. Hrabě si tedy zařídil, aby mohl opustit večírek brzy a jet přímo na venkov.

Jeho nový kočár se čtyřspřežím, vyrobený podle jeho vlastního návrhu, na něj čekal.

Měl napřed v úmyslu dát odpočinout své zraněné noze a spát, zatímco jeho kočí bude řídit do Lorimer Parku.

/128/

Nyní, jak vyšel ven, vyšplhal na místo kočího a překvapenému muži řekl:

"Já budu řídit a Jim může vylézt vzadu nahoru." Kočár byl velmi lehký. Vpředu měl sedadlo pro kočího a lokaje. Vzadu bylo pro případ potřeby ještě jedno. Hrabě věděl, že jeho koně jsou čerství a dokážou předjet cokoli, co řídil lord Hanford.

Ale přesto si nebyl jist, jak velký náskok Hanford má. Když vyjížděl z nádvoří Carltonského paláce na Pall Mall, věděl, že tohle je ta největší výzva, jakou kdy měl .

Jestliže má zachránit Ivanu, bude to vyžadovat jeho bystrý rozum a všechny jeho zkušenosti. Současně věděl, že nechat jí s Hanfordem by byl hrozný zážitek.

Tak hrozný, že by na něj těžko kdy zapomněla.

"Bože, pomoz jí, než jí najdu!" zaprosil hrabě. Byla to ta nejupřímnější modlitba, jakou vyslovil od dob, kdy byl malý chlapec.

V cestovní bryčce, napůl vleže, napůl vsedě, vedle lorda Hanforda, Ivana stěží dokázala uvěřit, co se stalo.

Chůva právě odložila své šití a navrhla, aby si šly lehnout.

"Už mi to unavuje oči, drahoušku," řekla.

"Tak to s tím musíš přestat, milá chůvo," řekla Ivana. "Přece nechceš nosit brýle. Nejsou vůbec slušivé."

/129/ Chůva se zasmála.

"To je mi v mém věku jedno!" mávla rukou. "Na druhou stranu, nikdo z nás nechce bejt slepej."

"To je tedy pravda," souhlasila Ivana.

"Takže půjdeme spát," řekla chůva, "A ne abyste byla vzhůru a snila o tom, jak jste v Carltonském paláci!" Ivana se zasmála.

Útěk do lásky "Samozřejmě bych si přála tam být. Pomysli, jak

nádherně všechno musí vypadat, chůvo. Říká se,

že Jeho královská Výsost má v zahradách fontány.

Všude jsou tam haldy květin a jídlo je výtečné." "To zní dobře," souhlasila chůva, "ale to není pro lidi, jako jsme my. Podle mého názoru ten

Francouz nemá žádný právo bejt tam, cpát se a pít,

zatímco jeho příbuzní zabíjejí naše muže." "Markýz měl určitě velkou radost, že je mezi pozvanými," poznamenala Ivana.

Při těch slovech dumala, jestli je doopravdy zvěd.

V každém případě, i kdyby byl, těžko by na večírku mohl něco provést, když tam byl hrabě s velkým počtem dalších důstojníků.

A samozřejmě jsou tam i strážé a celá armáda sloužících.

Jednou četla v nějakých novinách o nepřeborném zástupu sloužících zaměstnaných v Carltonském paláci. Byl tam strážce pokladu Jeho královské Výsosti, jeho osobní tajemník, zastupující osobní tajemník, zástupce hlavního pokladníka a vícekancléř.

Pak tam byl správce garderoby, vrchní dveřník,
a sloužící takzvaně pod schody", tedy v místnostech, kde žije
a pracuje služebnictvo.

/130/

Ti sestávali ze dvou písařů, pěti pážat přítomných u prince,
pěti pážat u schodiště pro služebnictvo a jednoho správce.

Byl tam také inspektor domácnosti, vrchní číšník,
majordom, jeden sloužící zodpovědný za prostírání
stolu, dva lékaři a třiačtyřicet dalších sloužících.

Mezi nimi byla žena na cídění stříbrného nádobí, prادلena, dva
sklepmistři, tři ošetřovatelé, čtyři
hlídači, šest kuchařů a deset uklízeček.

Tenkrát se smála, jak je možné, aby jeden člověk potřeboval kolem sebe tolik lidí.

Byla si ovšem jistá, že pokud nic jiného, postarají se o regenta.

Určitě ho dovedou ochránit proti intrikám, kterými

možná Francouzi usilují o jeho život. Samozřejmě že tam bude také hrabě, a ten nedovolí, aby Jeho královské Výsosti bylo nějakým způsobem ublíženo.

"On je báječný!" řekla si s myšlenkou na hraběte. Šly s chůvou do haly. Vtom z kuchyně přispěchal Smith.

"Právě jsem slyšel, slečno," řekl Ivaně, "že ve Francii bylo vybojováno vítězství. Někdo přišel ke kuchyňským dveřím a pověděl o tom mně a mojí ženě. Vypadá to, že se tam věci daly do pohybu!"

"To je dobrá zpráva!" zvolala Ivana.

"Myslel jsem si, že bych vyběh' ven," pokračoval Smith, "a podíval se, jestli dostanu na Parlament Square nějaký noviny."

"Myslím, že je to dobrý nápad," souhlasila Ivana.

"Myslel jsem si, že to budete chtít vědět, slečno. Dojdu si pro klíč."

/131/

"Nestarejte se o to," řekla Ivana, já vám dveře otevřu."

"Dobře, slečno, nebudu venku dlouho," slíbil Smith.

Otevřel domovní dveře, vyšel ven a zavřel za sebou.

"Vítězství, chůvo!" řekla Ivana vzrušeně. "To znamená, že válka brzy skončí!"

"To doufám," odpověděla chůva. "Už bylo dost zabíjení a utrpení. Už o tom nechci slyšet."

"Ani já ne," řekla Ivana potichu.

Útěk do lásky

Myslela na svého otce a také na hraběte, který měl štěstí, že vyvázl jenom se zraněním na noze. I on jako muž, kterému patřil tento dům, mohl být zabit.

Chůva pomalu stoupala po schodech.

"Jdu do svého pokoje," řekla. "Až se Smith vrátí s novinami, povíte mi, co se stalo."

"Samozřejmě že povím," odpověděla Ivana.

"Myslím, že mu to nebude dlouho trvat." Asi o dvě minuty později, když chůva právě došla do poschodí, ozvalo se zaklepání na dveře. Ivana je otevřela dokořán.

"To jste tu rychle zpátky," chtěla Smitha přivítat. Pak se zarazila.

Venku nestál Smith, ale lord Hanford.

Byla tak užaslá, že se nezmohla na nic, jenom

zírala.

Pak, protože udělal krok vpřed, začala před ním ustupovat.

"Tak tady jste!" řekl chraptivým hlasem. "Že jste mě ale prohnala!" "co. . . tady... chcete?" zeptala se Ivana šeptem.

/132/

"Chci vás!" odpověděl lord Hanford. Chtěla se otočit a utéct, ale on se napřáhl a chytil jí za paži .

V tom okamžiku vstoupili dva jeho sluhové.

Ivana si skoro ani nestačila uvědomit, co se děje, oni kolem ní omotali provaz a přitáhli jí paže k tělu.

Jiný muž jí svázal kotníky.

"Co... to... děláte? Jak se, odvažujete... na mne sahat!" snažila se křičet.

Lord Hanford jí potom dal do úst roubík a převázal jej šátkem, který jí pevně zavázal v týle.

"To vám zabrání křičet o pomoc!" řekl. "A ani mi neutečete."

Jeden ze sloužících, který jí svázal nohy, vytáhl pláštěnku lemovanou kožešinou a přehodil jí ji přes ramena.

Lord Hanford jí přetáhl kapuci pláštěnky přes hlavu, takže jí zakrývala část obličeje.

"Ted" vás odvezu domů," řekl, "a už mi nikdy neuniknete!"

Byla to spíše hrozba než oznámení.

Chůva se na vše bezmocně dívala nahoře na schodech a věděla, že nemá smysl nějak zasahovat, protože pomoci nedokáže.

Viděla, jak sloužící Ivanu zvedli. Vynesli jí do kočáru, který čekal venku. Slyšela, jak kočár odjel.

Napadlo jí, že se nějak musí dostat k hraběti a povědět mu, co se stalo.

/133/

7

Všechno se to zběhlo tak rychle. Ivana nedokázala uvěřit, že to není sen, ze kterého se probudí a zjistí, že leží ve své posteli. Jak lord Hanford pokračoval v cestě, uvědomila si, že cestovní bryčka nemá žádné dveře, ale je po stranách otevřená.

Byla tam jenom přední část, o kterou si jezdec opíral nohy.

Provaz byl kolem jejích kotníků uvázán tak pevně, až jí to působilo bolest, stejně jako roubík v ústech.

Vítr jí sfoukl do očí pramen vlasů.

Snažila se je smést pryč, ale nedařilo se jí

Útěk do lásky to a vlasy jí šimraly a dráždily, až se jí chtělo křičet.

Jasně si uvědomovala, že jí lord Hanford ucpal ústa, aby nemohla křičet o pomoc. Také se účinně postaral o to, aby mu nemohla utéci.

Jel rychle, myslela si, a dosti nebezpečně. Tušila, že pil, než přišel do jejího domu.

/135/

Když ujeli určitý kus cesty, řekl chraptivým hlasem:

"Předpokládám, že se divíte, jak jsem vás našel. Jsem mnohem chytřejší, než jste si o mně myslela."

Protože Ivana nemohla odpovédět, pokračoval:

"Váš nevlastní otec, jak si jistě dovedete představit, byl silně rozrušený a naprosto nepoužitelný, ale já jsem si zachoval chladnou hlavu a používal jsem svůj mozek."

Byl evidentně sám se sebou velice spokojen a po chvíli pokračoval:

"Uvědomil jsem si, kolik jste toho odvezla s sebou. Podle vašeho nevlastního otce to bylo to jediné, co v té zatuchlé díře mělo nějakou cenu. Věděl

jsem, že jste si musela najmout nějaký dopravní prostředek."

Zasmál se pro sebe potlačovaným smíchem, a byl to nepříjemný zvuk, a pak řekl:

"Když jsem se vyptával drožkářů, všichni řekli, že o hezké dívce a starší ženě s horou zavazadel nic nevědí."

Ivaně začalo docházet, co se stalo, a lord Hanford to potvrdil, když zakončil:

"Ten člověk, který vás vezl z Islingtonu do Queen Anne Street, se objevil později toho odpoledne. Jeho kůň byl nemocný, bezpochyby vinou toho nákladu, který musel táhnout." Tak takhle se dozvěděl, kde jsem! pomyslela si Ivana zoufale.

"...tak jsem vás našel a chytil!" říkal lord Hanford vítězným tónem. "A už se ode mne nikdy nedostanete, holčičko - o to se postarám!"

/136/

Jeli po cestě, na kterou dopadalo měsíční světlo.

Lord Hanford sáhl pravou rukou pod sedadlo

a vytáhl láhev. S jistými obtížemi jí otevřel a několik vteřin pil.

Pak řekl hlasem ještě chraptivějším než předtím: "Je to škoda, že si teď se mnou nemůžete za vdat, ale já vám později dám něco na rozveselení.

Napřed vás ale potrestám za to, že jste mi nadělala

tolik starostí s tím svým útekem."

Po těchto slovech se Ivana roztřásla.

Věděla až příliš dobře, co tím myslel.

Vzpomněla si, jak řekl jejímu nevlastnímu otci, že

bičem nutí své koně a své ženy, aby dělali, co chce.

Musím... zemřít, pomyslela si zoufale. Zemřít,

než se mne... dotkne.

Přemýšlela, jestli je vedle venkovského domu lorda Hanforda nějaké jezero. Neuměla plavat a pamatovala si, že četla, že smrt utopením pravděpodobně není tak strašně ne příjemná.

I když to bylo hrozné, nemohlo to být horší než být ve spárech zlého, násilnického muže.

Nebylo pochyb, že brandy, nebo co to lord Hanford v té lahvi
měl, jeho řízení zrovna neprospívá.

O kousek dál jen o pár palců minuli vůz naložený
zeleninou.

Útěk do lásky

Ivana si pomyslela, že jeho řízení je další způsob, jak by mohla snadno zemřít, ještě než se do
do jeho domu.

Jestliže se jí to nepodaří, co bude dělat? Co bude moci dělat?

V tu chvíli se začala modlit k Bohu, pokud jí nezachrání, aby jí ukázal způsob, jak se zabít. /137/

Pak jako světlo v temnotách jí napadla myšlenka, že chůva se nějak dostane do spojení s hrabětem.
Věděla, kde je.

Ale to bude muset najít drožku, aby jí odvezla do Carltonského paláce.

Možná že až se tam dostane, sloužící jí nepustí
dovnitř, aby řekla hraběti, co se stalo.

Ivana si s hrůzou vzpomněla, že řekl, že se s ní
možná nebude moci dva nebo tři dny setkat.

To znamená, pomyslela si, že po večeři v Carltonském paláci
odešel.

"Prosím, Bože, ať ho chůva... najde, ještě než odejde, prosím... prosím..."

Modlila se tak vroucně, že na chvíli zapomněla
na to, že má roubík příliš utažený a že jí začínají
brnět nohy.

"Prosím, Bože, prosím..." Vzhledla nahoru ke hvězdám a přemýšlela, jestli donesou její vzkaz do nebe.

"Pomoz mi... pomoz mi!" V tu chvíli si uvědomila, že se modlí k hraběti. Chtěla ho vidět nejenom
proto, aby jí zachránil, ale také proto, že ho milovala a nedokázala si představit, že už by ho nikdy
neměla spatřit.

Hrabě se usadil na kozlíku. Chtěl řídit své spřežení sám, dovedl to se zručností, pro kterou byl
vyhlášen.

Jeho kočí na něho hleděl s obdivem. Hrabě si pomyslel, jaké je to požehnání, že měl své čtyřspřeží po
ruce. /138/

Jestli je to v lidských silách, dokáže lorda Hanforda dohonit.

Přesto měl v očích výraz jistého znepokojení,
protože věděl, že je možné, že lord Hanford, neveze Ivanu na
své venkovské sídlo do Hertfordshiru.

Byl to bohatý muž a klidně mohl mít dům
v Newmarketu nebo v Leicestershiru.

Silnice byla prázdná.

Skvěle sehané koňské spřežení, které hrabě řídil, bylo dobře odpočinuté, protože už to byly dva dny,
co přijeli z venkova.

Nebylo třeba rozsvěcovat lucerny po stranách kočáru, silnice byla jasná jako ve dne. Předtím
nepršelo, a tak byl povrch pevný, i když prašný.

Hrabě jel dál a dál, ale vpředu stále nebylo po žádném voze ani stopy.

Dům lorda Hanforda byl vzdálen jenom nějaké tři nebo čtyři míle.

Hrabě to dobře věděl, protože jeho vlastní dům

byl vzdálen něco málo přes pět mil.

Ale ačkoli žili ve stejném hrabství, jeho otec by
se nikdy nesnížil k tomu, aby se s lordem Hanfordem seznámil.

On sám, protože byl ve válce, s ním nikdy nepřišel do styku.

Přesto znal jeho pověst hrubého, nepříjemného
člověka, který je krutý ke svým koním.

Při pomýšlení, že Ivana je v jeho moci, stiskl
pevně rty do tenké čárky.

Téměř jenom silou své vůle popohnal své spřežení k větší rychlosti.

Koně uběhli dlouhý kus rovné cesty v rekordním čase. Pak hrabě na konci silnice spatřil zvednutou
střechu. Poznal, že patří cestovní bryčce. Cítil, jak mu srdce v hrudi poskočilo. Zvítězil. Bude moci
Ivanu zachránit.

Ivana byla zoufalá.

Když lord Hanford vypil zbytek toho, co bylo v láhvi, řekl:

"Ještě pár mil, zlatíčko, pak vám sundám provazy a ještě spoustu dalších věcí, které na sobě

máte!"

Po těch slovech se pro sebe zle zasmál.

Ivana se znovu modlila, aby směla zemřít.

Silnice se trochu rozšířila a ona si uvědomila, že

slyší zvuky kol a koňských kopyt.

Věděla, že nepatří kočáru, ve kterém sama jede.

Hrabě předvedl skvělý kousek jezdeckého umění - předjel bryčku

a minul jí tak, že mezi jeho vozem a bryčkou byla jen palcová

mezera.

Ujel ještě kousek a pak koním přitáhl uzdu a postavil se přes cestu.

Lord Hanford nemohl udělat nic jiného než své koně zastavit.

Zůstali stát jen pár yardů od kočáru hraběte.

Hrabě beze spěchu odevzdal otěže svému kočímu a sestoupil z

kozlíku.

Pak obešel svůj kočár a s cylindrem posazeným na stranu na svých tmavých vlasech kráčel k lordu Hanfordovi. /140/

Ten, ve tváři brunátný vzteky, ho sledoval, až byl na doslech. Pak zahromoval:

"Co si k čertu myslíte, že děláte, Lorimere, takhle mě zastavit?"

Hrabě šel stále blíž.

Mluvil líně a afektovaně protahoval samohlásky, což bylo samo o sobě urážlivé, když odpověděl:

"Zjevně si neuvědomujete, Hanforde, že únos nezletilé se trestá deportací."

"Znám zákony stejně dobře jako vy," opáčil lord Hanford zuřivě. "A protože mám svolení jejího poručníka, je Ivana moje." Na okamžik bylo ticho.

Ivana poslouchala a pociťovala zoufalství. Možná že se hrabě spokojí s tím, co lord Hanford řekl, a odjede.

Chtěla na něj naléhat, aby zůstal, povědět mu, že když jí opustí, zemře.

A že ho miluje - ano - miluje z celého svého srdce.

Zdálo se jí, jako kdyby přešlo celé století, než hrabě řekl tichým, důstojným hlasem:

"Předpokládám, že musím omluvit vaše do nebe volající chování, Hanforde, protože zjevně nevíte, že Ivana je moje žena." Lordu Hanfordovi spadla čelist. Potom zabreptal: " vaše žena? Tomu nevěřím! Kdy jste měli svatbu?"

"Naneštěstí," odpověděl hrabě, "s sebou nemám oddací list, ale když mne zítra navštívíte doma, některý z mých sloužících vám ho ukáže." Popošel blíže ke kočáru a podíval se na Ivanu.

/141/

"Nyní," řekl, "si svojí ženu odvezu s sebou domů, a jestli se jí ještě někdy dotknete nebo jí urazíte, vyzvu vás na souboj."

Útěk do lásky

Při těch slovech se naklonil dopředu a vzal Ivanu do náruče.

Lord Hanford nemohl nic dělat.

Moc dobře věděl, že hrabě je vyhlášený střelec.

Než odešel do války, vybojoval dva souboje, ze

kterých snadno vyšel jako vítěz.

Se zaťatými zuby sledoval, jak hrabě odchází

s Ivanou v náručí.

Jemně jí zvedl na zadní sedadlo svého kočáru a řekl lokajovi, který držel otevřené dveře:

"Dejte mi nůž a řekněte Abbymu, aby držel koně v tomto postavení, dokud nebudu hotov." Přeřezal všechny provazy, které měla Ivana omotané kolem kotníků a kolem těla. Když to udělal, hodil je na silnici, aby to lord Hanford dobře viděl.

Pak obešel kočár, nastoupil z druhé strany a přitom řekl:

"Ted" nás odvezte domů, Abby, a pokud možno bez drkotání."

Lokaj za ním zavřel dveře a vyskočil na kozlík. Hrabě jemnými prsty stáhl Ivaně z hlavy kapuci, rozvázal šátek a vytáhl roubík.

Jak se jí ústa uvolnila, snažila se promluvit, ale zjistila, že to nejde. Místo toho propukla v pláč.

Skryla si tvář hraběti na rameni a bouřlivě se rozplakala jako dítě.

Úleva po tom, co vytrpěla, odplavila její sebeovládání. /142/

Plakala a plakala, až si uvědomila, že jí hrabě hladí vlasy.

"Je to v pořádku," říkal potichu. "Už je to všechno pryč. Nikdy se to znovu nestane."

"Já... myslela jsem, že mne nedokážete... najít a že... budu... muset... umřít," vzlykala Ivana a hlas jí zadržával.

"Ale já jsem vás našel," tišil jí hrabě. "Nemusíte zemřít, miláčku, naopak budete velmi šťastná." Ivana najednou ztichla.

Opravdu jí řekl "miláčku," nebo se jí to jenom zdálo?

Zvedla hlavu a podívala se na něho.

Viděl slzy na jejích tvářích. Oči měla rozšířené

a vylekané.

"Jste v bezpečí, naprosto v bezpečí," řekl. Pak jí políbil. Ivana cítila, jako by se otevřelo nebe a hvězdy spadly dolů. Třpytily se v jejích prsou

a zářily jí v očích. Když jí hrabě políbil a líbal jí stále dál, měla pocit, že se dostala do ráje.

Miluji... vás! Miluji... vás! chtěla říci, ale nedokázala mluvit, jenom to prožívat.

Muselo to být mnohem později, když si uvědomila, že koně zpomal ují.

Projížděli cestou lemovanou duby. Hrabě zvedl hlavu.

"Jsme doma, poklade," řekl. "Nyní si můžete jít lehnout a trochu se prospat."

"Já... já chci... být... s vámi," zašeptala Ivana.

"To já chci také," odpověděl. "Ale zítra ráno je první věcí na pořadu dne naše svatba."

"Svatba? Opravdu... chcete říci... svatba?"

/143/

"Nerad lžu," odpověděl hrabě, "a také už se nikdy nechci setkat s lordem Hanfordem nebo s vaším nevlastním otcem."

"Jak se tomu... můžeme vyhnout?" zeptala se Ivana nervózně.

"Utečeme," řekl hrabě. "Povím vám o tom zítra, až budeme mít po obřadu." Při těch slovech se kočár zastavil.

Útěk do lásky Ivana spatřila červený koberec, který se táhl od kočáru po schodech ke vstupním dveřím. Lokajové v livrejích na ně čekali. Hrabě vystoupil první.

Protože věděl, že pro Ivanu bude těžké jít, obešel kočár a vzal jí do náruče. Nesl jí nahoru po schodech ke dveřím, kde čekal majordom.

"Máme nečekaného hosta, Dawsons," řekl.

"Řekněte paní Meadowsové, že s ní chci mluvit."

"Čeká nahoře, mylord, pro případ, že by vaše lordstvo něco potřebovalo. Je dobře, že je vaše lordstvo zpátky u nás."

"Děkuji vám," řekl hrabě. Vyšel nahoru po schodech a Ivanu pevně svíral v náručí.

Na odpočívadle stála paní Meadowsová, hospodyně. Byla oblečena do šustivého černého hedvábí, na opasku měla stříbrný ozdobný řetízek. Vysekla mu poklonu.

"Dobrý večer, mylord, jsem ráda, že vás zase vidím."

"A já jsem rád, že vidím vás, paní Meadowsová," řekl hrabě. "Toto je slečna Ivana Sherardová, které se stala nehoda. Musí si jít okamžitě lehnout a odpočít si."

/144/

"Ach, ubohá mladá dáma!" zvolala paní Meadowsová. "Naštěstí ta postel v pokoji vedle pokoje vašeho lordstva je připravená. Tam jí bude pohodl ně." Hrabě neodpověděl.

Odnesl Ivanu po chodbě do skvělého pokoje, který kdysi patřil jeho matce.

Položil jí jemně na postel, ale ona se ho držela.

"Přijdete... za mnou... později?" zeptala se.

"A povíte mi... co se to... děje?"

"Určitě," slíbil hrabě s úsměvem. Odešel z pokoje, zatímco paní Meadowsová s konejšivými slovy pomáhala Ivaně se svlékáním. Asi o hodinu později hrabě, který zatím vydal příkazy, jež uvedly celou domácnost do pohybu, přišel nahoru.

Na posledním schodě našel paní Meadowsovou, jak na něho čeká.

"Uložila jsem tu mladou dámu do postele, mylord," řekla. "Nemyslím, že bych mohla udělat ještě něco, čím bych jí byla prospěšná." Hrabě se usmál.

"Ještě je toho mnoho, paní Meadowsová! Slečna Sherardová se za mne hned zítra ráno provdá a pak odjedeme na svatební cestu."

"Ach mylord!" zvolala paní Meadowsová. "To je ale dobrá zpráva, opravdu moc dobrá zpráva! My jsme všichni doufali, že si přivezete ženu, a hezčí mladou dámu aby pohledal!"

"To si také myslím," odpověděl hrabě. "Ale ona nemá nic na sebe kromě toho, v čem přijela, a tak chci, abyste jí našla dostatek šatů, aby si je mohla

/145/

vzít s sebou na svatební cestu, dokud nebudu moci poslat pro její šaty do Londýna."

Paní Meadowsová nedala najevo žádné překvapení, dokonce ani nic nenamítala. Prostě jenom řekla:

"Je tam spousta šatů po babičce vašeho lordstva, myslím, že mají tu správnou velikost. Jsou

tam také, mylord, různé další, které se nám za ta léta nahromadily." "Nechám to na vás, paní Meadowsová," řekl

Útěk do lásky

hrabě. "Moje žena bude také potřebovat komornou, která dokáže okamžitě přešít všechno, co bude potřeba."

"Postarám se o to, mylordde," slíbila paní Meadowsová.

"Věděl jsem to," řekl hrabě. "Ještě nikdy jste mne nezklamala, ani jedinkrát." Paní Meadowsová zářila.

"Berete si ženu, jakou bych vašemu lordstvu sama vybrala, kdybyste mne o to požádal," řekla. "A přísahám na bibli, že budete velmi šťastný."

Hrabě položil paní Meadowsové ruku na rameno a pak odkráčel. Když vstoupil do Ivanina pokoje, uviděl, že vedle její postele hoří svíčka.

Když k ní však došel, spala.

Její světlé vlasy se rozprostíraly po polštáři, jediné její

řasy, které se stáčely nahoru jako u dítěte,

měly v jejím bledém obličeji nějakou barvu.

Věděl, že je vyčerpaná, unavená strachem a hrůzou, které jí

trápily, když jí lord Hanford odvážel

pryč.

/146/

Až příliš dobře dovedl porozumět jejím pocitům

odporu k takovému muži.

Stál tam dlouhou dobu a díval se na ní.

V očích měl výraz něhy, jaký u něj ještě žádná

žena neviděla.

Pak sfoukl svíčku a odešel z pokoje, zavíraje za sebou potichu dveře.

Ivanu probudila služka, která roztáhla závěsy.

Jak otevřela oči, vstoupila do pokoje paní Meadowsová s její

snídaní na podnosu.

"Dobré ráno, slečno!" pozdravila. "Až vstanete a oblečete se, jeho lordstvo chce, abyste co nejdříve sešla dolů."

Ivana se posadila v posteli.

"Já... jsem prospala... celou noc!" podivila se.

"To pro vás bylo to nejlepší," zvolala paní Meadowsová. "Teď si ale pospěšte, slečno, a snězte snídani. Je třeba udělat spoustu věcí." Ivana se zasmála z pocitu naprostého štěstí.

Snědla báječnou snídani, zatímco pro ní služebné připravovaly koupel.

Když vyšla z provoněné vody, pomohly jí osušit se. Pak se oblékla do hezkých bílých šatů, které, jak jí řekla paní Meadowsová, patřily babičce hraběte.

"Jsou to šaty, které na sobě mylady nikdy neměla," řekla. "Líbily se jí hezké věci, a i když byla stará, nechávala si posílat šaty z Bond Street. Nikdo neměl tolik odvahy, aby jí řekl, že je nikdy

/147/

neoblékne. Ale já vím, že by mylady měla radost, kdyby vás v nich viděla." Šaty byly propracovanější a určitě mnohem dražší než všechny ty, které Ivana kdy měla. Byly bílé a ozdobené drobnými řadami z krajky, jak okolo nabíraných rukávů, tak dole na široké obrubě.

Stříbrné stuhy se jí křížily pod řadry a uvázané do mašliček spadaly po zádech k podlaze.

"Jako kdyby byly ušity pro mne!" zvolala Ivana.

"Trochu jsme je zabrali v pase," prozradila jí paní Meadowsová. "Dala jsem vzbudit švadlenu v pět hodin ráno a ona pracovala na několika šatech, které si budete brát s sebou, slečno." Ivana vykřikla radostí.

Nekladla ovšem žádné otázky, protože věděla,

Útěk do lásky

že hrabě sám jí chce prozradit, kam pojedou.

Ozvalo se zaklepání na dveře, a když je služka

otevřela, vrátila se s věnečkem z květin. "Jeho lordstvo se dává poroučet, slečno," řekla, "a vzkazuje, že si přeje odjet okamžitě po obřadu.

Proto by radši, abyste měla na hlavě tenhle věneček spíš než závoj."

Věneček byl uvitý z malých bílých růžiček, konvalinek a několika orchidejí.

Když Ivana sešla dolů, čekala na ní v hale kytice ze stejných květů. Čekal tam i hrabě. Nesmírně mu to slušelo.

Nákrčník měl umně uvázaný vysoko pod bradu,

takže se mohl měřit se všemi nákrčníky, jaké nosil

princ regent.

Byl však oblečen do cestovních šatů. Jeho hessenské holínky

byly nablýskané jako zrcadlo.

Sledoval, jak Ivana schází ze schodů.

Když došla dolů, vzal její ruce do svých a jednu

po druhé políbil.

Pak jí nabídl rámě.

Beze slov kráčeli dlouhou chodbou, která končila v kapli. Tam na ně čekal domácí kaplan a někdo, koho nebylo vidět, hrál jemně na varhany. Svatební obřad byl velice dojemný.

Když Ivana klečela s hrabětem, aby dostali požehnání, věděla, že nikdo nemůže být požehnanější než ona sama. Konečně je v bezpečí a jako ženě hraběte jí nikdo nikdy nemůže ublížit.

Když se znovu postavili, hrabě jí nabídl rámě. Vyšli z kaple zpátky do haly.

Paní Meadowsová přichvátala s modrou pláštěnkou, která měla bílý kožešinový límec a byla velice slušivá.

Ivana viděla, že venku stojí lehký kočár a jsou

do něj zapřaženi jiní koně než ti, které hrabě řídil

včera večer.

Za ním stál čtyřkolový otevřený kočár. Věděla, že v něm bude cestovat její komorná a komorník hraběte.

Lokajové tam právě vršili hromady kufrů.

Ivana si pomyslela, jaké je štěstí, že jí paní Meadowsová

dokázala najít tolik věcí na sebe.

Jak kráčeli dolů po schodech pokrytých červeným kobercem,

lokajové a velký počet služebných

na ně házeli růžové okvětní plátky a zrnka rýže.

Nastoupili do kočáru a hrabě vyjel. Se smíchem

řekl :

/149/

"To jsem ale já nenařídil!" "Chtěli nám popřát štěstí," řekla Ivana. "To už přece máme," odpověděl. Vzhledla a přitáhla se blíže k němu. "Nyní mi musíš povědět, kam jedeme," řekla.

"Už jsem ti řekl, že utíkáme," odpověděl hrabě. "Nikdo nebude vědět, kde jsme. Budeme tam sami a já ti budu moci, miláčku, hodně povídat o lásce."

Ivana na vteřinu přitiskla svou tvář k jeho rameni. "Jak jsem mohla vědět, jak... jsem mohla... uhodnout," zeptala se, "že když jsem se... modlila, abys mě...

zachránil, že mě také... miluješ?" "Miloval jsem tě už dlouho," odpověděl hrabě, "alespoň mi to tak připadá. Ale protože jsme se

oba podíleli na něčem, co mělo pro naši vlast velkou

důležitost, myslel jsem si, že to musí dostat

přednost."

Ivana se nadechla.

Útěk do lásky

"Já jsem... zapomněla... Je to ode mne hrozné, že jsem zapomněla, ale všechno je... v pořádku? Myslím s markýzem?"

"Je mrtev," řekl hrabě potichu.

"mrtev?" zvolala Ivana.

"Zabil se, když byl odhalen. Chytili jsme ho jenom díky tobě," pokračoval hrabě. "Nastražil to tak, aby prince regenta zabili včera večer na slavnosti."

"Jak jsi... poznal... z toho, co jsem... ti řekla, co zamýšlí?" zajíkala se Ivana.

"Řekla jsi mi dvě důležité věci," odpověděl hrabě, "že Pier vstoupí do paláce zahradní brankou, která vede na Mall, a že mu markýz řekl, že Jeho královská Výsost bude oblečena do uniformy polního maršála."

"Jenom dvě... slova!" zašeptala Ivana.

"Dvě slova, která nás zachránila před tím, co by bylo pohromou pro morálku Wellingtonovy armády."

"Takže... ty jsi... dokázal... regenta zachránit?"

"My jsme ho zachránili," odpověděl hrabě. "Ale teď už na to nebudeme myslet. Budeme se jenom těšit z ovoce našeho vítězství."

"Já... já tomu nemohu... uvěřit," řekla Ivana.

"Je to... tak... úžasné, že mohu být... s tebou. Byla jsem tak... vystrašená, když mě... lord Hanford... našel." Vypadala trochu znepokojená.

"T ty sis... mě opravdu... chtěl vzít? Neřekl jsi to jen proto, abys... mne zachránil od toho... hrozného . . . zlého muže?"

"Vzal jsem si tě, protože tě miluji, jak jsem nikoho v životě předtím nemiloval," odpověděl hrabě, "ale povím ti o tom víc, až dojedeme do naší skrýše."

Od okamžiku, kdy vyjeli, byla pro Ivanu celá cesta jako kouzelný sen.

Zbývalo jim urazit ještě asi dvacet mil.

V poledne zastavili a snědli si lehký oběd v jednom venkovském hostinci.

Bylo to prosté jídlo, ale Ivaně chutnalo jako božská ambrózie a doma stáčený jablečný mošt jí připadal jako nektar.

Po čtvrté hodině vjeli do lipové aleje. Ivana na jejím konci spatřila ten nejkrásnější dům, jaký si kdy mohla představit. /151/

Později se dozvěděla, že pochází z tudorovských časů. Zvenějšku byl černý a bílý, zatímco uvnitř byly nízké stropy z dubových trámů a okna z malých sklíček.

Naskýtal se pohled do té nejrozkošnější zahrady, jakou kdy viděla.

"Toto byl dům moje babičky," vysvětloval hrabě, když k němu dojeli. "Byla nadšená zahradnice a vytvořila jednu z nejkrásnějších zahrad v celém hrabství."

"To je nádherná! Všechno je... nádherné!" vydechla Ivana. "Měl jsem stejný pocit, když jsem tě poprvé spatřil," řekl hrabě potichu.

Když Ivana viděla výraz jeho očí, začervenala se.

Zeptal se: "Uvědomuješ si, že už jsme tak dlouho svoji a já

jsem tě ještě nepolíbil jako svou

ženu?"

"Já... já chci, abys mne. .. líbal," zašeptala Ivana. Vstoupili do domu a ta stará budova voněla růžemi a zimolezem a také levandulí a včelím voskem. Pokoje byly zaplněny nábytkem, který, jak se Ivana později dověděla, shromažďovala babička

hraběte celá léta.

Jeden nebo dva sloužící říkali hraběti "pane Sebastiáne" a na

první pohled byli rádi, že ho vidí.

Hrabě vzal Ivanu nahoru do pokoje, který patřil

jeho babičce.

Byl to ten nejhezčí pokoj, jaký si dokázala představit, a byl plný květů.

Když včera večer usnula, hrabě poslal štolbu, aby pověděl chůvě, že Ivana je v bezpečí u něho. Poslal jiného štolbu, aby upozornil služebnictvo v domě své babičky, aby je očekávali. Jak se Ivana rozhlížela po ložnici, viděla vázy konvalinek, královských lilií a bílých růží. Poznala, že hrabě vybral květiny, které měly symbolický význam pro jejich svatební den. "Ty jsi... myslel... na všechno!" řekla.

"Myslel jsem na tebe," odpověděl. "A nyní, miláčku, protože jsme jeli tak daleko, musíš si před večerí odpočinout. Víím, že paní Maynardová, kuchařka, připravuje něco speciálního už od brzkých ranních hodin." Ivana se zasmála.

"Je vidět, že tě všichni sloužící milují!"

"Rozmazlovali mne ode dne, kdy jsem se narodil," řekl hrabě, "a teď budou rozmazlovat tebe." Chvilí se na ní díval a pak řekl:

"Lehni si do postele, pak přijdu a povím ti, co jsem ti chtěl říct včera v noci, ale ty už jsi spala."

"To... bylo ode mne velice... hloupé," řekla Ivana. "Chtěla jsem... zůstat vzhůru, abys mne... mohl... líbat."

"Teď to doženu," slíbil hrabě. Odešel z pokoje a dovnitř přispěchala stará hospodyně, aby Ivaně pomohla odložit věneček a svléci šaty.

"To je tak vzrušující, mylady!" švitořila. "Jsme z toho celí pryč, že jeho lordstvo přijelo sem na líbanky."

"Je to ten nejhezčí dům, jaký jsem kdy viděla!" rozplývala se nadšením Ivana. "Doufám, že sem budeme jezdit velmi, velmi často."

"To my taky doufáme," řekla hospodyně. /153/

Vytáhla hezoučkou průsvitnou noční košili, kterou

možná poslala paní Meadowsová, nebo možná patřila babičce hraběte.

Ivana nechtěla klást žádné otázky, přála si jediné: být o samotě s hrabětem.

Když vstoupil do pokoje, překvapeně se na něho podívala. Měl na sobě dlouhý župan, který se zavazoval černými šňůrami.

"Jdeš si... také... odpočinout?" zeptala se.

"Doufal jsem, že mi to dovolíš," odpověděl hrabě s lehkým úsměvem.

Ivana se začervenala.

"Já... myslela jsem si, že sis třeba... se mnou přišel... popovídat," řekla.

"Chci udělat něco mnohem důležitějším než mluvit," odpověděl hrabě.

Při těch slovech odložil župan a lehl si do postele vedle ní.

"Chci tě líbat," řekl. "Miláčku, moje vzácná ženuško, chci mnohem více, ale mám strach, abych tě nevylekal."

"Jak bys mě... mohl... vylekat?" zeptala se Ivana. "Modlila jsem se... a modlila, abys mě... zachránil, a jako... archanděl seslaný z nebe... tys

přišel!"

Hrabě si jí přitáhl blíž k sobě. "Tím pro tebe chci být," řekl. "Můj poklade, my

Útěk do lásky

jsme ti nejšťastnější lidé na světě, kteří našli jeden druhého. Myslel jsem si totiž, že existuješ jenom v mých představách."

"A já... jsem se chtěla vdát... až... budu někoho milovat... tak jako se milovali... tatínek a maminka," řekla Ivana. "Když jsem slyšela, jak mne

nevlastní otec... prodal, věděla jsem, že... nemůžu žít a... být... s takovým... člověkem!"

"Samozřejmě ne," odpověděl hrabě. "Musíš na něj zapomenout, srdce moje. Jediný muž, na kterého smíš myslet, jsem já!" Ivana se zasmála.

"Jak bych mohla. .. myslet na někoho... jiného?"

"Já ti to ani nedovolím," řekl hrabě. Pak jí líbal, líbal jí vášnivě, toužebně, až cítila, jako by jí vzal srdce z těla a přivlastnil si ho. Včely bzučely za křídlovými okny a ptáci zpívali ve větvích. Hrabě velmi něžně a láskyplně učinil Ivanu svou ženou.

Jak objevili extázi a vytržení opravdové lásky, stali se z nich jiní lidé.

Už nestáli na zemi, ale ocitli se na nebi mezi hvězdami.

Našli lásku, která pochází od Boha a je jeho součástí.

Byla jejich, navždy se jim vtiskla do srdcí a do duší. /155/

Barbara Cartland: Útěk do lásky